

சிறுநாவல்

கிது புதிய ஆரம்பம்

காலத்தோடு சிந்தனைகள் மாறும்

மு.தயாளன்

மகுடம்

இது புதிய ஆரம்பம்

(சிறு நாவல்)

அ. குமார்

72. 2 ஓசூர்கை

சிவசுந்தரி 411

திரு கோவை 60001

இ. குமாரன்

மகாபுரம்

இல.90, பார்வீதி,
மட்டக்களப்பு 30000
இலங்கை.

தஸ்ற்ரிக்ஞரிவ்ர்தஸ்:

சாரு நற்குணதயாளன் (ஒப்பு நோக்கல்)

ஆர்த்தி துவாரகன் (ஒப்பு நோக்கல்)

ரமணன் நற்குணதயாளன் (அட்டைப்பட வடிவமைப்பு)

சரண்யா தனபாலசிங்கம் (விநியோகம்)

மகுடம் வி.மைக்கல் கொலின் (பதிப்பகம்)

வணசிங்க அச்சகம் (அச்சிடல்)

பக்கவடிவமைப்பு (இலக்கமி பதிப்பகம்)

ISBN: 978-624-5849-20-8

9 786245 849208

Rs.400.00

பதியுரை

மகுடம் பதிப்பகத்தின் 54வது வெளியீடாக நாடறிந்த எழுத்தாளர் மு. தயாளனின் இது புதிய ஆரம்பம் என்ற இச்சிறு நாவலை வெளியிடுவதில் பெருமகிழ்வடைகின்றோம்.

புலம்பெயர்வாழ்வியலில் நீண்டகால அனுபவம் கொண்ட தயாளன் இந் நாவலின் கதைக் களத்தை லண்டன் மாநகரைச் சுற்றி அமைத்துள்ளார்.

புலம்பெயர் நாடுகளில் குடும்பங்களில் ஏற்படுகின்ற மிக முக்கிய பிரச்சினையான வயோதிபர் இல்லத்திற்கு தமது பெற்றோரை அனுப்புதல் தொடர்பாகவும், முதுமையான காலத்தில் அவர்களுக்கு தேவைப்படும் பராமரிப்பு, பாதுகாப்பு, தொடர்பில் விரிவாகவும் மிக யதார்த்தமாகவும் பல கருத்துக்களை இந்நாவல் பேசுகிறது.

இது புலம்பெயர்ந்த எமது தமிழ் மக்களுக்கு ஓர் புதிய பிரச்சினை. 'யாரும் எதுவும் சொல்லி விடுவார்கள்' என்ற மனநிலையில் வாழும் தமிழ் சமூகம் முடிவெடுக்க தடுமாறுவதை இந் நாவல் மிக அழகாக படம்பிடித்து காட்டுகிறது.

தெளிவான நீரோட்டம் போன்ற அழகு நடையில் நாவல் நகர்கிறது. எடுத்தால் படித்து முடித்தவுடன் கீழே வைப்பது போன்ற மொழி நடையில் எதுவித தடையும் இல்லாமல் இந்நாவலை எழுதியுள்ளார் தயாளன்.

கவிதை, சிறுகதை, நாவல், கட்டுரை என இலக்கியத்தின் பல பக்கங்களையும் தொட்டுச் செல்லும் தயாளனின் புதிய முயற்சி வெற்றி முயற்சியாகும்.

இந்நாவலின் ஆங்கில வடிவமும் ஓர் நாவலாக இணைக்கப் பட்டிருப்பது தமிழிலக்கியச் சூழலில் ஓர் புதிய ஆரம்பமாகும்.

வாழ்த்துகளுடன்,

மகுடம் வி. மைக்கல் கொலின்

என்னுரை.....

மனிதர்களின் வாழ்க்கை நகர்வில் முதுமை என்பது தவிர்க்க முடியாததே. இந்த முதுமை சரியான முறையில் கையாளப்படாவிட்டால் அதனால் ஏற்படும் துன்பம் மிகப் பெரிதாகும் அன்றும் இன்றும் இது தீர்க்கப்படாத பிரச்சினையாகவே உள்ளது. இளைய தலைமுறையினர் தங்கள் வாழ்க்கையை நிலைநிறுத்திக் கொள்வதற்காக ஆணும் பெண்ணும் கட்டாயமாக வேலைக்குச் செல்ல வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் உருவாகியுள்ளது. இப்படியான சூழ்நிலையில் தமது முதுமை அடைந்த பெற்றாரை என்ன செய்வது என்ற பிரச்சினையில் சிக்கித் தவிக்கிறார்கள். பாசம் ஒரு பக்கம், வாழ்வு ஒரு பக்கம் என்று அல்லாடுகிறார்கள். தங்கள் பிரச்சினைகளை வெளியே சொல்லமுடியாமல் அவர்கள் படும் துன்பம் மிகப் பெரிதாகவுள்ளது. இதனைத் தொடர்ச்சியாக அவதானித்ததின் விளைவுதான் இந்தச் சிறுநாவல்.

இங்கே சில விளக்கங்களையும், தீர்வுகளையும் முடிந்தளவுக்கு முன் வைத்துள்ளேன். சமூகத்தின் சில தவறான அபிப்பிராயங்களை சுட்டிக் காட்டியுள்ளேன். தவறான அபிப்பிராயங்களால் இன்றைய தலைமுறை தவறான முடிவுகளை எடுக்கிறார்கள் என்பதனையும் தெளிவாக உணர்த்தியுள்ளேன்.

இந்தச் சிறுநாவல் ஆங்கிலத்திலும் ஒரே நேரத்தில் வெளியாகிறது.

உங்கள் அபிப்பிராயங்களை எனக்கு எழுதுங்கள். காத்திருக்கிறேன்.

மு. தயாளன்

(skmbooks50@gmail.com)

ஒன்று

லண்டனின் சர்வதேச விமான நிலையம் சுறு சுறுப்பாக இயங்கிக் கொண்டிருந்தது. பலர் வந்திறங்கிக் கொண்டிருந்தார்கள். பலர் வேறு நாடுகளுக்குப் போவதற்குத் தயாராக விமான நிலைய அறிவித்தல் பலகையைப் பார்த்தபடி நின்றிருந்தார்கள். விமான நிலையத்திலுள்ள கவுன்ரர்கள் நிரம்பி வழிந்து கொண்டிருந்தன. அழகான பெண்கள் அவற்றிலிருந்து மக்களோடு சிரித்துப்பேசித் தம் பணியைச் செய்து கொண்டிருந்தார்கள்.

விமானங்கள் ஒவ்வொன்றும் வந்திறங்கும்போது அறிவித்தல் பலகை அதனை மக்களுக்குத் தெரிவிக்க, அங்கு காத்திருக்கும் மக்கள் உஷாராகி வெளிவரும் வாசலைநோக்கி நகர்ந்தார்கள். அறிவித்தல் பலகையில் இலங்கையிலிருந்து ஒரு விமானம் இன்னும் சில நிமிடங்களில் தரையிறங்க உள்ளது என்று வந்திருந்தது.

அந்த விமானத்தில் தான் தேவனும் வந்து கொண்டிருந்தான். மற்றப் பயணிகளோடு பயணியாக இறங்கிய தேவன் தன்னை ஏற்றிவிட்டவர் கூறியவைகளை திரும்பவும் ஒருதரம் நினைத்துக் கொண்டான்.

“விமானத்திலிருந்து விமானநிலையத்திற்குள் வந்தவுடன் இடப் பக்கத்தில் வரும் கழிப்பறைக்குள் சென்று உன்னுடைய கடவுச்சீட்டு, விமான அனுமதிச் சீட்டு ஆகியவற்றைக் கழிப்பறைக்குள் போட்டுத் தண்ணீரைத் திறந்து விட்டு இல்லாமல் செய்துவிடு” என்று அவர் சொல்லியிருந்தார். அவர் கூறியது

போல் செய்த தேவன் வெளியில் வந்து சனத்தோடு சனமாக நடந்து சென்றான். அந்த வழியில் ஆங்காங்கே லண்டன் விமான நிலைய அதிகாரிகள் வருபவர்களை உன்னிப்பாக அவதானித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். அவர்களின் கண்ணில் தேவன் பட்டு விட்டான். தேவனின் நடையில் ஏற்பட்ட பதட்டத்தையும் அவன் கடைக் கண்ணால் தன்னை அவதானிப்பதையும் கவனித்த ஓர் அதிகாரி அவனை அழைத்தார். தேவனுக்கு ஒரே நடுக்கமாக இருந்தது. அதிகாரி அவனிடம் கடவுச்சீட்டைக் கேட்ட பொழுது அவன் முழித்தான். அதிகாரிக்குப் புரிந்துவிட்டது. அவனைத் தன்னோடு வரும்படி அழைத்துச் சென்று ஒரு அறையில் இருக்கும்படி கூறிவிட்டுச் சென்று விட்டார்.

சிறிது நேரத்தின்பின் வேறொரு அதிகாரி வந்து அவனை விசாரணை செய்தார். விசாரணையின்போது அனுப்பியவர் கூறியமாதிரி சகலவிடயங்களையும் ஒப்புவித்தான் தேவன். 'நண்பனின் விபரங்களைக் கேட்பார்கள் நான் தரும் விலாசத்தை அவர்களிடம் காட்டு' என்று அனுப்பியவர் கூறியதை நினைத்துக் கொண்டான். அதேபோல அவர்களும் எங்கு போகப்போகிறாய் என்று கேட்ட போது நண்பனின் தொலைபேசி இலக்கத்தையும் வீட்டு விலாசத்தையும் கொடுத்தான். இந்த நிகழ்வு சில மாதங்களாக லண்டன் விமான நிலையங்களில் அடிக்கடி நடந்து கொண்டிருக்கிறது. திடீர்திடீரென்று வருவதும் அகதியாகக் கைதாக்குவதும் நிகழ்ந்து கொண்டிருந்தன. அதன்படி அவர்கள் தேவனின் நண்பனைத் தொடர்பு கொண்டு விமான நிலையத்திற்கு வரச் சொல்லித் தேவனை நண்பரிடம் ஒப்படைத்தார்கள்.

நண்பன் என்று கூறப்பட்டவரோடு அவன் முதலில் வந்திறங்கிய இடம் குறோய்டன். மறு நாள் அந்த நண்பனோடு வெளிநாட்டுக் காரியாலயத்திற்குச் சென்று அகதிக்கான விண்ணப்பத்தைச் செய்தான். அங்கு வைத்து அவனுக்குத் தற்காலிக விசா, வேலை செய்யும் அனுமதியோடு வழங்கப்பட்டது.

அந்த நண்பனின் பெயர் சசிவன். அவர் உண்மையில் தேவனின்

நண்பரல்ல. தேவனை லண்டனுக்கு அனுப்பியவரின் வேலையாள். இதனைச் செய்வதற்காக அவருக்கான பணம் இலங்கையில் உள்ள அவரின் தாயாரிடம் கொடுக்கப்படும்.

ஒரு கிழமை எவ்வித வேலையுமில்லாமல் தேவனது பொழுது கழிந்தது. அடுத்தகிழமை நண்பர் சசிவனின் உதவியால் பெற்றோல் நிலையமொன்றில் அவனுக்கு வேலை கிடைத்தது. காசாளர் வேலை. மிகவும் பொறுப்போடு வேலை பார்த்தான். ஆங்கிலம் கதைப்பது கடினமாக இருந்தாலும் சமாளித்துக் கொண்டான். தேவனுக்கு ஆங்கிலம் தெரியாததென்றல்ல. ஆங்கிலத்தில் கதைத்துப் பழக்கமில்லை. ஆனாலும் சமாளித்துக் கொண்டான். அவனது நேர்மையையும் அவதானத்தையும் அவதானித்த முதலாளி அவன்மேல் மிகுந்த நம்பிக்கை கொண்டிருந்தார்.

காலையில் எழும்பிச் சரியான நேரத்திற்கு வேலைக்கு வந்து விடுவான். வேலையை மிகவும் நேர்மையுடன் செய்தான். சில வாடிக்கையாளர்கள் தேவனின் வாடிக்கையாளர்களை மகிழ்விக்கும் தன்மை பற்றிப் புகழ்ந்து முதலாளியிடம் கூறினார்கள். முதலாளிக்கும் நல்ல சந்தோசம். இப்படியான பெற்றோல் நிலைய வேலைக்கு நேர்மையான காசாளர்கள் தேவை. பெரும்பாலும் அப்படிக்கிடைப்பதில்லை. தேவன் அப்படிக்கிடைத்தது முதலாளியைச் சந்தோசப்படுத்தியது. தேவனைப் பொறுத்தவரை செய்வதைச் சுத்தமாகச் செய்ய வேண்டும். அதையே அவன் செய்தான். அந்த நிலையத்தில் வேலை செய்யும்போது, பலவித அனுபவங்கள் அவனுக்குக் கிடைத்தன. பொது மக்களோடு பழகும் சந்தர்ப்பம் தாராளமாகக் கிடைத்தது. ஆனால் ஒரே வேலையைத் திரும்பத் திரும்பச் செய்வதும் தேவனுக்கு அலுப்பைக் கொடுத்தது. எதிலும் முன்னேற்றம் இருக்கவேண்டுமென்று கருதுபவன் தேவன். இந்த வேலையில் அடுத்தகட்ட முன்னேற்றம் எதுவும் இருப்பதாக அவனுக்குப்படவில்லை. ஒவ்வொரு நாளும் காலையில் வருவதும் வாடிக்கையாளர்களிடம் பணம் வாங்குவதும் மாலையில் முதலாளிவர அதைக் கொடுப்பதும் தான் அவனது நாளாந்த வேலை. இது அவனது மனதில் ஒருவித சலிப்பைக் கொடுத்தது.

இந்த அலுப்பு நிறைந்த மனதோடு கண்முடி முழிக்கமுன் வேலைக்குச் சேர்ந்து இரு வருடங்கள் வேகமாகச் சென்று விட்டது. ஆனால் நேற்றுத்தான் வந்ததுபோல் இருக்கிறது. யார் என்ன சொன்னாலும் காலம் தன்பாட்டில் நகர்ந்து கொண்டேயிருக்கும். விஞ்ஞானத்தால் முடியாத ஒன்றுதான் காலத்தை நிறுத்துவது. இந்த வேலையில் காலம் பூரா காசாளராகவே இருக்கவேண்டும். முன்னேற்றத்திற்கான வழி ஏதும் இல்லையென்று தேவன் உணர்ந்தான். சுயமாக ஏதும் முயற்சி செய்ய இன்னும் அவனுக்குத் தகுந்த விசா வழங்கப்படவில்லை. வழக்கமாக அவனுடைய விசா வந்திருக்க வேண்டும். எப்போது வழக்கறிஞரிடம் போனாலும் “வந்துவிடும் இருநூறு பவுண்கள் கட்டிவிட்டுப் போங்கள்” என்றே கூறுவார்கள். ஆனால் விசா வராது. நாளை எப்படியும் அது சம்பந்தமாக வழக்கறிஞரைத் தொடர்பு கொள்ளவேண்டுமென்று மனதுள் நினைத்துக் கொண்டான். மறு நாள் சசிவனையும் அழைத்துக்கொண்டு வழக்கறிஞரிடம் சென்றான். அவர் ஒரு தமிழர். அவரைப்பற்றிப் பல குற்றச்சாட்டுகள் உண்டு. சிலவேளை வெளிநாட்டுக் காரியாலயத்திலிருந்து விசா வந்திருந்தாலும் அதைக் கூறுமால் இன்னும் வரவில்லை என்று கூறிப் பணம் பிடுங்கும் தன்மை கொண்டவர் என்று கூறுவார்கள். இன்றும் நண்பனோடு சென்று அவரை விசாரித்தபோது “அநேகமாக வாற கிழமை விசா வந்திடும் என்றும் அதற்கு ஐநூறு பவுண்கள் செலுத்திப்போட்டுச் செல்லுங்கள்” என்று கூறினார். ஆனால் தேவனுக்கு அவர் சொல்வதையிட்டுச் சந்தேகமாக இருந்தது. இப்போ காசு கொண்டு வரவில்லை நாளைக்குக் கொண்டு வருகிறோமென்று கூறிவிட்டு வெளியில் வந்து விட்டார்கள்.

“மச்சான் உவர் பொய் சொல்லிற மாதிரிக் கிடக்குது. எதுக்கும் வெளிநாட்டுக் காரியாலயத்திற்குப் போன் பண்ணிப் பார்ப்பம்” என்று தேவன் கூற, உடனே இருவரும் காரியத்தில் இறங்கினர். தேவன் தனது தொலைபேசியில் வெளிநாட்டுக் காரியாலயத்திற்குத் தொலைபேசி எடுத்தான். அங்கிருந்து வந்த செய்தியின்படி தேவனுக்கான விசா அவனது வழக்கறிஞருக்குச்

சென்ற மாதமே அனுப்பப்பட்டு விட்டதாகக் கூறினார்கள். தேவனுக்கு அந்த வழக்கறிஞர்மேல் இனி இல்லை என்றளவுக்குக் கோபம் வந்து விட்டது.

“வா மச்சான் இப்பவே போவம்” என்றவாறு இருவரும் திரும்பவும் அந்த வழக்கறிஞர் காரியாலயத்திற்குச் சென்றனர்.

வழக்கறிஞரும் “வாங்கோ காககொண்டு வந்திருக்கிறியளோ?” என்று கூறியவாறு வரவேற்றார். தேவன் தனது கோபத்தை அடக்கிக்கொண்டு “முதலிலை விசா பேப்பரைத் தாருங்கோ” என்று அமைதியாகக் கேட்டான். வழக்கறிஞர் ஏதும் பொய் சொல்லமுன் தேவனின் நண்பன் “நாங்கள் இப்ப வெளிநாட்டுக் காரியாலயத்துக்குப் போன் பண்ணினனாங்கள். அவங்கள் விசா போனமாதமே உங்களுக்கு அனுப்பியாச்சாம். அப்பிடி இல்லை எண்டால் சொல்லுங்கோ நாங்கள் இப்ப உங்களுக்கு முன்னாலேயே போன் பண்ணிறம். உங்களை நல்லவரென்றுதான் நண்பனை அறிமுகப்படுத்தினான். இப்பிடி நடக்க உங்களுக்கு வெட்கமாயில்லையே?” என்றான். வழக்கறிஞருக்குப் புரிந்து விட்டது. இனி வாதிடுவதில் பயனில்லை என்பதும் தெரிந்தது. தான் அந்தப் பிழையைச் செய்யாத மாதிரியும் தன்னிடம் வேலை செய்பவர்களின் தவறு என்றும் கூறிச் சமாளித்து தேவனுடைய பைலிலிருந்து அவனது விசாவை எடுத்துக் கொடுத்தார். அதில் அவனுக்கு ஐந்து வருட தற்காலிக விசா பதியப்பட்டிருந்தது. தேவனுக்கு மிகவும் சந்தோசமாக இருந்தது. அதற்கு மேல் அங்கு பிரச்சினை எழுப்பாமல் வெளியில் வந்துவிட்டார்கள்.

இரண்டு

பெற்றோல் நிலைய வேலை அவனுக்கு மகிழ்ச்சி தரவில்லை. எவ்வளவு காலத்திற்கு இப்படி வேலை செய்வது என அவனது மனம் நினைக்க ஆரம்பித்திருந்தது. தானே ஒரு பெற்றோல் நிலையம் எடுத்து நடத்தினால் என்ன என்ற எண்ணம் அவனுள் உதிக்க ஆரம்பித்ததும் அது பற்றிப் பலரோடு கதைக்க ஆரம்பித்திருந்தான் ஆனால் எவரும் அவனுக்குச் சரியான பதிலைக் கொடுக்கவில்லை. வந்த இரு வருடத்திலேயே இவன் இப்படிக்கதைக்கிறானே என்று நண்பர்கள் சிலர் தங்களுக்குள் இவனைக் கேலி செய்வதும் தேவனுக்குத் தெரியும். ஆனாலும் அவன் அவற்றைப் பொருட்படுத்துவதில்லை.

பலரோடு கதைத்ததிலிருந்து அவனுக்குப் பல விடயங்கள் புரிய ஆரம்பித்திருந்தன.

பெற்றோல் நிலையம் எடுப்பது சுலபமல்ல, எடுத்தாலும் அதனை விரிவுபடுத்துவதெல்லாம் சாத்தியமாக இருக்காது என்பதே அதனால் அந்த எண்ணத்தைக் கைவிட்டு விட்டான். அதனால் வேலையிலிருந்த பிடிப்பும் போய்விட்டது. வேண்டா வெறுப்பாகவே வேலைக்குப் போய் வந்தான். விருப்பமில்லாத வேலையைச் செய்வதிலும் அவனுக்கு உடன்பாடில்லை. அதே நேரம் இந்த வேலைக்குத் தொடர்ந்து போய்க் கொண்டிருந்தால் தான் அடுத்தகட்டத்திற்கு நகர்வதென்பதும் சாத்தியமில்லை என்று நினைத்தான். ஆதலால் வேலையைவிட்டு விலகுவது என மனதுள்

தீர்மானித்து முதலாளியிடம் இன்னும் ஒரு மாதத்தான் வேலை செய்வேனென்றும் அதற்குள் நீங்கள் வேறு யாரையாவது ஒழுங்கு செய்யும்படியும் கேட்டுக் கொண்டான்.

முதலாளிக்கு அவன் கூறிய வார்த்தைகள் தலையில் யாரோ குண்டைத் தூக்கிப் போடுவதுபோல் இருந்தது. அவன் வேலைக்கு வந்தபின்தான் அவர் வியாபாரத்தையிட்டுக் கவலைப்படாமல் இருந்தார். சம்பளம் கூட்டித் தருவதாகவும் கூறினார். கெஞ்சிக் கூடப்பார்த்தார். அவன் எதற்கும் இணங்கவில்லை. அவர் எவ்வளவோ சொல்லிப் பார்த்தார். அவனுடைய நண்பர்களும் சொல்லிப் பார்த்தார்கள். வேறொரு வேலையை எடுத்துவிட்டு இவ் வேலையை விடு எனச் சொல்லிப் பார்த்தார்கள். வேலையிலிருந்து வேலை தேடுவதைவிட வேலையில்லாமல் இருக்கும்போது வேலை தேடுவதுதான் உத்வேகம் நிறைந்தது என்பது தேவனின் கோட்பாடு. தேவன் சகலருக்கும் மறுப்புச் சொல்லிவிட்டு வேலையிலிருந்து ஒரு மாதத்தால் நின்று விட்டான்.

இப்பொழுது அவன் முன்னால் உள்ள கேள்வி 'அடுத்தது என்ன?' லண்டனைப் பொறுத்தவரையில் தமிழர்கள் பெரும்பான்மையாக வேலை செய்யும் இடங்கள் பெற்றோல் செட் அல்லது பல்பொருள் அங்காடிகளே.

பல்பொருள் அங்காடி ஒன்றில் வேலை செய்து பார்த்தால் என்ன என எண்ணிய தேவன் அந்த நேரம் பிரபலமாக இருந்த ஒரு அங்காடிக்குச் சென்று வேலை கேட்டான்.

அவனுடைய அதிர்ஷ்டம் வேலை காலியாக இருந்திருந்ததால் மறுநாளே நேர்முகப் பரீட்சைக்கு வரும்படி கூறினார்கள். அவனும் மறுநாள் நேர்முகப் பரீட்சைக்குச் சென்றான். அவனுடைய பதில்கள் அவர்களுக்குத் திருப்தியாக இருக்க உடனேயே வேலை கொடுத்துவிட்டார்கள். சந்தோசத்தோடு மறு நாளே வேலைக்குப் போகத் தொடங்கினான். வேலை கடினமாக இல்லை. இல்லாத பொருள்களை நிரப்பவேண்டும். சில சமயங்களில் காசாளராகவும் வேலை செய்யவேண்டும். தேவன் கடும் உழைப்பாளி. இதனால் அவனுக்கு அங்கு மேலாளர்களிடம் மதிப்பு உண்டாகத்

தொடங்கியது. மாதங்கள் நகர்ந்து கொண்டிருந்தன.

அங்கு வேலை செய்த மேற்பாவையாளர் ஒருவர் வேறு இடத்தில் நல்ல சம்பளத்தில் வேலை கிடைத்ததால் இவ் வேலையை விட்டுச் சென்றுவிட்டார்.

அந்தப் பல்பொருள் அங்காடியில் மேலாளர், மேற்பார்வையாளர் போன்ற வேலைகள் காலியாக வந்தால் வெளியிலிருந்து யாரையும் எடுக்க மாட்டார்கள். உள்ளே வேலை செய்பவர்களை விண்ணப்பிக்கச் சொல்லி அறிவிப்புப் பலகையில் இடுவார்கள். விண்ணப்பிப்பவர்களை நேர்முகத் தேர்வு வைத்துத் தெரிவு செய்வார்கள். தேவன் அந்தப் பதவிக்கு விண்ணப்பித்தான். நேர்முகத் தேர்வில் அவனுக்கு வெற்றி கிடைத்தது.

அவன் இப்போ மேற்பார்வையாளன். இந்த மாற்றம் அவனது எண்ணங்களுக்கு ஒத்ததம் கொடுத்தது. உற்சாகமாக வேலை செய்தான். சக வேலையாட்களோடு பண்பாகப் பழகி வேலை செய்வித்தான். அவன் மீது அந்த ஸ்தாபனத்தின் மேலிடத்தினர் நல்ல அபிப்பிராயம் கொண்டிருந்தனர். இதனால் அவனுக்குச் சம்பள உயர்வும் கிடைத்தது.

ஒரு வருடமாக அங்கு வேலை செய்து கொண்டிருக்கும் சமயத்தில்தான் அந்த மாற்றம் ஏற்பட்டது. ஒரு நாள் சமையலுக்காக மரக்கறிகள் வாங்க அவன் வீட்டுக்கு அருகில் உள்ள தமிழர் பலசரக்குக் கடை ஒன்றுக்குச் சென்றான். அங்கு நடைபெறும் வியாபாரத்தை சிலமணித்துளிகள் செலவழித்து அவதானித்தான். அவர்களின் வியாபார விடயம் அவனுக்கு அவ்வளவு திருப்தியாக இருக்கவில்லை. எங்கேயோ தவறு இருப்பதுபோல் அவன் மனதில்பட்டது.

அந்தக் கணத்தில் அவனுக்குள் பொறிகளாகப் பல விடயங்கள் தோன்றின. அவற்றைத் தான் ஒரு கடை எடுத்து நடைமுறைப் படுத்தியாக வேண்டுமென மனதுக்குள் நினைத்துக் கொண்டான். அமைதியாகத் தான் வாங்க வந்த பொருட்களை எடுப்பதற்காகக் குனிந்தபோதுதான் அவளோடு மோதுப்பட்டான். மன்னிப்புக் கேட்டுவிட்டு ஒதுங்கிவிட அவளும் புன்முறுவலோடு நகர்ந்து

விட்டான். தன் பொருட்களை எடுத்துக் கொண்டு காசாளர் அருகில் வந்து வரிசையில் காத்து நிற்கும்போது காசாளரோடு அந்தப்பெண் தர்க்கம் செய்வதைக் கண்டான். வரிசை நீண்டு கொண்டிருந்தது. அவர்கள் நிறுத்துவதாக இல்லை. அந்தப் பெண் எடுத்த ஒரு பொருளின் விலை ஆறு பவுண்கள். காசாளர் அதற்கு ஏழு பவுண்கள் போட்டுவிட்டார் என்பதே பிரச்சினை. அவளின் வாதம் அந்தக் காசாளர் தற்செயலாகச் செய்யவில்லை வேண்டுமென்றே செய்கிறார் என்பதே. முன்பும் பல தடவைகள் நடந்தபோதும் தான் அதனைக் கண்டு கொள்ளவில்லை என்றும் தன் நண்பிக்கும் இவர் செய்தபடியால் வேண்டுமென்றே செய்கிறார் என்பதை உணர்ந்து கொண்டதாகவும் இன்றுவிடப் போவதில்லை என்றும் வாதாடிக் கொண்டிருந்தான். சரியான வாயாடிப் பெண்ணாக இருக்கிறாளே என்று தேவன் மனதுள் நினைத்துக் கொண்டான். ஆனாலும் சரியான ஒரு விடயத்திற்காக விடாப்பிடியாக அவள் வாதிடுவது அவனுக்குப் பிடித்தது.

இந்த விடயம் லண்டனில் குறிப்பாக ஆசியாவைச் சேர்ந்தவர்கள் நடாத்தும் பலசரக்குக்கடைகளில் சகஜம். அவர்கள் விலைகள் போடும்பொழுது மிக உன்னிப்பாகக் கவனிக்காவிட்டால் தாங்கள் நினைத்த விலையைப் போட்டு ஏமாற்றிவிடுவார்கள். நம்மவர்கள் அது தெரிந்தாலும் வெட்கத்துக்காகப் பேசாமல் போய்விடுவார்கள்.

ஆனால் இன்று அந்தப் பெண் வெட்கத்தைவிட்டு சண்டை போட்டுத் தன் பணத்தை வாங்கிச் சென்றமை தேவனுக்கு மகிழ்ச்சியைக் கொடுத்தது. அவளை மறுபடியும் சந்தித்தால் பாராட்டவேண்டுமென மனதுக்குள் நினைத்துக் கொண்டான்.

சாமான்களை வாங்கிக் கொண்டு வந்து கொண்டிருக்கும்போது அவன் மனது முழுக்க அந்தக் கடையே நிறைந்திருந்தது. அவனுடைய மனம், தான் ஏன் இப்படி ஒரு கடையைத் தன்னுடையதாக்கக் கூடாது என்ற வினாவைத் தொடர்ச்சியாக எழுப்பிக் கொண்டிருந்தது. சிலவிடயங்கள் தேவனின் மனதில் பட்டுவிட்டால் அன்றிலிருந்து அதைப்பற்றியே அவன் சிந்தனை இருக்கும்.

தேவன் கற்பனையில் வாழ்பவனல்ல. அதேநேரம் இன்றைய இளைஞர்களைப்போல மனதை விருப்பம்போல் அலையவிட்டு நேரத்தை வீணடிப்பவனுமல்ல. யதார்த்தமான வாழ்க்கையை சரியானமுறையில் புரிந்து கொண்டவன்.

கடையிலிருந்து நேரே அறைக்கு வந்தவன் அறை அலங்கோலமாக இருப்பதைப் பார்த்து அருவருப்படைந்தான். அங்கு படுத்திருக்கும் நண்பனை எழுப்பிச் சத்தம் போட்டான். பின்பு இருவருமாக அறையை ஒழுங்குபடுத்தினார்கள்.

அந்த அறையைத் தேவனுடன் பகிர்ந்து கொள்கின்ற சசிவன் ஆரம்பத்தில் புதியவனாக இருந்தபோதும் இப்போ அவன் தேவனின் நெருங்கிய நண்பன். இருவரும் ஒருவருக்கொருவர் விட்டுக்கொடுத்துப் பழகும் தன்மை கொண்டவர்கள்.

அந்தக் கடைபற்றிய விடயம் அவனை முன்னோக்கித் தள்ளிக் கொண்டிருந்தது. கடையொன்றைத் தனித்து எடுப்பதென்பது சாத்தியமில்லை என்பதும் புரிந்தது. நிறையப் பணம் வேண்டும். ஆதலால் சசிவனைத் தன் துணைக்கு எடுத்துக் கொண்டால் நல்லதென அவன் மனதுக்குப்பட்டது.

இப்போ எதையும் கதையாமல் இருவருமாகச் சேர்ந்து சமையல் செய்யும்போது கடையில் நடந்த அந்த சண்டையைப்பற்றி மட்டும் அவனிடம் கூறி இருவரும் சிரித்துக் கொண்டனர்.

பின்பு சாப்பிட்டுவிட்டுப் படுக்கப்போகும்போது சசிவனைப் பார்த்து “மச்சான் நீ இஞ்சை வந்து எத்தினை வருசம்?” என்று கேட்டான். அவனும் “பத்து வருசமாகுது.” என்று சொன்னான்.

“ஏன் கேட்கிறாய்?” என்று சசிவன் கேட்க “அது பிறகு சொல்லின் போய்ப் படு” என்று கூறிவிட்டு இருவரும் படுக்கச் சென்றுவிட்டனர்.

மறுநாட்காலை வேளையோடு எழும்பி வேலைக்குப் போவ தற்கான ஆயத்தங்களைச் செய்து கொண்டிருந்தபோது அங்கு வந்த சசிவன் “ஏன் மச்சான் நேற்று எத்தனை வருசமென்று விசாரிச்சனீ?” என்று கேட்டான்.

“இல்லை மச்சான்.. நான் இஞ்சை வந்து நாலு வருசமாகுது. அதற்கிடையிலை நான் இரண்டு வேலைக்குள்ளை போயிட்டன். நீ வந்து பத்து வருசமாகியும் ஒரேயிடத்திலை வேலை செய்யிறாய். எப்படி மச்சான் அது முடியுது? இப்ப இந்தப் பல்பொருள் அங்காடி வேலை கூட விடவேணுமென்று யோசிச்சுக் கொண்டிருக்கிறன்.” என்றான் தேவன்.

“உனக்கு வீட்டிலை பொறுப்பில்லை. ஒரு தங்கச்சியையும் கட்டிக் குடுத்தாச்சு. நான் அப்பிடி இல்லை மச்சான். நாலு தங்கச்சிமார். அதுகள் நாலையும் கரையேத்தவேணும். வாற மாப்பிள்ளையன் எல்லாம் வீடு காசு என்று கேட்கிறான்கள். இப்பிடி உழைச்சால் தானே எல்லாத்தையும் நான் செய்யலாம்”

“அதில்லை மச்சான். காலம் பூரா ஒருவருக்குக் கீழை என்னண்டு வேலை செய்யிறது. நாங்களும்கூட ஒரு முதலாளியாகினால்தானே வாழ்க்கையிலை முன்னேறலாம். நேற்று சாமான் வாங்க கடைக்குப் போனனான். அந்தக் கடையைப் பார்த்த நேரம் தொடக்கம் நாங்களும்கூட அப்பிடி ஒரு கடை எடுத்து நடத்தினால் என்ன என்று மனதிலைபட்டது”

“உப்பிடி எனக்குப் பல தடவை வந்தது. ஆனால் செயல்படுத்துவது அவ்வளவு இலகுவாக இல்லையே” என்று சசிவன் சொன்னபோது தேவன் சிரித்தபடி “எதையும் எம்மால் முடியும் என்று முன்னால் போனால் யாவும் தானாய் நடக்கும்”

தேவனின் தன்னம்பிக்கை சசிவனுக்கு வியப்பையும் தைரியத்தையும் கொடுத்தது.

இங்கை சிலபேர் நான் வந்து நாலுவரிசம் தானேயாகுது.. இவனாலை என்ன புடுங்கேலும் என்று நக்கல் அடிக்கிறதும் எனக்குத் தெரியும். மச்சான்! “நீ என்னோடை கூட வரத் தயாரா?” என்று தேவன் கேட்டான். தேவன் இப்படிக்கேட்டதும் கொஞ்சமும் தாமதிக்காமல் “நான் எப்பவும் உன்னோடை நிற்பன்” என்று சசிவன் கூறியதும் தேவனுக்கு மிகுந்த மகிழ்ச்சியும் உத்வேகமும் ஏற்பட்டது.

இருவரும் மனநிறைவோடு வேலைக்குப் புறப்பட்டனர்.

மூன்று

மறுநாள் காலை சசிவனோடு ஏற்பட்ட உரையாடலோடு வேலையைத் தேவன் ஆரம்பித்திருந்தாலும் அவனுக்குள் அந்தக் கடையே வந்து தொந்தரவு செய்து கொண்டிருந்தது.

எப்படியாவது தான் ஒரு தொழில் ஆரம்பித்தேயாக வேண்டுமென்று அவன் மனம் அவனை அவசரப்படுத்திக் கொண்டிருந்தது. அதற்கு ஏற்றாற்போல் கடை சம்பந்தப்பட்ட நிகழ்வுகளும் அவனை முன்னுக்குத் தள்ளிக்கொண்டிருந்தன. இது சம்பந்தமாக அனுபவமுள்ள யாரிடமாவது ஆலோசனை பெறவேண்டுமென்று மனதுள் நினைத்துக் கொண்டான்.

அவன் வேலை செய்யும் பல்பொருள் அங்காடியின் இன்னொரு மேலாளரான எட்வேட்டுடன் தன் எண்ணம்பற்றிக் கதைத்துப் பார்த்தான். எட்வேட்டும் அதனை நல்ல எண்ணம் என்றும் அதில் உள்ள கஸ்டங்களையும் நட்டங்களையும் தன் அனுபவத்திலிருந்து எடுத்துக் கூறினான். அவன் கூறிய அறிவுரைகள் தேவனுக்கு இன்னும் தெம்பைக் கொடுத்தது.

வேலைத்தலத்தில் மத்தியானத்தின் பின் அவனால் இருக்கவே முடியவில்லை. இரண்டு விடயங்கள் அவனைத் துன்புறுத்திக் கொண்டிருந்தன. ஒன்று அவளைப்பற்றிய விடயம், மற்றையது கடை தொடங்குவது பற்றிய எண்ணம். அவளைப்பற்றிய நினைவு திரும்பத் திரும்ப ஏன் வருகின்றது என்பது அவனுக்குப் புரியவே யில்லை. அவளை ஒருதரம் தான் பார்த்திருந்தான். அவளோடு ஒருதரம் தன்னிலும் கதைக்கக்கூட இல்லை. ஆனால் மனம் இன்னும்

அவளை ஒருதரம் சந்திக்க வேண்டு மென்று கூறிக் கொண்டிருந்தது. ஆதலால் வேலை முடிந்து வந்ததும் உடுப்புகளை மாற்றிவிட்டு அந்தப் பெண்ணைக் கண்ட கடையருகில் போய் நின்றான். அவள் வருவாள் என அவன் உள் மனது சொல்லிக் கொண்டது. ஆனால் அவள் வரவில்லை. சரி இன்னொருதடவை அவளைப் பார்க்கலாமென நினைத்தபடி அப்படியே அந்த வீதிவழியே காலாற நடந்தான். அப்போதுதான் அவன் கண்களில் அந்த விளம்பரப்பலகைபட்டது. அந்த விளம்பரப் பலகையில் கடை குத்தகைக்குவிடப் போவதாகச் செய்தி இருந்தது. அந்த விளம்பரப் பலகை உள்ள கடைக்குள் சென்று பார்த்தான். நல்ல விசாலமான கடை. இரண்டு காசாளர்கள் வேலை செய்யக் கூடிய கடை. அது இந்தியர் ஒருவரால் நடத்தப்பட்டுக் கொண்டிருந்தது. அதன் முதலாளியே காசாளராக இருந்தார். அவருக்கு வயது எழுபதைத் தாண்டிய வயதிருக்கும். சுமாராக வியாபாரம் நடந்து கொண்டிருந்தது. இப்படி எல்லாவற்றையும் அவதானித்துக்கொண்டு அவரை அணுகினான்.

“நான் தேவன்” என்று தன்னை அறிமுகப்படுத்திக்கொண்டு கடையைப்பற்றி விசாரித்தான். அவர் அந்தக் கடையை நாற்பது வருடங்களாக நடத்துவதாகவும் இப்போ தனக்கு வயதாகி விட்டதால்தான் கடையைக் கொடுக்க முடிவு செய்தேன் என்றும் கூறினார். அத்தோடு தன் பிள்ளைகளுக்கு இந்தக் கடை வியாபாரத்தில் அவ்வளவாக ஈடுபாடில்லை என்றும் கூறினார்.

தேவன் தன்னைப்பற்றி சுருக்கமாக அறிமுகம் செய்துவிட்டு தானும் தன் நண்பனும் சேர்ந்து ஒரு கடையைத் தேடிக் கொண்டிருப்பதாகவும் “தயவுசெய்து விபரங்களைக் கூறுங்கள். நான் போய் நண்பனோடு கதைத்துவிட்டு வந்து முடிவு சொல்கிறேன்” என்று தேவன் கூறினான்.

அவரும் அவனுடைய ஆர்வத்தைப் பார்த்து வியந்து முன் பணமாக இருபதினாயிரம் பவுண்களும் கடையில் உள்ள சாமான்களைக் கணக்குப் பார்த்து எவ்வளவு வருகிறதோ அதனைத் தரவேண்டும் என்றும் கூறினார். இன்று கடை மூடமுன்னம் வந்து சந்திப்பதாகக் கூறி விடைபெற்றான் தேவன்.

அதனைப்பற்றிச் சிந்தித்துக் கொண்டே அறைக்கு வந்து சேர்ந்தான். அறையில் அவன் நண்பன் சசிவனும் வேலையால் வந்திருந்தான். தேவனது சிந்தனையை அவதானித்த அவன் “என்ன மச்சான் சிந்தனை பலமாயிருக்குது” என்றான்.

“ஓம்.. மச்சான்” என்று கூறிவிட்டு கடைபற்றிய விடயத்தை அவனுக்குக் கூறினான். சசிவனும் அதனை நாம் எடுத்து நடத்தினால் என்ன என்றே கேட்டான். ஆனால் பணத்திற்கு என்ன செய்வது?.

“பணத்தைப்பற்றிப் பிறகு யோசிப்பம். முதலிலை கடையை வேறையாருக்கும் கொடுக்காமல் செய்வம். இப்பவே போய் முன்பணம் குடுத்திட்டு வருவம்” என்று கூறினான்.

முன்பணம் கொடுக்க இருவரும் தங்களிடம் உள்ள காசுகளை எடுத்து எண்ணிப் பார்த்தார்கள். அவ்வளவாக இல்லை.

ஆனாலும் அதை எடுத்துக்கொண்டு கடைக்குச் சென்றார்கள். அப்போதான் அவர்கள் கடையை மூடுவதற்காக ஆயத்தம் செய்து கொண்டிருந்தார்கள். அந்த முதலாளியிடம் சசிவனை அறிமுகப்படுத்தி அவனது பாஸ்போட்டை அடையாளமாகக்காட்டி முன்பணமாகத் தாங்கள் கொண்டு வந்த பணத்தைக் கொடுத்து இன்னும் இரு தினங்களில் மற்ற விடயங்களை முடித்து விடலாமென்றும் கூறினார்கள். அவரும் ஏற்றுக்கொண்டார்.

இருவரும் சந்தோசத்தோடு வீட்டுக்கு வந்தனர்.

வீட்டில் சாப்பிடும்போது பணத்தைப் புரட்டுவதுபற்றி சிந்திக்க ஆரம்பித்தனர்.

சசிவன் அவனைப் பார்த்து வங்கியில் கேட்பதுதான் சரியான வழி என்றான்.

“அதைப் பற்றித்தான் மச்சான் யோசித்துக் கொண்டிருக்கிறன். ஆனால் வங்கியிலை உவ்வளவு பணம் தருவாங்களா?” என்று தேவன் கேட்டான்.

“எனக்குக் கட்டாயம் தருவாங்கள். நான் இதுவரை ஒரு கடனும் எடுக்கவில்லை. நூற்றுக்குத் தொண்ணூறுவீதம் கிடைக்கும். உனக்கு முயற்சித்துப் பார்க்க வேணும். நீ இந்த நாட்டுக்கு வந்து

நான்கு வருசங்கள் தானேயாகுது. ஆனால் நீ பிரபல பல்பொருள் அங்காடியிலை மேலாளராய் இருக்கிறதாலை சில வேளை சாத்தியமாகலாம்.” என்று சசிவன் கூறினான். என்னிடம் சேமிப்பாகப் பத்தாயிரம் பவுண்கள் உண்டு என்று தேவன் கூறினான்.

“ஒண்டு செய்வம் மச்சான். நான் என்றை வங்கியிலை இருபது கேட்கிறன். நீ உன்றை வங்கியிலை பத்து கேள்” என்றான் சசிவன். தேவன் சசிவனை நன்றியோடு பார்த்தான்.

சாப்பாடு முடிந்ததும் கடையில் இருவரும் சம அளவு முதல் போடுவதால் சம பங்குதாரர்களாக இருப்பதென்றும் இதனை ஒரு வழக்கறிஞரைக் கொண்டு அத்தாட்சிப்படுத்த வேண்டும் என்றும் தேவன் கூறினான். எந்தவிடயத்திலும் ஒரு சீரினை எதிர்பார்க்கும் தேவன் இப்போதும் அதனையே சசிவனுக்குக் கூறினான்.

“மச்சான் நீ என்னை ஏமாத்தமாட்டாய் நான் உன்னை ஏமாத்தமாட்டன். பிறகேன் இதெல்லாம்” என்றான்.

தேவன் அவனைப் பார்த்து “எந்தவிடயமும் ஒழுங்காகச் செய்யப் படவேண்டும். மனித மனங்களில் பல மாறுதல்கள் ஏற்படலாம். அவைகளைத் தவிர்ப்பதற்காகவே சட்டரீதியாக சில ஒழுங்குகளை செய்வது முக்கியம்” என்றான்.

சசிவன் அதற்குப்பின் எதுவும் கதைக்கவில்லை.

அடுத்த நாள் இருவரும் வேலைக்கு லீவு போட்டுவிட்டு வங்கி அலுவல் பார்ப்பதில் கவனம் செலுத்தினர். இருவரும் கணணி மூலமாகக் கடன் கேட்டு விண்ணப்பம் செய்யும் அலுவலில் ஈடுபட்டனர். இருவரும் ஒழுங்காக வேலை செய்து கொண்டிருப்பதாலும் வேறு ஏதும் கடன் நிலுவைகள் இல்லாததாலும் கடன் பெறுவது கடுமையாக இருக்காதென்றே நினைத்தனர்.

அவர்கள் நினைத்ததுபோலவே தேவனுடைய வங்கி விண்ணப்பம் செய்து அரைமணித்தியாலத்தில் ஒப்புதல் அழித்துவிட்டது. சசிவனுக்கும் கிடைத்துவிட்டது. இருவருக்கும் சந்தோசம் உற்சாகத்தைக் கொடுத்தது.

சில விபரங்களை அனுப்பும்படியும் அவை கிடைத்ததும்

பணம் வங்கிக்கு மாற்றப்படும் என்றும் கூறியிருந்தார்கள்.

இருவரும் நேரத்தை விரயம் செய்யாமல் வங்கி கேட்டிருந்த பத்திரங்களை எடுத்துக் கொண்டு வங்கிக்கு நேரடியாகவே சென்றனர். வங்கியில் சகல பத்திரங்களையும் பெற்றுக் கொண்டு நாளை உங்களுக்குச் செய்தி அனுப்புவோம் என்று கூறிவிட்டார்கள்.

அடுத்த நாள் தேவன் வேலையிலிருக்கும்போது வங்கியிலிருந்து சகல பத்திரங்களும் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டதாகவும் இன்னும் இருபத்து நான்கு மணித்தியாலங்களில் பணம் உங்களின் கணக்கிற்கு மாற்றப்படும் என்றும் வந்திருந்தது. இதே போல சசிவனுக்கும் செய்தி வந்ததாக அவன் அறிவித்திருந்தான். பணப்பிரச்சினை இவ்வளவு சுலபமாக முடியும் என்று இருவரும் எதிர்பார்க்கவில்லை.

வேலை முடிந்து வீட்டுக்கு வந்த இருவரும் பணத்தின் வருகைக்காகக் காத்திருந்தனர். இந்த இடை நேரத்தைக் கடை எப்படி நடத்துவது என்பதுபற்றி இருவரும் கதைத்துக் கொண்டிருந்துவிட்டு படுக்கைக்குச் சென்றுவிட்டனர்.

காலை எழுந்ததும் இருவரும் வங்கியில் இருந்து பணம் வந்ததை அவதானித்தனர். இருவருக்கும் கொள்ளை மகிழ்ச்சி. தங்கள் வேலைத் தலங்களுக்கு அன்றைய தினம் விடுமுறை கேட்டு அறிவித்துவிட்டு நேராக அந்தக்கடைக்குச் சென்று அந்த முதலாளியைச் சந்தித்து அவரிடம் பணம் தயாராகிவிட்ட விடயத்தைக் கூறிவிட்டு அங்கிருக்கும் பொருள்களின் பெறுமதியை கடையில் வேலை செய்பவர்களோடு சேர்ந்து கணக்கிட்டுக் கொண்டார்கள். முதலாளியின் வழக்கறிஞரை கடையிலேயே நாளை மறுநாள் பதினொரு மணிக்குச் சந்திப்பதாகவும் தீர்மானித்துக் கொண்டு வீட்டுக்கு இருவரும் சென்றனர். வீட்டிலிருந்து இருவரும் கடை சம்பந்தமாக என்ன செய்வது என்பதுபற்றி ஆலோசித்தார்கள். அத்தோடு தங்களுடைய வழக்கறிஞருக்கு தாங்கள் கடை குத்தகைக்கு எடுக்க உள்ளதாகவும் அதற்கு அவரின் பெயரைக் கொடுப்பதாகவும் அறிவித்தனர்.

சசிவனுக்கு வேலையிலிருந்து உடனே நின்று விடலாம். ஆனால் தேவனுக்கு ஒருமாத அறிவித்தல் கொடுக்கவேண்டு

மென்பதால் சசிவன் பகலில் கடையில் நிற்பதென்றும் மாலையில் தேவன் வந்து நிற்பதென்றும் முடிவு செய்தார்கள்.

வாடிக்கையாளர் வரும்போது கடையைப் பார்க்கும் போதே புது நிர்வாகம் என்பதை அவர்கள் தாமாகவே புரிந்து கொள்ளும் வகையாக மாற்றங்களைச் செய்யவேண்டும் என்றும் கதைத்துக் கொண்டனர். கடையின் பெயரை மாற்றவேண்டுமென்றும் இருவருமாக இருந்து யோசித்து இறுதியில் 'சசி-தேவன் பலசரக்குக்கடை' என்று பெயரிட்டார்கள். உடனேயே கடையின் பெயரைச் செய்து தரும் இடத்திற்குத் தொலைபேசியில் தொடர்பு கொண்டு அதையும் ஒழுங்கு பண்ணினார்கள்.

அத்தோடு கடைபற்றிய விபரங்களைப் படங்களோடு சமூக வலைத்தளங்களில் பதிவேற்றினார்கள். கடைபற்றிய விடயங்கள் துரிதகதியில் மக்களைப் போய்ச் சென்றடைந்தன. பத்துவீத கழிவு என்பது பெரியதொரு விளம்பரமாக மக்களைச் சென்றடைந்தது.

கடை முதலாளி வரும்படி கூறிய நாளன்று வெள்ளனவாக எழும்பி தங்கள் வேலைத் தலங்களுக்கு அறிவித்துவிட்டு கடைக்குச் சென்றனர். சரியாகப் பதினொருமணிக்கு வழக்கறிஞர் வந்தார். முதலில் அவர் இவர்களின் வழக்கறிஞரின் முகவரி கேட்டார். இவர்களும் அதனைக் கொடுத்தார்கள். அவர் தான் கொண்டுவந்த பத்திரங்களை அவர்கள் இருவரிடமும் கொடுத்துப் படிக்கும்படி கூறினார். இருவரும் நேரமெடுத்து ஆறுதலாகப் படித்தனர். கடையை இவர்களுக்கு நூறுவருட ஒப்பந்தத்தில் கொடுப்பதாகவும் அதற்காக இவர்கள் மாதம் ஆயிரம் பவுண்கள் கொடுக்கப்படவேண்டும் என்றும் எழுதியிருந்தது. இருவரும் சம்மதித்து ஒப்பமிட்டபின் வழக்கறிஞர் இவர்களை நோக்கி நாளை உங்கள் வழக்கறிஞருக்கு இந்தப் பத்திரத்தை அனுப்பி வைப்பேன் அவர் உங்களுடன தொடர்பு கொண்டு மேற்கொண்டு செய்ய வேண்டியவைகளைச் செய்வார் என்றும் கூறினார். இருவரும் சந்தோசமாகச் சம்மதித்து விட்டுப் புறப்பட்டனர். தேவனும் சசிவனும் ஆளையாள் பார்த்துச் சிரித்து மகிழ்ந்து கொண்டனர். கடை இப்போ இவர்கள் கைவசம் வந்துவிட்டது.

நான்கு

இரு நாள்களின் பின் அவர்களின் வழக்கறிஞர் இவர் களைத் தெடர்பு கொண்டு கடைக்குச் செலுத்தவேண்டிய பணத்தினைத் தனது கணக்கிற்கு மாற்றும்படி கேட்டுக் கொண்டார். அவர் கேட்டுக் கொண்டதில்படி வங்கிக்குச் சென்று பணத்தை உடனடியாகவே மாற்றினர். இது நடக்கும்போது காலை பத்துமணி இருக்கும். பின்பு வழக்கறிஞர் பணத்தை கடைக்காரரின் வழக்கறிஞருக்கு அனுப்புவதோடு கடைபற்றிய சட்டரீதியான வேலைகள் முடிவடைந்தன. மதியம் பன்னிரண்டு மணியளவில் கடைக்காரரின் வழக்கறிஞர் தொலைபேசியில் சட்டரீதியான வேலைகள் முடிந்துவிட்டதாகவும் சாவியை கடைக்குச் சென்று பெற்றுக் கொள்ளும்படியும் கூறினார். அன்று மாலை ஆறு மணியிலிருந்து கடை இவர்கள் கைவசம் வந்துவிட்டது.

அவர்கள் ஏற்கனவே நினைத்தபடி சகல மாற்றங்களையும் செய்தனர். கடையின் பெயரும் மாற்றப்பட்டது. சமூக ஊடகங்களினூடாகச் சென்ற விளம்பரத்தினால் மக்கள் இவர்களின் கடையினை நாடிவர ஆரம்பித்தனர்.

தேவன் எப்படி நினைத்தானோ அப்படியே எல்லாம் நடந்தது. அவனது கடையைப் பற்றி எல்லோரும் கதைக்கத் தொடங்கி விட்டார்கள். அவனுடைய நேர்மையான போக்கும் வாடிக்கையாளர்களை ஏமாற்றாத இயல்பும் அவனுக்குக் கூடுதலான வாடிக்கையாளர்களை உருவாக்கியது.

எதையும் திட்டமிட்டுச் செயலாற்றும் தேவன் அடுத்த கட்டமாகத் தன் திருமணம் பற்றிச் சிந்திக்கத் தொடங்கினான். ஊரிலிருந்தும் பல நெருக்குதல்கள் வந்தும் அவன் எதையும் பொருட்படுத்தாமல் தனக்கேற்ற மணமகளைத் தானே தேர்ந்தெடுக்கவேண்டுமென மனதுக்குள் நினைத்துக் கொண்டான். திருமணம்பற்றிச் சிந்திக்கும் போதெல்லாம் அவன் அன்று சந்தித்த பெண்ணே மனதில் தோன்றிக் கொண்டிருந்தாள். அவளை எவ்வளவோ தேடியும் அவனால் கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை. அவள் மீது அவனுக்கு வந்த விருப்பம் காரணத்தோடுதான் உருவானது. கண்டதும் உருவாகவில்லை. எப்படியாவது அவள் தன் கடைக்கு வருவாள் என்ற நம்பிக்கை அவனுள் வளர்ந்து கொண்டிருந்தது. அதேபோல கடையும் நாளொரு வண்ணம் பொழுதொரு வண்ணமாகக் வளர்ச்சி அடைந்து கொண்டிருந்தது. இதனால் சசிவனுக்கும் தேவனுக்கும் அளவு கடந்த சந்தோசம். எவ்வித பிரச்சினைகளும் இல்லாமல் வேலைகளை தமக்குள் பிரித்துக் கொண்டார்கள். மேலதிகமாக வேறு இரு இளைஞர்களையும் வேலைக்கு அமர்த்திக் கொண்டார்கள்.

அன்று ஒரு வெள்ளிக்கிழமை கடையில் நிரம்பச் சனம். தேவனும் சசிவனும் காசாளர்களாக நின்றிருந்தனர். வழக்கமாக வெள்ளிக்கிழமைகளில் அவர்கள் வேறு ஒருவரையும் விடுவதில்லை. தாங்களே நின்று வாடிக்கையாளர்களோடு கதைத்து அவர்களை மகிழ்வித்து வியாபாரம் செய்தார்கள்.

அப்போதுதான் அந்த அதிசயம் நிகழ்ந்தது. அவள் கடைக்குள் வந்துகொண்டிருந்தாள். அவளைத் தேவன் பார்த்ததை சசிவனும் அவதானித்தான். தேவனின் முகம் மலர்ந்ததை வைத்து தேவனை வினாக்குறியோடு சசிவன் பார்த்தான். தேவன் மெதுவாகத் தலையை அசைத்து உறுதிப்படுத்தினான்.

கடைக்குள் வந்த அவள் தனக்குத் தேவையான பொருட்களை எடுத்துக் கொண்டு காசாளர் பகுதிக்கு வந்தாள். அவளைப் பார்த்து மெல்லிதாகத் தேவன் புன்னகைத்தான். அவளும் புன்னகைத்தாள்.

பொருட்களுக்கான பணத்தை அவள் செலுத்தியபின் தேவன்

“உங்களோடு கொஞ்சம் கதைக்கலாமா?” என்று கேட்டான். அவள் வியப்பாக அவனைப் பார்த்தாள். அந்தப் பார்வையில் பயமும் கலந்திருந்தது. முகந் தெரியாத ஒரு இளைஞன் தன்னோடு திடீரென்று கதைக்கப்போவதாகக் கூறியதும் சிறிது நேரம் அவளுக்கு என்ன செய்வதென்றே புரியவில்லை. ஆனாலும் தன்னைச் சமாளித்துக் கொண்டு “கதைக்கலாமே!” என்றாள்.

தேவன் நண்பனைப் பார்க்கும்படி கூறிவிட்டுக் காசாளர் பகுதியை விட்டு வெளியில் வந்து கடையில் ஓரமான பகுதியில் போய் நின்றான். அவளும் பயத்தோடு அவ்விடம் வந்தாள்.

“என் பெயர் தேவன்.” என்று தன்னை அறிமுகப்படுத்திவிட்டு அவளைத்தான் சந்தித்த முதல்நாள் நிகழ்வுகளைக் கூறிவிட்டுத் தான் அந்தக் கடைக்கு முன்னால் ஒவ்வொருநாளும் அவள் வருகைக்காகக் காத்திருந்ததை சிரித்துக் கொண்டே கூறினான். அவள் அவனை வியப்போடு பார்த்தாள். எவ்விதமான தயக்கமுமின்றித் தன் விருப்பத்தை நேரடியாகத் தெளிவாகக் கூறுவதை அவள் ரசித்தாள்.

“உங்கடை பெயர் என்ன?” தேவன் கேட்டான்.

“நந்தினி” எனத் தன் சங்கீதக் குரலில் கூறினாள்.

“நான் உங்களை கல்யாணம் கட்ட விரும்பிறன்” தேவன் கூறினான். அவளுக்கு அந்தரமாக இருந்தது. ஆனாலும் முகத்திற்கு நேரே அவன் கேட்ட விதத்தை உள்ளுக்குள் ரசித்துக் கொண்டாள்.

“உங்கடை வீட்டை வந்து கதைக்கவா?” தேவன் கேட்டான்.

“அது உங்கடை விருப்பம்”

“அதுக்கு முந்தி எனக்கு உங்கடை விருப்பம் என்னவென்று தெரியவேணும்”

அவள் எதுவும் கூறாமல் பேசாமல் நின்றிருந்தாள்.

“இப்ப சொல்லத் தேவையில்லை. வீட்டைபோய் நல்லாய் யோசித்துப்போட்டு.. உங்களுக்கு விருப்பம் என்றால் உங்கடை

விலாசத்தை எனக்குக் குறுஞ் செய்தியாக அனுப்புங்கோ.. அதுக்குப் பிறகு நான் வந்து கதைக்கிறேன். "எனக் கூறியபடி தனது கைத்தொலை பேசி இலக்கத்தை அவளிடம் கொடுத்தான். அவளுக்கு என்ன பதில் கூறுவதென்றே புரியவில்லை. ஒரு இரண்டு மூன்று நிமிடங்கள் இருவரும் ஒன்றுமே கதைக்காமல் நின்றிருந்தனர். மௌனத்தைக் கலைத்து "அப்ப நான் போகலாமா?" என்று கேட்டாள். அவன் மெதுவாகச் சிரித்தபடி தலையாட்டினான். அவன் விறுவிறுவென்று வெளியே போய்விட்டான். இதற்குள் கடையில் பலர் வந்துவிட்டார்கள். நண்பன் சமாளிக்க முடியாமல் கஸ்டப்படுவதைப் பார்த்துக் காசாளர் பணிக்குத் திரும்பிவிட்டான். கடை நிரம்ப மக்களாக இருந்தனர்.

தேவனின் நோக்கம் பெருமளவு லாபமல்ல. சிறிதளவு லாபத்தோடு மக்களுக்குக் குறைந்த விலையில் பொருட்களை வழங்குதல். நேர்த்தியான தரமான பொருட்களை மக்களுக்கு வழங்குதல். இதனால் பலர் இவர்கள் கடைக்குத் தூரமான இடங்களிலிருந்து வர ஆரம்பித்தார்கள். வியாபாரத்தைப் பொறுத்தவரை தன்னிறைவுதான்.

அவளிடமிருந்து செய்தி வருமா வராதா என்று குழம்பிக் கொண்டிருந்தான்.

தேவனைப் பொறுத்தளவில் பெரிதாக நண்பர்கள் இல்லை. தன்னுடைய வளர்ச்சி தன்னுடைய வாழ்க்கை இவைகளைப்பற்றியே சிந்தித்துக் கொண்டிருந்ததால் நண்பர்களை அவன் சேர்த்திருக்க வில்லை. அவர்களும் இவனோடு சேர்வது நேரமெனக்கேடு என்று நினைத்ததால் சேரவில்லை. லண்டனுக்கு வந்த நாளிலிருந்துதான் சசிவனுடன் பழக்கம். சசிவன் பால்ய காலத்துத் தோழனுமல்ல. சசிவனிடம் நடந்தவற்றைக் கூறினான். சசிவனும் கட்டாயம் இண்டைக்கு இரவே செய்தி வரும் பார் என்று கூறினான். அப்பிடிப் பதில் வந்தால் ஆரைக் கூட்டிக் கொண்டு போவது. சசிவனுடைய மாமா குடும்பம் லண்டனில்தான் இருக்கிறார்கள். அவர்களைக் கேட்டாலென்ன என்று மனம் எண்ணியது.

கடை பூட்டுவதற்கான நேரம் வந்ததும் கடையின் வெளியே உள்ள பொருட்களை எல்லாம் உள்ளே எடுத்து வைத்தார்கள். வேலை செய்யும்போதும் தேவன் சிந்தித்துக் கொண்டேயிருந்தான். அவன் சிந்திப்பதைச் சசிவனும் அவதானித்தான். சரி அறைக்குப் போய் விசாரிப்போம் என்று நினைத்தவாறு கடை பூட்டுவதற்கான வேலைகளைத் துரிதமாகச் செய்து கொண்டிருந்தான். கடையைப் பூட்டிவிட்டுப் புறப்படும்போது சசிவன்

“மச்சான் இண்டைக்குக் கடையிலை சாப்பிடுவம்” என்றான். தேவனும் மறுப்புச் சொல்லாமல் புறப்பட்டான்.

கடையில் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருக்கும்போது தேவனின் முகம் சிந்தனையில் ஆழ்ந்திருப்பதை சசிவன் கவனிக்கத் தவறவில்லை.

“என்ன மச்சான் கனக்க யோசிக்கிறாய்?”

“ஓம். மச்சான். அந்தப் பிள்ளை வீட்டை வரச் சொல்லிச் சொன்னால் ஆரைக் கூட்டிக்கொண்டு போறதென்று யோசிக்கிறேன்.” தொடர்ந்து தேவனே கூறினான்.

“என்னண்டு மச்சான் நாங்கள் போய்க் கதைக்கிறது. ஆரும் பெரியவை எல்லே போய்க் கதைக்கவேணும்”

“அதுவும் சரி” சசிவன் சிறிதுநேரம் யோசித்துவிட்டு

“மச்சான் என்றை மாமா குடும்பத்தைக் கேட்டுப் பார்ப்பமே” என்றான்.

“அவை ஒமெண்டுவினமே”

“நீ ஒண்டுக்கும் கவலைப்படாதே.. நாளைக்குப்போய்க் கேட்டுப் பார்ப்பம்” இப்போ தேவனுக்குக் கொஞ்சம் நிம்மதியாக இருந்தது. அமைதியாக இருவரும் சாப்பாட்டுக் கடை ஒன்றை நோக்கி நடந்து கொண்டிருந்தனர்.

.....

கடையில் தேவன் கூறியவிடயத்தால் குழம்பிய நிலையில் வீடு வந்து சேர்ந்த நந்தினி முகம் கைகால்களைக் கழுவிவிட்டு சாமிய றைக்குச் சென்று கடவுளை வணங்கித் திருநீறும் இட்டுவிட்டு

முன்மண்டபத்தில் இருந்த தகப்பனுக்கு அருகில் வந்திருந்தாள். தாயையும் கூப்பிட்டு அங்கே இருக்கச் சொல்லிவிட்டு சொல்லத் தொடங்கினாள்.

“அப்பா அம்மா இண்டைக்கு நான் புதிசாகத் திறந்திருக்கிற சசி- தேவன் கடைக்குப் போனனான். அங்கு எல்லா மரக்கறியும் வாடாமல் புதிசுமாதிரி இருந்தன. நான் சில மரக்கறியும் வேற சாமான்களும் வாங்கிவிட்டு வர வெளிக்கிட அந்தக் கடை முதலாளி என்னைக் கூப்பிட்டு என்னோடை கதைக்க வேணு மெண்டு கூறி தான் என்னைக் கலியாணம் செய்ய விரும்புகிறதாய்க் கூறி உங்களோடை வந்து கதைக்கவா என்று கேட்டார்” என்று ஒப்புவித்துவிட்டு அவர்களையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். இதனைக் கேட்ட அவர்கள் இருவரும் எதுவுமே கதைக்காமல் ஆளையாள் பார்த்துக் கொண்டனர்.

“பிள்ளை உனக்கும் அவருக்குமிடையிலை ஏதும் காதல்...” என்று தகப்பன் கேட்க நந்தினி அவரை முந்திக்கொண்டு

“அப்பியெல்லாம் இல்லையப்பா. நான் அவரைப் பார்த்ததே இண்டைக்குத்தான். நான் ஒரு நாள் ஒரு கடையிலை சாமான் வாங்கேக்கை அந்தக் காசாளரோடை ஒரு பிரச்சினை வந்து சண்டை பிடிச்சனான். அப்ப இந்த மனிதர் அந்தக் கடையிலை நின்றிருக்கிறார் அண்டையிலையிருந்து என்னைத் தேடிவாராம்.” என்றாள் நந்தினி.

“இதென்னம்மா சினிமா மாதிரியெல்லே கிடக்குது. எதுக்கும் அந்தப் பொடியன் வரட்டும். விசாரிப்பம். பிறகு முடிவெடுப்பம்” என்று தகப்பன் கூறியதும் “அப்ப நான் செய்தி அனுப்பவா?” என்று கேட்டாள். “சரி அனுப்பு பார்ப்பம்” என்று அவரும் கூறினார்.

.....

சசிவனும் தேவனும் கடையில் சாப்பிட்டுவிட்டு வீடு நோக்கி நடந்து கொண்டிருந்தபோது தேவனின் தொலைபேசி ஓசை எழுப்பியது. அவசர அவசரமாகப் பார்த்தான். அவன் தான் முகவரி அனுப்பியிருந்தாள். தேவனுக்கு வந்த சந்தோசத்திற்கு அளவேயில்லை. சசிவனுக்கும் கூறினான்.

“அப்ப நாளைக்குப்போய் மாமாவோடை கதைப்பம்.”

சசிவன் கூறியது தேவனுக்கு ஆறுதலைக் கொடுத்தாலும் மனம் ஏனோ நூறுவீதம் ஒப்பவில்லை. சிந்தித்துக் கொண்டேயிருந்தான். உறக்கமும் வரவில்லை. மறுநாள் காலை எழும்பியதும் சசிவனைப் பார்த்து “ மச்சான் மாமா வீட்டை கேட்காதே” என்று கூறினான். சசிவன் அவனை வியப்போடு பார்த்தான். ஏனென்றும் கேட்க வில்லை. தேவனைப்பற்றிச் சசிவனுக்கு நன்கு புரியும். அவன் ஒரு முடிவு எடுத்தால் அதில் தவறு இருக்காதென.

“அப்ப என்ன செய்யிறதாய் உத்தேசம்?”

“நான் போய்க் கதைக்கப்போறன்.”

“ம்.. அதுவும் நல்ல முடிவுதான்” என்ற சசிவன்

“அப்ப எப்ப போகப்போறாய்”

“நாளைக்குப் போகலாமென்றிருக்கிறன். நீ கடையைக் கவனித்துக் கொள்” என்றான் தேவன்.

“சரி மச்சான். கடையைப் பற்றிக் கவலைப்படாதே. போகேக்கை பூக்கொத்து வாங்கிக் கொண்டு போ” என்று சசிவன் சொன்னான்.

“நாளைக்கு வேலைக்குப் போய் ஒரு மாத அறிவித்தலும் குடுத்திட்டு நாளைக்கு லீவும் எடுத்திட்டு நாளைக்குப் பின்னேரம் போல போகலாம்” என்றான் தேவன்.

இப்படியே கதைத்தபடி இருவரும் வீட்டுக்கு வந்துவிட்டனர்.

“சரி மச்சான் குட் நைட். நாளைக்குக் கதைப்பம்” என்று சசிவன் கூறிவிட்டுப் படுக்கைக்குச் சென்றுவிட்டான்.

தேவனும் இனிய கனவுகள் காண்பதற்காக படுக்கச் சென்றான்.

ஐந்து

அடுத்தநாள் காலை எழும்பி அழகாக வெளிக்கிட்டுவிட்டு நந்தினிக்குத் தொலைபேசி அழைப்பெடுத்தான்.

தொலைபேசியூடாக அவளின் குரல் அவனை மகிழ்வித்தது. தனக்கென்று யாரும் இல்லாததால் தானே வந்து கதைக்கப் போகிறேன். இன்று வரலாமா என்று கேட்டான்.

“ஓம் இண்டைக்கு வாங்கோ. அப்பா வீட்டிலை நிற்பார்” என்று நந்தினி கூறினாள்.

“ஆறுமணிக்கு வாறன்” என்று கூறிவிட்டுக் கடைக்குப் போனான். கடையில் வியாபாரம் நன்றாக நடந்து கொண்டிருந்தது.

கடைக்கு தேவன் வந்த நிலையைப் பார்த்து சசிவன் தனக்குள் சிரித்துக்கொண்டான். ஒரு நாளும் தேவன் இப்படி அழகாக வெளிக்கிட்டுக் கடைக்கு வருவதில்லை.

“மச்சான் எத்தினை மணிக்குப் போறாய்?”

“ஆறுமணிக்கு வாறனென்டனான். ஒரு ஐஞ்சரைபோல வெளிக்கிட்டால் போதும்.”

“மறக்காமல் பூக்கொத்து வாங்கிக் கொண்டு போ” என்று கூறிவிட்டுச் சசிவன் கடைவேலையில் மூழ்கிவிட்டான்.

தேவன் கடையில் வேலை செய்யும் ஒரு பையனைக் கூப்பிட்டு முன்னால் இருக்கும் கடையிலைபோய் ஒரு பூங்கொத்து வாங்கி வரும்படி அனுப்பினான்.

கடையிலிருந்து நந்தினியின் வீடு அரை மணித்தியாலம்தான்.

கடைக்கு முன்னாலுள்ள பஸ்நிலையத்திலிருந்து ஐந்து முப்பது மணிக்குப் பஸ்சில் ஏறினான்.

நந்தினியின் வீட்டை அடையும்போது மாலை ஆறு இருபத்தைந்தாக இருந்தது.

கதவில் இருந்த அழைப்புமணியை மெதுவாக அழுத்தினான்.

கதவைத் திறந்தவள் நந்தினிதான்.

“வாங்கோ.. உள்ளே வாங்கோ..” என்று அவள் வரவேற்க நந்தினியின் அப்பாவும் கதவடிக்கு வந்துவிட்டார்.

“தம்பி வாங்கோ..” என்று அவரும் வரவேற்றார்.

தேவன் உள்ளே போய் இருந்தான். அவனுக்கு முன்னால் நந்தினியின் அப்பா இருந்தார். சிறிது தள்ளி நந்தினியின் அம்மா இருந்தார். நந்தினி தூரத்தில் உள்ள ஒரு கதிரையில் இருந்தாள்.

நந்தினியின் அம்மா தேவனை மேலிருந்து கீழ் நோட்டம் விட்டுக் கொண்டிருந்தாள். மாப்பிள்ளை தோற்றம் பரவாயில்லை என்று மனதிற்குள் சொல்லிக்கொண்டாள்.

அமைதியை யாராவது ஒருவர் குழப்பவேண்டும். நந்தினியின் அப்பா செருமிக் கொண்டு

“யாழ்ப்பாணத்திலை எவடம் தம்பி” என்றார்.

“நான் மீசாலை”

“ஓ.. மீசாலையிலை எவடம்..”

“மீசாலை வடக்கு..”

“வடக்கெண்டால்..” இப்போ தேவனுக்கு விளங்கிவிட்டது. இடத்தைப் பார்த்து சாதியை அறியும் முயற்சியில் இறங்கியுள்ளார்.

“அங்கிள்.. நான் நல்ல சாதிதான்..” என்று முடித்தான்.

“அதுக்கில்லைத் தம்பி கல்யாணம் எண்டேக்கை பலதும் பத்தும் விசாரிக்கிறது வழக்கம் தானே”

“நான் ஒண்டும் பிழையாய் நினைக்கேல்லை” என்றான் தேவன். தொடர்ந்து

“அங்கிள் எனக்கு அப்பா இல்லை. எனக்கு பத்து வயதாய் இருக்கேக்கை அப்பா இறந்திட்டார். அம்மா இருக்கிறா. ஒரு தங்கச்சி இருக்கிறா. அவவும் கல்யாணம் கட்டியிட்டா.” என்று தன் வரலாற்றை ஒரே மூச்சில் சொல்லி முடித்தான்.

நந்தினியின் அம்மா தேநீர் கொண்டுவந்து வைத்தா.

“தம்பி லண்டனுக்கு எப்ப வந்தனீங்கள்?”

“நான் லண்டனுக்கு வந்து நாலு வருசமாச்சு”

“இப்ப உங்கடை விசா நிலைமை என்ன மாதிரி”

“எனக்கு நிரந்தர வதிவிட விசா தந்திட்டினம். இன்னும் ஏழு வருசம் முடிய லண்டன் குடியுரிமை தருவினம்.”

நந்தினியின் தகப்பன் தலையை ஆட்டி ஆமோதித்துக் கொண்டார்.

“தம்பியிட்டை சாதகம் இருக்கோ”

“இருக்கங்கிள். எனக்கிந்தச் சாதக விசயங்களிலை நம்பிக்கை யில்லை.”

“எனக்கு நம்பிக்கை இருக்குத் தம்பி”

“நாளைக்குத் தாறன்”

“உங்கடை அம்மாவுக்கும் சகோதரிக்கும் தெரியப்படுத்துங்கோ. அவை என்ன சொல்லுகினம் எண்டும் தெரியவேணும்தானே. எங்களைப்பற்றிச் சொல்லேக்கை நாங்கள் புலோலி எண்டு சொல்லுங்கோ அத்தோடை நாங்கள் நல்ல சாதியெண்டதையும் சொல்ல மறக்காதையுங்கோ”

“ஓமோம்.. நான் அவைக்குச் சொல்லிறன். எங்கடை அம்மா சாதி பார்க்கமாட்டா. அவவிட்டை உந்தப் பழக்கங்கள் இல்லை.” என்று தேவன் கூறினான்.

“எங்களுக்குச் சம்மதம் தம்பி. சாதகத்தையும் பார்த்திட்டு மேற் கொண்டு கதைப்பம்” என்று அவர் கூற

“சரி அங்கிள். நான் போயிட்டு வாறன்” என்று கூறிவிட்டு எழுந்தான் தேவன்.

ஆறு

அறைக்கு வந்த தேவன் சிறிது நேரம் அறையில் இருந்துவிட்டுக் கடைக்குப் புறப்பட்டான். போகும் வழியில் எதுவுமே நிச்சயமாகாத மாதிரி இருந்தது. சிலவேளை சாதகம் பொருத்தமில்லை என்று வந்தால் என்ன செய்வது? மனங்களின் விருப்புகளைச் சாதகம் தீர்மானிக்குமா? சாதகத்தைப் பார்த்திட்டு மற்றவற்றைப்பற்றிக் கதைப்பம் என்பதன் அர்த்தம் என்ன.. ஒரே மனக் குழப்பத்தில் இருந்தான். கடைக்குவந்த அவனை கண்களாலே என்னவெனக் கேட்டான் சசிவன். தேவன் பதில் ஏதும் கூறாமல் வேலையைப் பார்க்கத் தொடங்கி விட்டான். கடை வியாபாரம் களைகட்டியிருந்தது. பல பேர் வருவதும் போவதுமாக இருந்தார்கள்.

தேவன் வேலையில் மும்முரமாக இருந்தாலும் அவனது எண்ணங்கள் வேறு எங்கோ இருந்தது.

அருகில் வந்த சசிவன்

“என்ன மச்சான் நடந்தது?”

“பெரிசாய் ஒண்டுமில்லை. சாதகம் பார்க்கவேணுமாம்?”

“சரி பார்க்கட்டும். அதுக்கேன் நீ கவலைப்படிறாய்”

“இல்லை மச்சான். சாதகம் பொருந்தாட்டி என்ன செய்யிறது?”

தேவனின் இந்தப் பதிலைக்கேட்டு சசிவன் வாய்விட்டுச் சிரித்தான்.

தேவன் அவனை வியப்போடு பார்த்தான்.

சசிவன் கூறினான்:

“மச்சான், சாதகத்திலை வாற எல்லாக் குறைக்கும் நிவர்த்தி எழுதி வைச்சிருக்கிறான்கள். மாப்பிள்ளையைப் பிடிச்சால் நிவர்த்தி செய்தால் சரியெண்டு சமாளிச்சிடுவாங்கள். மாப்பிள்ளை பிடிக்கவில்லையோ அதையே சாட்சியாய் வைச்சுத் தட்டிக் கழிச்சிடுவாங்கள்.”

“அவருக்கு என்னைப் பிடிச்ச மாதிரித்தான் தெரிஞ்சது.”

“சரி..அப்ப கவலையைவிடு.. நிச்சயமாய் இண்டைக்கோ நாளைக்கோ உன்ரை மாமனார் கடைக்கு வருவார் பார்”

இப்படி இவர்கள் கதைத்துக் கொண்டிருக்கும்போது நந்தினியின் அப்பா கடைக்குள் நுழைந்து கொண்டிருந்தார். தேவனுக்குப் பதட்டமாக இருந்தது. சசிவனுக்குச் சைகையால் அவரைக் காண்பித்தான்.

சசிவன் உடனே போய் அவரை வரவேற்று உபசரித்தான். அவருக்கும் என்ன செய்வதென்று புரியவில்லை.

“நீங்கள் போய் வாடிக்கையாளரைக் கவனியுங்கோ தம்பி. நான் இரண்டொரு சாமான் வாங்க வந்தனான்” என்று அவர் சமாளித்தார். சசிவன் காசாளரிடத்திற்குப் போய்விட்டான்.

அவரும் இரண்டொரு சாமான் எடுத்துக் கொண்டு தேவனுடைய கவுண்டருக்கு வந்தார். தேவனும் அதற்கான பணத்தை எடுத்து ரசீதைக் கொடுத்தான்.

“அப்ப போட்டுவாறன் தம்பி” என்று கூறிவிட்டுப் புறப்பட்டுவிட்டார்.

அவர் போனபின் அவரின் வருகைக்கான காரணம் புரியாமல் இருவரும் குழம்பினார்கள். ஏதோ ஒரு வகையில் எதையோ உறுதிப்படுத்தவே அவர் வந்திருக்கவேண்டும்.

பார்ப்போம் என்ற பாணியில் இருவரும் தங்கள் பணியைத் தொடர்ந்தனர்.

அடுத்தநாள் சாதகத்தை எடுத்துச் சென்று அவர்களிடம்

ஒப்படைத்துவிட்டு வந்துவிட்டான். சாதகம் கொடுத்து மூன்று நாட்களாகிவிட்டது. எந்தவிதமான செய்தியும் வரவில்லை. நந்தினியும் கடைப்பக்கம் வரவில்லை.

தேவனுக்கு ஒரே குழப்பமாக இருந்தது. சாதகம் ஏதும் பிரச்சினையோ?... இப்படித் தனக்குள்ளே பல கேள்விகளைக் கேட்டுக் குழம்பிக் கொண்டிருந்தான். போய்க் கேட்கலா மென்றால் சசிவன் மறித்து விட்டான். இப்ப என்ன செய்வது என்பதே தேவனின் பிரச்சினை.

அன்று கடையில் மனங்குழம்பிய நிலையில் நின்று கொண்டிருந்த தேவன் திடீரென்று புன்னகைத்தான். ஆம் நந்தினி கடையினுள்ளே வந்து கொண்டிருந்தாள். தேவன் பரபரப்பாகினான். நேரே தேவனிடம் வந்து

“அப்பா நாளைக்கு உங்களை வரச்சொன்னவர்” என்று கூறிவிட்டு அவள் போய்விட்டாள். வேறு எதுவுமே அவள் கதைக்கவில்லை. கதைப்பதற்கான சந்தர்ப்பமும் கொடுக்கவில்லை.

தேவன் இன்னும் குழம்பிவிட்டான். சசிவன் அருகில் வந்து

“காயா பழமா” எனக் கேட்டான்.

“இல்லை மச்சான் நாளைக்குத்தான் தெரியும். தகப்பன் நாளைக்கு வரட்டாம் எனச் சொல்லிப்போட்டுப் போறான்”

சசிவன் தனக்குள் சிரித்துக் கொண்டான்.

மறுநாள் மனதுக்குள் பயந்து கொண்டே நந்தினி வீட்டுக்குச் சென்றான் தேவன். நந்தினியின் அம்மாவே வாசலில் வரவேற்றாள். உள்ளே தகப்பனார் இருந்தார்.

“வாங்கோ தம்பி இருங்கோ” என்றவர் எழுந்து உள்ளே போய் சில கடதாசிகளோடு வந்தார். தேவனுக்கு அந்தரமாகவிருந்தது.

“தம்பி.. ஒண்டுக்கும் பயப்பிடாதையுங்கோ. சாதகம் நல்ல பொருத்தம். மற்றவற்றைப் பற்றிக் கதைப்பம்” தேவனுக்கு உச்சி குளிர்ந்தது. இறக்கை கட்டிப் பறப்பதுபோல் உணர்ந்தான்.

“தம்பி நந்தினி எங்களுக்கு ஒரு பிள்ளை. எங்களிட்டை

என்ன இருக்கோ அதைத் தருவம். மேலதிகமாக எதுவும் இல்லை. குறை நினைக்காதையும்” என்றார் நந்தினியின் அப்பா.

“நானும் எதையும் எதிர்பார்க்கவில்லை. ஆனால்....”

தேவன் தொடர்ந்தான்..

“எனக்குப் பாருங்கோ கல்யாணம் பெரிசாகச் செய்யிறதிலை விருப்பமில்லை. சின்னதாய் கோயிலிலை வைக்கிறதைத்தான் விரும்பிறன். நான் ஒரு வீடு வாங்குமட்டும் நீங்கள் பொறுக்க வேணும்” என்றான்.

“எப்பமட்டில் வீடு வாங்கிறதாய் நினைக்கிறியள்”

“எல்லாம் தயார். வீடும் பார்த்திட்டம். கடைக்குக் கிட்டவாய்த்தான் பார்த்திருக்கிறன். இன்னும் மூண்டு மாதத்திலை சரிவந்திடும்” என்றான் தேவன்.

“அதுவரைக்கும் ஏன் காத்திருப்பான். முதலிலை எழுத்தை வைப்பம். பிறகு வீடு வாங்கினாப்போலை கலியாணத்தை வைப்பம்.” என்றார்.

“இல்லைப் பாருங்கோ வீடு வாங்கினாப்போலை செய்யிறதைத்தான் நான் விரும்பிறன்”

நந்தினியின் தகப்பனுக்கு அவன் கூறியவிடயத்தில் உடன்பாடு இருக்கவில்லை. அமைதியாக இருந்தார்.

“வீடு வாங்கின உடன் நான் அறிவிக்கிறேன்” என்று கூறி விட்டுப் புறப்பட ஆயத்தமானான். அவனின் இந்த நடத்தை அவருக்குப் பிடிக்கவில்லை.

“தம்பி சாப்பிட்டிட்டுப் போங்கோவன்” என்றாள் நந்தினியின் அம்மா.

“இல்லை நான் போகவேணும். இன்னொரு நாளைக்குச் சாப்பிடிறன்.” என்று கூறிவிட்டுப் புறப்பட்டான் தேவன்.

.....

தேவன் புறப்பட்டுப் போனதும் நந்தினியின் அப்பா, அம்மா,

நந்தினி மூவரும் கதைத்தனர். “பையன் பரவாயில்லை ஆனால் கொஞ்சம் பிடிவாதக் குணம் இருக்கிறமாதிரித் தெரியுது” என்று நந்தினியின் அம்மா கூறினாள்.

“அதெல்லாம் சின்ன விசயம். எழுத்தைப் பிற்போடேலாது. எழுத்தை முதல் வைக்கவேணும் இதிலை என்னாலை விட்டுக் கொடுக்கேலாது” என்றார் நந்தினியின் அப்பா.

இவர்களின் உரையாடலை நந்தினி கேட்டுக் கொண்டிருந்தாளே ஒழிய எவ்வித அபிப்பிராயமும் சொல்லவில்லை.

நந்தினி படித்தவள். பெரிய பதவியில் உள்ளவள். ஆனால் பெற்றாருக்கு அடங்கிய பிள்ளை. அவளுக்கு தேவன் கூறுகிற நியாயமோ அல்லது தகப்பன் கூறுகிற நியாயமோ சரியாகப்படவில்லை. இரண்டு பேருமே தங்கள் தங்கள் பிடிவாதத்தை முதன்மைப்படுத்துவதாக வேபட்டது. கருத்தளவில் கல்யாணம் முடிந்தபின் வீடு வாங்கினால் தன்னுடைய விருப்பங்களுக்கேற்ற மாதிரியும் வீடு வாங்கலாமே என்றே அவள் நினைத்தாள்.

“நந்தினி நாளைக்கு அவரைச் சந்தித்து அப்பா எழுத்து முதல் வைக்கவேண்டுமென்றே விரும்புகிறார் என்பதைக் கொஞ்சம் அழுத்திச் சொல்லு” என்று நந்தினியின் அப்பா கூறிவிட்டு தன் அறைக்குள் போய்விட்டார்.

.....

நந்தினி வீட்டிலிருந்து வரும் வழியில் அவன் மனம் பலவிதமாகச் சிந்தித்தது. எல்லாவிடயங்களிலும் தானே முடிவெடுத்து எல்லா வற்றிலும் வெற்றியே கண்டிருந்த தேவனால் கல்யாண விடயத்தில் மட்டும் தன்னிச்சையாக முடிவெடுக்க முடியவில்லை. பல விடயங்கள் பலபார்வைகள் பல திசைகளிலிருந்தும் அவனை நெருக்கின. இதனை அவனால் ஏற்றுக் கொள்ளவே முடியவில்லை.

ஒரு சாதாரண மனிதனுக்கு ஏற்படும் பிரச்சினைகளை அவனால் ஏற்றுக் கொள்ளமுடியவில்லை. இது அவன் தன் வாழ்க்கைப் பாதையை நேர்கோட்டில் பயணிக்க வைத்ததும் ஒரு காரணமாக

இருக்கலாம். இப்படியாகச் சிந்தித்தபடி தான் இருக்கும் அறைக்கு வந்துவிட்டான்.

சசிவனும் கடையைப் பூட்டிவிட்டு வந்திருந்தான்.

தேவனின் முகம் சோர்வுடனிருந்ததை அவதானித்த சசிவன்

“மச்சான் கே. எவ். சி வாங்கி வந்தனான். சாப்பிடன்” என்றான்.

“இல்லை மச்சான் எனக்கு வேண்டாம்” என்று கூறிவிட்டு உடுப்பு மாற்றத் தொடங்கினான்.

“ஏன் மச்சான்! நந்தினி வீட்டிலை இறைச்சிக் கறியோடை சாப்பாடோ”

“அப்பிடி இல்லை. கேட்டவை. நான் சாப்பிடயில்லை”

“அப்ப இதைச் சாப்பிடன்”

“இல்லை மச்சான் வேண்டாம். மனம் சரியில்லை”

“ஏன்?”

தான் வீடு வாங்கினாப்போலை தான் கல்யாணம் எண்டு அவர்களுக்குச் சொன்னதையும் அதற்கு அவர்களின் சம்மதமின்மையையும் கூறினான்.

“அவை சரிதானே. நீ உப்பிடி வீடு வாங்கினாப்போலைதான் கல்யாணம் எண்டால் ஏன் இப்ப கல்யாணப்பேச்சை எடுத்தனீ”

“ஒரு திட்டம் இருந்தால்தானே எதுவும் சரியாக இருக்கும்”

“மச்சான் கல்யாணம் என்ன கடை வாங்கிற மாதிரி எண்டு நினைக்கிறியே” தேவன் அவனைத் திரும்பிப் பார்த்தான்.

“கல்யாணம் எண்டால் பலதும் பத்தும் இருக்கும். நாங்கள் நினைக்கிறமாதிரி எல்லாம் நடக்காது. வீடு கல்யாணம் முடிஞ்சாப் போலையும் வாங்கலாம். என்னைக் கேட்டால் கல்யாணம் முடிஞ்சாப்போலை இருவரும் சேர்ந்து வீடு வாங்கினால் இன்னும் சிறப்பாய் இருக்கும்” இதற்குப் பிறகு தேவன் எதுவும் கதைக்கவில்லை.

இருவரும் சாப்பிட்டுவிட்டுப் படுக்கைக்குப் போய்விட்டனர்.

௨௮

நந்தினியின் வீட்டைவிட்டு வந்ததிலிருந்து தேவனுக்கு மனது சரியாகவில்லை. காலை எழும்பின அவனைப் பார்த்து “ஏன் மச்சான் வேலைக்குப் போகயில்லையே” என்று சசிவன் கேட்டான்.

“இல்லை மச்சான் என்றை லீவு இருபது நாள் இருக்கு. அதை எழுதிக் குடுத்திட்டன். இனிப் போகத்தேவையில்லை” என்று தேவன் கூறினான்.

“அப்ப இண்டையிலிருந்து முழு நேரம் கடைக்கு வருவாய் தானே?” என்று சசிவன் கேட்க

“ஓம்.. இண்டைக்கு நீ போ. எனக்குக் கொஞ்சம் அசதியா யிருக்குது. கொஞ்சம் லேற்றாய் வாறன்” என்று கூற சசிவன் கடைக்குப் புறப்பட்டுவிட்டான்.

தான் நினைத்ததை நடத்திக் காட்டுவதில் வல்லவனாக இருந்த தேவனுக்குக் கல்யாண விசயம் சவாலாக இருந்தது. அவனுக்குக் கல்யாணம் செய்தபின் மனைவியின் வீட்டில் இருப்பதையிட்டுச் சந்தோசமில்லை. வீடு வாங்காமல் கல்யாணம் செய்தால் கட்டாயம் வாங்கு மட்டும் அவர்களோடுதான் அவன் இருக்கவேண்டும். இது அவனது மனதைக்குடைந்து கொண்டிருந்தது.

சசிவன் போனபிறகு சிறிது நேரம் படுத்துவிட்டு பத்து மணிபோல எழும்பிக் கடைக்குப் போனான் தேவன். கடையில் அவ்வளவாகச் சனம் இருக்கவில்லை. காசாளர் இடத்தில் போய்

நின்றான்.

சசிவன் வந்து “கன சாமான் முடிஞ்சது மச்சான்..போய் எடுத்து வரவேணும் நீயும் வாறியோ” என்று கேட்டான்.

“இல்லை மச்சான் நீ போட்டுவா..” என்று கூறிவிட்டு

நந்தினி வருகிறாளா என்று எட்டி எட்டிப் பார்த்துக்கொண்டு நின்றான். நந்தினி வரவேண்டும் தனக்குச் சந்தோசமான விடயத்தைச் சொல்லவேண்டும் என அவன் மனம் கூறிக் கொண்டிருந்தது.

அவனது இந்த நடத்தையைச் சசிவனும் அவதானித்துக் கொண்டிருந்தான். கடையில் வேலை செய்யும் மற்றவர்கள் இல்லாத சாமான்களை களஞ்சிய சாலையிலிருந்து எடுத்துவந்து அடுக்கிக் கொண்டிருந்தார்கள். தேவன் இருக்கும் நிலையில் தான் இப்போ போவது சரியாக இருக்காது என்று நினைத்துக் கொண்டு சசிவனும் தன்னுடைய காசாளர் நிலையத்தில் போய் நின்று கொண்டான்.

கடைக்கு முன்னால் உள்ள வீதியில் வாகனங்கள் வேகமாகப் போய்க் கொண்டிருந்தன. தேவனுக்கு அவை எல்லாம் மெல்ல மெல்லப் போவன போலிருந்தன.

“சசி ஏன்ராப்பா இண்டைக்கு றோட்டிலை வாகனங்கள் ஆமை வேகத்திலை போகின்றன” என்று கேட்டான். சசி எட்டிப் பார்த்துவிட்டு தனக்குள் மெதுவாகச் சிரித்துக் கொண்டான்.

தேவன் இண்டைக்கு இங்கையில்லை.

“ஏன் மச்சான் றோட்டை றோட்டைப் பார்க்கிறாய் ஆரும் வருகினமே” என்று கேட்டான்.

“இல்லையடாப்பா சும்மா பார்க்கிறன்”

இப்படி இருவரும் உரையாடிக் கொண்டிருக்கையில் நந்தினி உள்ளே வந்து கொண்டிருந்தாள். சசிவன் அவளைப் பார்த்துச் சிரித்தான்.

“ஓ..தம்பி இதுக்குத்தான் றோட்டைப் பார்த்துக் கொண்டு நிண்டவரோ” என்று நக்கலாகக் கேட்டான்.

நந்தினிக்கும் சிரிப்பு வந்துவிட்டது.

“நான் இஞ்சை நிற்கிறேன். நீ போய்க் கதை” என்று கூற தேவன் மெதுவாக நந்தினியை நோக்கி நகர்ந்தான்.

“என்ன திடீரென்று இந்தப் பக்கம்...”

“நேற்று அம்மா அப்பாவுக்கு நல்ல சந்தோசம். ஆனால் அப்பா அடுத்தமாதம் எழுத்து வைக்க வேண்டுமென்று பிடிவாதமாய் நிற்கிறார். அப்பாவை மாத்தேலாது.”

நந்தினி இப்படிச் கூறியதும் தேவனுக்கு என்ன பதில் கூறுவ தென்று தெரியவில்லை.

“சரி அப்பாவைவிடும் உம்மடை கருத்து என்ன?”

என்று கேட்டான்.

“வீடுவாங்கிறது சந்தோசம்தான். ஆனால் கட்டினாற்போலை வாங்கினால் நானும் பார்க்கலாமெல்லே.”

“அப்ப நீரும் அப்பாவின்ரை பக்கந்தான்”

“அப்பிடி இல்லை. உங்களுக்கொரு விருப்பம் இருக்கிற மாதிரி எனக்கும் இருக்குமெல்லே.”

“சரி அப்ப என்ன செய்யிறது. அப்பியெண்டால் எழுத்து மட்டு மெண்டில்லாமல் கல்யாணத்தையும் ஒண்டாய் வைப்பம். இரண்டாய் வைச்சால் வீண் செலவு. அப்பாவிட்டை முதல் நாள் எழுத்துக்கும் தொடர்ந்து வாற சனிக்கிழமை கல்யாணத்திற்கும் நாள் பார்க்கச் சொல்லும்”

நந்தினிக்குச் சந்தோசமாகவிருந்தது.

“நானும் ஒரு விசயம் சொல்லவேணும். நான் வேலைக்குப் போறனான் என்று உங்களுக்குத் தெரியும். கல்யாணத்திற்குப் பிறகும் போவன் தடுக்கக் கூடாது” என்று கூறினாள். தேவன் அவளின் அந்தக் கோரிக்கைக்கு எந்தப் பதிலும் கூறவில்லை. அவளும் அதை எதிர் பார்க்கவில்லை.

“அப்ப நான் வரட்டே” என்று கூறிவிட்டுச் சசிவனுக்கும் கையைக் காட்டிவிட்டுப் புறப்பட்டு விட்டாள்.

“என்ன மச்சான். நந்தினியின்ரை அப்பா ஓமெண்டிட்டாரே”

“இல்லை மச்சான் அவர் எழுத்து அடுத்தமாதம் வைக்க வேணுமாம். வீடு வாங்கினாப்போலை கல்யாணமாம்

“உது நல்ல டில்தானே. ஓமெண்டு சொல்லாதையன்.”

“இல்லை மச்சான். வீடு வாங்கிறதுக்கு முதல் எண்டால் எழுத்து மட்டுமில்லை. கல்யாணத்தையும் வைப்பம். இரண்டாய் வைச்சால் வீண் செலவுதானே.”

“உதுவும் நல்ல ஐடியா தான்”

“பின்னேரம் தொலைபேசி வரும்”

என்று கூறிவிட்டு இருவரும் கடையலுவல்களிலை மூழ்கத் தொங்கிவிட்டார்கள்.

வேலை முடிஞ்சு போற நேரம் ஒரு அலையாய்ச் சனம் வரும். இரண்டு பேரும் அதற்குத் தயாராக இருந்தனர். கடை களைகட்டத் தொடங்கியது. எதிர் பாரத்ததைவிட வியாபாரம் நன்றாக இருந்தது. வருகின்றவர்கள் எல்லாரும் நல்ல சாமான்கள் நல்ல விலையில் கொடுக்கிறார்கள் என்று புகழ்ந்து கொண்டே சென்றார்கள். இதைக் கேட்க இருவருக்கும் நல்ல சந்தோசமாக இருந்தது.

பத்துமணிபோல சாமான்கள் எல்லாவற்றையும் தூக்கி உள்ளே வைத்துவிட்டுக் கடையை மூடும் அலுவலில் மும்முரமாக இருந்தனர். அந்த இடையிலும் சிலர் வந்து பொருட்கள் வாங்கிச் சென்றனர்.

கடையைப் பூட்டிவிட்டு இருவரும் வீட்டை நோக்கி நடக்கத் தொடங்கினர்.

எட்டு

காலத்தோடு நகர்வதுதானே மனிதனின் வாழ்க்கை. தேவனின் திருமணம் எந்தவித ஆர்ப்பாட்ட முமில்லாமல் நடந்து முடிந்தது. நந்தினி இன்னும் வேலைக்குப் போய்க் கொண்டிருந்தாள். சாடைமாடையாக தேவன் கூறியும் நந்தினி வேலைக்குப் போவதை நிறுத்தவில்லை. தன் பெற்றோருக்குத் தான் ஒரு பிள்ளையாதலால் அவர்களின் வாழ்க்கைக்காகத் தான் வேலைக்குப்போவது அவசியம் என்று தேவனுக்குக் கூறி அதில் அவள் அவனின் சம்மதத்தையும் பெற்றிருந்தாள்.

நந்தினி வேலை செய்யும் ஸ்தாபனம் மிகப் பெரியது. அவள் அங்கு பல வருடங்களாக நல்ல ஊதியத்துடன் வேலை செய்கிறாள். தேவன் போகட்டுமே என்று விட்டுவிட்டான். வீடுவாங்குவதற்கும் அது உதவியாக இருக்கும் என்று எண்ணிக் கொண்டான்.

தேவன் அவன் மாமனார் வீட்டில் வாழத் தொடங்கி மூன்று மாதங்களாகிவிட்டன. வீடு தேடும்படலம் வேகமாக நடந்தது. அவனுக்குப் பிடிக்கும் வீடு நந்தினிக்குப் பிடிக்காது. நந்தினிக்குப் பிடிப்பது அவனுக்குப் பிடிக்காது. இப்படி இரு மாதங்கள் கழிந்துவிட்டன. தான் நினைத்ததுபோல எதுவும் நடக்கவில்லையே என்று தேவனுக்குள் ஒரு யுத்தம் நடந்து கொண்டிருந்தது.

இப்போது நந்தினி தனித்தவள் இல்லை. இரண்டு மாதங்களாக அவளுள் ஒரு குழந்தை வளர்கிறது. இன்னும் வீடு

வாங்கவில்லை. ஒரு வீடு பார்த்து இருவரும் சம்மதித்த நிலையில் வக்கீலோடு கதைத்திருந்தான். வக்கீல் பக்கம் மெதுவாகவே நகர்ந்து கொண்டிருந்தது. எவ்வளவுதான் தொலைபேசி எடுத்துக் கதைத்தாலும் அவர்களின் வேகம் மந்தமாகவே இருந்தது. எதற்காக இப்படிச் செய்கிறார்கள் என்று புரியவில்லை. எதையும் நேர்த்தியாகவும் விரைவாகவும் செய்து முடிக்கும் தேவனுக்கு இது தலையிடியைக் கொடுத்தது...

அவர்கள் தன்னை வேண்டுமென்றே அலைக்கழிப்பதாகவே தேவன் நினைத்தான்.

சசிவன்தான் அவர்களை அறிமுகம் செய்தவன். சசிவனிடம் இந்த வழக்கறிஞரை விட்டு வேறு ஆங்கில வழக்கறிஞர்களை நாடவுள்ளதாகக் கூறினான்.

“கொஞ்சம் பொறு நான் கதைக்கிறேன்” என்று சசிவன் கூறினான். உடனேயே சசிவன் அவர்களோடு தொடர்பு கொண்டு கதைத்தான் என்பதைவிடச் சத்தமிட்டான் என்றே சொல்ல வேண்டும்.

சசிவனின் சத்தம் வேலை செய்யத் தொடங்கியது. வேலைகள் துரிதமாக நடக்க ஆரம்பித்தன. சசிவன் சத்தமிட்ட நாளிலிருந்து மூன்று கிழமைகளில் ஒரு காலை வேளை வீட்டின் சாவியை வந்து வாங்கிச் செல்லும்படி தொலைபேசி அழைப்பு வந்தது.

தேவனுடைய சந்தோசத்திற்கு அளவேயில்லை. மனைவிக்கு உடனே சொன்னான். பின்பு சசிவனுக்கு அறிவித்து கடையைப் பார்க்கும்படி கூறிவிட்டு மனைவியையும் அழைத்துக் கொண்டு சாவியை வாங்கச் சென்றான்.

தன்பிள்ளை தன் வீட்டில் பிறக்கப் போகின்றதென்ற சந்தோசம் அவனுக்குள் புளகாங்கிதத்தை ஏற்படுத்தியது. சாவி வாங்கியாயிற்று. இனி நல்ல நாள் பார்க்கவேண்டும். மாமனார் கலண்டரில் பார்த்து அடுத்த புதன்கிழமை நல்லநேரம் என்று சொன்னார். மாமியார் அந்த நேரத்தில் குருக்களுக்கு வசதியோ

வென்று பார்க்குமாறு கூறினார்.

“இதற்கு ஏன் ஐயர்.?” என்று தேவன் கேட்டான்.

“அதுதானே தம்பி வழமை” என்று மாமனார் கூறினார்.

“இல்லை. அதெல்லாம் வேண்டாம்” என்று அடுத்த பதிலுக்கு இடமில்லாமல் கூறிவிட்டான்.

யாரும் திரும்ப எதுவும் கதைக்கவில்லை. புதன்கிழமை வீடு மாறுவதாக தேவன் முடிவு செய்துவிட்டான்.

அதற்கான வேலைகள் ஆரம்பமாகின. ஐயரில்லாமலே வீடு குடிபுகவேண்டும் என்பது அவன் தீர்மானம். இந்தத் தீர்மானம் நந்தினியின் பெற்றாருக்கு விருப்பமில்லாவிட்டாலும் அவர்கள் எதையும் சொல்ல முடியாதவர்களாக இருந்தார்கள்.

அடுத்தநாள் வீடு குடிபுகுதல் எவ்வித ஆர்ப்பாட்டமுமின்றி நடந்து முடிந்தது. தேவனின் மனதில் ஒரு ஆறுதல் வந்தது. தன்னுடைய பிள்ளை தன் சொந்த வீட்டில் பிறக்கப் போகின்றான் என்பதையிட்டு அவன் மகிழ்ச்சி அடைந்தான். காலை எழும்பியதும் முதல் வேலை யாக கடைக்குப் போகும் அலுவல்களில் இறங்கினான்.

நந்தினிக்கு இப்போ ஐந்தாவது மாதம். இன்னும் நான்கு மாதங்களில் அவர்களுக்குக் குழந்தையும் பிறந்துவிடும்.

நந்தினியை அவளது வேலைத்தளத்தில் இருந்து பிள்ளை பிறக்கும்வரை விடுமுறை எடுக்கும்படி தேவன் கூறினான். நான் ஏற் கன வே விண்ணப் பித் து விட் டேன். இந் த மாத நடுப்பகுதியிலிருந்து எழு மாதங்களுக்கு விடுமுறை தருவார்கள் என்று அவள் கூறினாள்.

தேவன் எதுவும் சொல்லவில்லை. கடைக்குப் போய் வருகிறேன் என்று கூறிவிட்டுப் புறப்பட்டுவிட்டான்.

ஒன்பது

காலம் என்றைக்கும் யாருக்காகவும் காத்து நிற்பதில்லை. மாதங்கள் நாட்களாகி நாட்கள் மணித்தியாலங்களாகி நிமிடங்களாகி ஏற்கனவே திட்டமிடப்பட்ட பல நிகழ்வுகளை காலம் யாருடைய அனுமதியும் இல்லாமல் நடத்தி முடித்து விடுகிறது.

தேவனுக்குக் குழந்தை பிறந்தது. சந்தோசமாக வாழ்க்கையும் நகர்ந்தது. பிள்ளைக்குச் செந்தூரன் என்று பெயர் வைத்தார்கள். பிள்ளையோடு சந்தோசமாக அவர்கள் காலம் கழிந்து கொண்டிருந்தது. செந்தூரனின் ஒவ்வொரு வருட வளர்ச்சியிலும் அவர்களின் வாழ்க்கையும் இன்பமாக நகர்ந்தது. பிள்ளை பிறந்தபின் நந்தினியின் உடல் நிலையும் நல்லாக இல்லை. அடிக்கடி வேலைக்கு விடுமுறை போட்டுவிட்டுப் படுக்கையிலிருந்தாள். நந்தினியின் பெற்றாரும் பேரனுடைய வயதோடு தாமும் முடிவை நோக்கி நகர்ந்து கொண்டிருந்தார்கள்.

வாழ்வுப் பயணம் நாம் விரும்பியோ விரும்பாமலோ அது தன் பாட்டுக்கு நகர்ந்து கொண்டேயிருக்கும். சிலர் இடையில் தங்கி விடுவார்கள் சிலர் கூட வருவார்கள்.

செந்தூரனுக்கு இப்போ இருபது வயதாகிறது. தேவனின் எண்ணத்தில் தனக்குப் பின் கடையை மகனிடம் கொடுக்க வேண்டுமென்றே இருந்தது.

இந்த நேரத்தில் சசிவன் தன்னுடைய எதிர்காலம் பற்றிய எண்ணத்தில் தான் தனக்கென்று ஒரு கடை எடுத்தால் நல்லது

என்று தேவனிடம் கூறுகிறான். தேவனும் அதற்குச் சம்மதித்து இருவருமாகத் தேடி அடுத்த நகரத்தில் ஒரு கடையை எடுத்து விடுகிறார்கள். தேவன் சசிவனின் பங்கினை முழுமையாகப் பிரித்து இரு நண்பர்களும் வியாபாரத்தில் பிரிந்து கொண்டார்கள். ஆனால் அவர்களின் இறுக்கமான நட்பு அப்படியே தொடர்ந்தது.

வியாபாரம் இப்போ முழுமையாக தேவனின் கையில் வந்ததால் வேலை இன்னும் கூடவாகிறது. மேலும் பல வருடங்கள் காலத்துடன் நகர்கின்றன. வருடங்களோடு செந்தூரனும் வளர்ந்து இப்போது பெரிய பையனாகிவிட்டான்.

படிப்பில் நல்ல கெட்டிக்காரன். ஒவ்வொரு வகுப்பிலும் திறமையாகச் சித்தியெய்தி தாய் தகப்பனுக்குப் பெருமை தேடிக்கொடுத்து கலாசாலைக்கும் படிக்கச் சென்று விடுகிறான்.

வருடங்களோடு வயதும் நகர்வதால் தேவனுக்கு இப்போ பெரிதாக முன்பு போல் வேலை செய்ய முடிவதில்லை. கடையைக் குத்தகையிலிருந்து முழுமையாக வாங்க முயற்சி செய்து அதனைத் தன்னுடையதாக்கிக் கொள்கிறான். அவனுடைய திட்டப்படி கடையைச் செந்தூரனுக்கு எவ்வித பிரச்சினைகளும் இல்லாமல் கொடுக்கக்கூடிய ஒழுங்குகளையும் செய்துவிட்டான்.

தேவனுக்கு இப்போ ஐம்பது வயதாகிறது. அந்தப் பகுதியில் மேலும் பல கடைகள் வந்துவிட்டதால் வியாபாரம் முன்பு போல் இல்லை. லாபம் பெரிதாக இல்லை. நந்தினி வேலைக்குப் போவதால் சமாளிக்கக் கூடியதாக இருந்தது.

இப்போ இன்னுமொரு பிரச்சினை அவன் முன்னால் வந்தது. நந்தினியின் அப்பா அம்மா தனியே இருக்க முடியாத அளவுக்கு அவர்கள் உடல் நிலை உறுதியாக இல்லை. நந்தினி ஒருவள் தான் அவர்கள் பிள்ளை. நந்தினி அவர்களுக்குப் பிந்திய காலத்தில் பிறந்ததால் அவளின் தந்தைக்கு எழுபத்தைந்து வயது தாய்க்கு எழுபது ஆகிவிட்டது. அவர்களால் சுயமாக அசைந்து எதுவும் செய்ய முடிவதில்லை. நந்தினி அவர்களைத் தங்களோடு வைத்துப் பார்க்கவேண்டும் அல்லது நல்ல ஒரு இல்லம் பார்த்துச் சேர்த்து

விடவேண்டுமென்ற எண்ணத்தில் இருந்தாள்.

“என்னப்பா அப்பா அம்மாவை இஞ்சை கூப்பிடுவமே. அறை இருக்குத்தானே” இதனில் தேவனுக்கு எந்த ஆட்சேபணையுமிருக்கவில்லை. ஆனால் அவர்களை வீட்டிலை வைச்ச ஆர்பார்க்கிறது.

இருவரும் இருந்து கடுமையாக யோசித்தார்கள். வருமானம் முந்தினமாதிரி கடையிலை இல்லை. முன்பு அந்தப் பகுதியிலை தேவனின் கடை ஒன்றுதான் இருந்தது. இப்ப நாலு கடை வந்துவிட்டது. வியாபாரம் குறைவு.

“அம்மா அப்பாவை வீட்டுக்குக் கொண்டு வாறதெண்டால் ஆரும் ஒருவர் வீட்டிலை நிற்கவேணும். அது சரிவருமே நந்தினி” என்று தேவன் கேட்டான்.

“இப்ப செலவும் கூடியிட்டுது. அம்மா அப்பா வந்தால் அவையின்றை செலவும் வந்திடும். என்னப்பா செய்யிறது?” என்றாள் நந்தினி.

“எங்கடை பக்கத்து வீட்டுக்காரர் தன்ரை அம்மா அப்பாவை வயோதிபர் இல்லத்திலைதான் விட்டிருக்கிறாராம்.” என்றாள் நந்தினி.

“நாங்கள் அப்பிடிச் செய்யேலாது. நீர் பெத்த பிள்ளை இருக் கேக்கை எப்படி அவையளை அநாதையாய் விடிறது.” என்றான் தேவன்.

“முயற்சி செய்து பார்ப்பம்” என்று இருவரும் முடிவெடுத்து அன்றே அவர்களை வீட்டுக்குக் கூட்டி வருவதெனத் தீர்மானித்தனர்.

அன்று மாலையே இவர்கள் இருவரும் சென்று அவர்களை அழைத்து வந்தனர். அவர்களுக்கென்று ஒரு அறை ஒதுக்கப்பட்டது.

நந்தினி வேலைக்குப் போகும் போது தாய்க்கும் தகப்பனுக்கும் ஒரு தடவை எல்லாவற்றையும் விளக்கிச் சொல்லிவிட்டு வேலைக்குக் கிளம்புவாள். வேலை செய்யும் இடத்திலிருந்து பல தடவை போன் பண்ணி சுகம் விசாரித்துக் கொள்வாள்.

நாட்களாக ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொருமாதிரிக் கதைக்க ஆரம்பித்தார்கள். இவர்கள் உழைப்பதற்காக தாயையும் தகப்பனையும் வேலைக்காரர்களாகப் பாவிக்கினம் என்று நந்தினி காதுபடவே பலர் கதைத்தார்கள். நந்தினிக்குக் குழப்பமாகவிருந்தது. கணவனிடம் இதைப் பற்றிக் கூறி அப்பாவையும் அம்மாவையும் இல்லத்திலை விடுவமப்பா என்று கூறினாள். தேவன் அறவே மறுத்து விட்டான்.

“நாளைக்கே வேலையை ராஜினாமாச் செய்யும். நான் மற்றவையளைக் கவனிக்கிறேன். பணத்தைவிட பெற்றார்தான் முக்கியம் என்று ஒரேயடியாகக் கூறிவிட்டான்.

நந்தினியும் வேலையை ராஜினாமாச் செய்துவிட்டு வீட்டு வேலைகளை முழுமையாகப் பொறுப்பெடுத்து பெற்றாரை அன்போடு கவனிப்பதில் தன் நேரத்தைச் செலவிடத் தொடங்கினாள்.

பொருளாதாரச் சுமை தேவனை அழுத்தியது. செந்தூரன் சர்வ கலாசாலையில் இறுதி ஆண்டில் இருந்தான். இன்னும் மூன்று மாதங்களில் பட்டதாரியாகி வெளியே வந்துவிடுவான்.

நந்தினியின் உடல் நிலையும் நன்றாக இல்லை. அவளைக் கவனிப்பதா? அவளின் பெற்றாரைக் கவனிப்பதா? கடையைக் கவனிப்பதா? தேவனுக்கு எதுவுமே புரியவில்லை. செந்தூரனுக்கு வியாபாரத்தில் ஆர்வம் இருப்பதால் அவனிடம் கடையை முழுதாக ஒப்படைத் துவிட்டு தான் முழுமையாக நந்தினியைக் கவனிக்க வேண்டுமென்று எண்ணிக் கொண்டான்.

பத்து

நந்தினியின் பெற்றார் தாம் இருவரும் மகளுக்குத் துன்பம் கொடுக்கிறோமோ என்று துன்பப்பட ஆரம்பித்திருந்தனர். தேவன் கடையா? மனைவியா? என்று பதட்டப்பட்டுக் கொண்டிருப்பதும் அவர்களுக்குப் புரிந்தது.

அவர்களுக்கும் என்ன செய்வதென்று புரியவில்லை. செந்தூரன் வீட்டிற்கு வந்தபோது தங்களின் துன்பத்தைச் சொல்லி அழுதனர். அவனிடம் தங்களை வயோதிபர் இல்லமொன்றில் சேர்த்துவிடும்படி கேட்டனர். செந்தூரன் மறுத்துவிட்டான்.

தகப்பனிடம் சென்று அவர்களின் துன்பத்தைக் கூறி அவர்களின் வேண்டுகோளையும் கூறினான். தேவனிற்கு இந்தச் செய்தி மேலும் துன்பத்தைக் கொடுத்தது.

“செந்து நீ படிப்பு முடிஞ்சு வந்து கடையைப் பொறுப்பெடுத்தி யெண்டால் நான் மூன்று பேரையும் பார்ப்பன்” என்றான் தேவன்.

“இன்னும் இரண்டுமாதம் பொறுத்துக் கொள்ளுங்கோ நான் வந்து பொறுப்பெடுப்பன்” என்று அவன் ஆறுதல் கூறிய போது தேவனின் கண்களில் இருந்து கண்ணீர் வடிந்தது.

இவர்கள் இப்படிக் கதைத்து இரண்டு மாதம் இருக்கும் நந்தினியின் அப்பா நிலத்தில் சறுக்கி விழுந்து விட்டார். பிடரியில் அடிபட்டதால் இரத்தம் பெருகியது. நந்தினி உடனே தேவனுக்குத் தொலைபேசியில் விசயம் சொல்ல தேவன் அம்புலன்சுக்கு அறிவித்துவிட்டு வீட்டுக்கு வந்து விடுகிறான். செந்தூரனுக்கும் செய்தி போகிறது.

அம் புலன் ஸ் காரர் வந்து நந்தினியின் அப்பாவை வைத்தியசாலைக்குக் கொண்டு சென்றார்கள். அவர்களோடு தேவனே சென்றான்.

வைத்தியசாலையில் நந்தினியின் அப்பா அவசரகால வாட்டில் அனுமதிக்கப்பட்டு சிகிச்சைக்குட்படுத்தப்படுகிறார். மூன்று நான்கு மணிநேரமாக வைத்தியம் நடந்து கொண்டிருந்தது. தகப்பனுக்குத் துணையாகச் செந்தூரனும் வந்துதிருந்தான்.

செந்தூரனுக்குத் தகப்பனைப் பார்க்கும்போது கவலையாக இருந்தது. முகச்சவரம் செய்யாத முகத்தோடு தேவனைப் பார்க்கச் செந்தூரனின் மனம் துயரத்தில் ஆழ்ந்தது.

சிறிது நேரத்தில் வைத்தியர் வெளியில் வந்து கூடுதலான ரத்தம் வெளியேறியிருக்கிறதாகச் சொன்னார். தெடர்ந்து “இப்போ மயக்க நிலையில் இருக்கிறார். இன்னும் ஐந்து மணித்தியாலத்தில்தான் அவரின் நிலையைப்பற்றிக் கூறமுடியும்” என்று வைத்தியர் கூறினார். தேவனும் செந்தூரனும் இதனை நந்தினிக்குத் தொலைபேசி மூலம் அறிவித்தார்கள்.

அவசரகால அறைக்கு வெளியே தேவனும் செந்தூரனும் காத்திருந்தார்கள். அப்போ தேவனின் தொலைபேசி ஒலித்தது. மறுகரையில் சசிவன்தான் எடுத்திருந்தான். சசிவனிடம் நடந்த விடயங்களை விளக்கமாகக் கூறிவிட்டு

“சசிநானைக்கு வரமுடியுமோ தெரியாது. காலைமை வெள்ளனப்போய் கடையைத் திறந்துவிட்டிட்டு ராஜனிட்டைப் பொறுப்பைக் கொடுத்திட்டு வா. ராஜனிட்டைப் போன் இல்லை. இல்லையெண்டால் நான் சொல்லிப்போடுவன்” என்றான் தேவன்.

“நீ ஒண்டுக்கும் யோசியாதை நான் போய் ஒழுங்கு செய்யிறன்” என்று சசிவன் கூறிவிட்டுத் தொலைபேசியை வைத்துவிட்டான்.

இப்படி இவர்கள் கதைத்துக் கொண்டிருக்கும்போது இரண்டு மூன்று வைத்தியர்கள் அவசரஅவசரமாக உள்ளே நுழைவதை அவதானித்தார்கள். தேவனுக்கும் செந்தூரனுக்கும் பதட்டமாகவிருந்தது. உள்ளேபோன வைத்தியர்களில் ஒருவர் வெளியில் வந்து “நாங்கள் முடிந்தளவு முயற்சி செய்தோம் முடியவில்லை”

என்று கூறினார். திடுக்கிட்டுப்போன இருவரும் உள்ளே சென்று அவரைப் பார்த்தனர். இறக்கும்போதும் சிரித்தபடியே உயிர் விட்டிருந்தார்.

இப்போ தேவனுக்கும் செந்தூரனுக்கும் இதை எப்படி வீட்டில் சொல்வதென்பதுதான் பிரச்சினை. எப்படியாவது சொல்லித்தானே யாகவேண்டும். வீட்டை நோக்கிப் புறப்பட்டனர்.

வீட்டுக்குச் சென்ற செந்தூரனும் தேவனும் மெதுவாகத் தாயை அழைத்து விடயத்தைக் கூறுகின்றனர். கேள்விப்பட்ட உடனே ஓ..வென்று தலையிலடித்து அழுகிறாள். அவளைக் கட்டுப்படுத்த முடியவில்லை. அவளின் அழுகைச் சத்தம் கேட்டு அறையிலிருந்து வெளியே வந்த நந்தினியின் அம்மா விடயத்தை ஊகித்து நந்தினியை கட்டிக்கொண்டு அழுதாள். இதற்குள் இவர்களின் அழுகைச் சத்தம் கேட்டு அயலில் உள்ள தமிழ்க் குடும்பங்களும் அங்கு வந்து விட்டனர். தேவன் ஆகவேண்டிய காரியங்களைச் செந்தூரனோடு சேர்ந்து செய்தான்.

“அம்மாவைப் போய்ப் பார் செந்து. இந்த நிலையில் அம்மா கனக்க உணர்ச்சிவசப்படக் கூடாது” என்று கூறிச் செந்தூரனைத் தாயிடம் அனுப்பி வைத்தான்.

செந்தூரன் தாயிடம் சென்று அவளை ஆற்றுப்படுத்துவதில் நேரத்தைச் செலவிட்டான்.

தேவன் அறிவிக்க வேண்டியவர்களுக்கெல்லாம் அறிவித்து தனது மாமனாரை சகலவித மரியாதையுடனும் அனுப்பி வைக்கும் வேலைகளை முறையாகச் செய்து கொண்டிருந்தான். மாலை இரண்டு மணியளவில் நந்தினியின் அப்பாவின் உடலம் மயானத்தை நோக்கிப் புறப்பட்டது.

நந்தினி ஒரு மூலையில் இருந்து தகப்பனை நினைத்து நினைத்து சத்தமில்லாமல் கண்ணீர்விட்டுக் கொண்டிருந்தாள். நந்தினியின் அம்மா தன் அறைக்குள் சென்று படுத்துவிட்டா. வீட்டுக்கு யார் யாரோவெல்லாம் சாப்பாடு கொண்டு வந்திருந்தனர்.

இரண்டு நாட்களாகக் கடையும் பூட்டப்பட்டிருந்தது. நாளைக்குக் கடையைத் திறக்கலாம் என்று மனதிற்குள் தேவன்

எண்ணிக் கொண்டிருந்தான்.

காலம் மீண்டும் விரைவாக நகர்கிறது.

நந்தினியின் அப்பாபோய் மூன்று கிழமையாகிறது. அன்று வெள்ளிக்கிழமை தேவன் கடைக்குச் சென்றிருந்தான். நந்தினி சமையல் வேலையில் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருந்தாள். வழக்கத்தில் காலை எட்டு மணிக்கே எழும்பும் அம்மா இன்று பன்னிரண்டு ஆகியும் எழும்பவில்லை. நந்தினிக்குச் சந்தேகம் வரச் சமையலை அப்படியே விட்டுவிட்டு தாயின் அறைக்குச் சென்றாள்.

தாயைத் தட்டி எழுப்பும்போது அவள் எழும்பவில்லை. நந்தினிக்குப் பயம்வந்துவிடுகிறது. தொடர்ந்து தட்டுகிறாள் கையைப் பிடித்துப் பார்க்கிறாள். குளிர்ந்து போய் இருக்கிறது.

அம்மா என்று கத்திக் கொண்டே தேவனுக்குத் தொலை பேசியில் விசயத்தைச் சொன்னாள். தேவனும் பதகளித்துக் கொண்டு வீட்டுக்கு வந்துவிட்டான். அவனும் வந்து நிலைமையைப் பார்த்துவிட்டு அம்புலன்சுக்குப் போன் பண்ணினான். பின்பு செந்தூரனுக்கும் அறிவித்தான்.

நந்தினி அழுது கொண்டே இருந்தாள். அம்புலன்ஸ்காரர் வந்து பார்த்துவிட்டு நந்தினியின் அம்மா உலகத்தை விட்டுப்போய் ஆறு மணி நேரமாகிறது என்று கூறி உடம்பை எடுத்துச் சென்று விட்டார்கள். அடிக்குமேல் அடி. தேவனுக்கு என்ன செய்வதென்றே தெரியவில்லை. இம் முறை தேவனும் உடைந்துவிட்டான்.

செந்தூரன் வந்து சகல காரியங்களையும் பார்த்து துயரத்தோடு தன் அம்மம்மாவை அனுப்பி வைத்தான்.

இந்த ஐந்து கிழமைகளுக்குள் எத்தனை நடந்துவிட்டன. தேவனும் நந்தினியும் ஆற்றமுடியாத சோகத்துள் சிக்கித் தவித்துக் கொண்டிருந்தனர். வந்து போனவர்களெல்லாம் “உந்தச் சனம் ஆரோவைச்ச கண்தான் இதெல்லாம் நடக்குது” என்று கூறிவிட்டுப் போய் விட்டார்கள்.

தேவன் மெல்ல மெல்ல எல்லாவற்றிலிருந்தும் வெளியே வந்து நாளாந்த கடமைகளைச் செய்வதோடு நந்தினியையும் கவனிக்கத் தொடங்கினான்.

பதினொன்று

தேவனுக்கு இப்போது அறுபது வயதாகிவிட்டது. அவனால் கடைவேலைகளை சரிவரக் கவனிக்க முடியவில்லை. சமீபத்தில் நடந்த துயர நிகழ்வுகளும் நந்தினியின் உடல் நிலையும் அவனை எழுபது எண்பது வயதுக் கிழவன் போலாக்கிவிட்டன.

தேவனின் மகன் செந்தூரனுக்கும் திருமண வயது வந்து விட்டது. நந்தினியின் பெற்றாரும் ஒருவரின் ஒருவராகப் போய் விட்டார்கள்.

தேவனின் மனைவி நந்தினியின் துயரம்தான் சொல்லி மாளாது. அவளுக்கு வந்த நோய் அவளைத் தின்று கொண்டிருந்தது. தேவனுக்கு இதனால் மிகுந்த கவலை. கடையையும் கவனித்து மனைவியையும் கவனிக்க அவனால் முடியவில்லை. மகன் செந்தூரனுக்கு கடை நடத்துவதின் சூட்சுமங்களைச் சொல்லிக் கொடுக்க ஆரம்பித்தான். செந்தூரன் அவதானமாக எல்லாவற்றையும் கிரகித்துக் கொண்டான்.

“அதெல்லாம் நான் கவனிக்கிறேன். நீங்கள் போய் அம்மாவைப் பாருங்கோ” என்று கூறிக் கடையின் பொறுப்பை அவன் ஏற்றுக் கொண்டான்.

கடையின் பொறுப்பு முழுமையாக செந்தூரனிடம் சென்று விட்டது. தேவன் வீட்டிலிருந்து தன் மனைவியை கண்ணும் கருத்து மாகப் பார்க்கும் கடமையில் மூழ்கி விட்டான். மனைவியைத் தவிர உலகத்தில் வேறு எதுவும் அவன் கண்களுக்குப் பெரிதாகப்ப

டவில்லை. என்னதான் கவனமாகப் பார்த்தாலும் நந்தினியின் முடிவுக்கான காலம் நெருங்கிக் கொண்டேயிருந்தது.

ஒரு வெள்ளிக்கிழமை மாலை எவ்விதமான அறிவித்தலுமில்லாமல் நந்தினி தன் கண்களை நிரந்தரமாக மூடிக் கொண்டாள்.

தேவன் கலங்கிப் போனான். கண்ணைக் கட்டிக் காட்டில் விட்டது போல் உணர்ந்தான். வெறுமை அவனை கையகப்படுத்திக் கொண்டது. அவன் நண்பன் சசிவன் வந்து ஆக வேண்டியவைகளைச் செய்தான். செந்தூரனையும் தாயின் இழப்பு வெகுவாகப் பாதித்தது. தாயின் இறுதிப் பயணத்தை சசிவனுடன் சேர்ந்து சிறப்பாகச் செய்தான். இனி அப்பாவைக் கவனமாகப் பார்க்கவேண்டுமென மனதிற்குள் நினைத்துக் கொண்டான்.

தேவன் உடைந்து போய்விட்டான். அவன் கடைக்குப் போவதையும் விட்டுவிட்டான். கடையின் முழுப் பொறுப்பையும் செந்தூரனே பார்த்துக் கொள்ள விட்டுவிட்டான்.

தேவன் மனைவியின் பிரிவால் செயலிழந்து போனாலும் மகனுக்கொரு திருமணம் செய்து வைக்க வேண்டுமென்ற தன் கடமையை உணர்ந்தான். அது சம்பந்தமாக இன்று செந்தூரனோடு கதைக்க வேண்டுமென்று தீர்மானித்துக் காத்திருந்தான்.

செந்தூரன் கடையால் வரும்போது தகப்பன் தூங்காமல் இருப்பது அவனுக்கு வியப்பைக் கொடுத்தது. தகப்பன் அருகில் வந்து அமர்ந்து

“ஏனப்பா தூக்கம் வரவில்லையே?” என்று கேட்கிறான்.

“இல்லையப்பு உன்னோடை கதைக்கத்தான் காத்திருக்கிறன்” என்று தேவன் கூற வியப்போடு அவனை நோக்குகிறான் செந்தூரன்.

“தம்பி உனக்கு வயது வந்திட்டுது. கல்யாணம் கட்டிற் வயசாச்சு. சிலர் வந்து கேட்கினம். உன்னுடைய மனதிலை ஆரும் இருந்தாலும் பரவாயில்லைச் சொல்லு” என்றான் தேவன்.

“அப்பிடி ஒருவரும் இல்லை அப்பா. இப்ப எனக்குக்

கல்யாணம் வேண்டாம்” என்று சுலபமாகக் கூறிவிட்டு தன் அறைக்குள் போய் விட்டான் செந்தூரன். செந்தூரன் சுமிதாவைப் பற்றிக் கூறியிருக்கலாம் சில காரணங்களால் மறைத்துவிட்டான்.

செந்தூரனின் இந்த நிலை தேவனைக் கவலைப்பட வைத்தது. சிலவேளை தன்னோடை கதைக்க பயப்படுகிறானோ என்றும் தேவன் நினைத்தான். இதனால் தேவன் சசிவனை அவனோடு கதைக்கும்படி கூறினான்.

சசிவன் தயங்கினாலும் தேவனின் நிலை அவனுக்கு வேதனையைக் கொடுத்தது. எல்லாவற்றிலும் திட்டமிட்டு வெற்றிகண்டு வந்த தேவனுக்கு புதிய தலைமுறையோடு இயங்க முடியவில்லை. தன்னை வைத்தே மகனையும் கணித்துவந்த தேவனுக்கு மகனின் போக்கு பலத்த ஏமாற்றத்தையே கொடுத்தது. மகன் என்பவன் தந்தை தாயின் சொத்து என்ற மன நிலையோடு செந்தூரனை அணுகியபோது அது ஏற்றுக் கொள்ளப்படாமல் தூக்கி எறியப் பட்டபோது தேவன் வெலவெலத்துப் போய்விட்டான்.

இந்த நிலையைச் சசிவன் தேவனுக்கு எடுத்துக் கூறியும் அவன் புரிந்து கொள்வதாக இல்லை. இந்தத் தலைமுறைப் போராட்டம் தேவனுக்கு மட்டுமல்ல தேவனை ஒத்த பலருக்கு உண்டு. மனைவி பிள்ளைகள் யாவரும் தங்களின் சொத்துகள் என்று கருதுகின்ற மூத்தோர்கள் அவர்கள் தவறு செய்யும்போது துடித்து விடுகிறார்கள். அக்காலத்தில் பிள்ளைகள் தகப்பனோடு கதைப்பது மிகக் குறைவு. கதைத்தாலும் அவர்கள் சொல்வதை என்றும் மறுத்தும் பேசுவதில்லை. இதனால் தந்தை சொல் மிக்க மந்திரம் இல்லை என்ற பழமொழியையும் உருவாக்கி வைத்திருந்தார்கள். இவையெல்லாம் காலங் காலமாக தாங்கள் பேணிக் காத்துவரும் பண்பாட்டு வடிவங் கள் என்றே மனதின் ஆழத்தில் பதித்திருந்தார்கள்.

தான் சொல்வதைக் கேட்காமல் புதிய தலைமுறை தன்

எண்ணத்தைச் சரியென்று வாதிடும்போது பண்பாட்டுச் சீரழிவாக அவர்கள் கருதுவதால் கோபங் கொள்வதோடல்லாமல் அவர்களைத் தண்டிக்கவும் ஆரம்பித்து விடுகிறார்கள். இது மிகப் பெரிய இடைவெளியை அவர்களுக்கிடையில் உருவாக்கிவிடுகிறது.

பழைய தலைமுறையினர் உடனே புதிய இளைய தலைமுறையினரைப் பாசமற்றவர்கள் என்று முடிவுகட்டி விடுகிறார்கள். ஆனால் உண்மையில் பாசத்திற்கும் இதற்கும் இடையில் எந்தத் தொடர்பும் இல்லை என்பதைப் புரியாமல் இருந்துவிடுகிறார்கள் என்பதே உண்மை.

தேவனைப் பொறுத்தவரையில் இப்போது இதுவே பிரச்சினையாக உள்ளது. அதனால்தான் சசிவனை அவனோடு கதைக்கும்படி கேட்டுள்ளான். சசிவன் ஒன்றும் புதிய தலைமுறை இல்லை. ஆனால் சசிவனின் சொல்லைத் தட்டாமல் கேட்பான் என்ற நம்பிக்கை தேவனுக்கு உண்டு.

தேவனின் வேண்டுகோளுக்கிணங்க சசிவன் செந்தூரனைக் கடையில் வைத்துச் சந்தித்தான். தான் வந்த நோக்கத்தைத் தெளிவாகச் செந்தூரனிடம் கூறினான் சசிவன்.

“அங்கிள் அப்பாவிட்டைச் சொல்லுங்கோ இந்த விடயத்திலை தலையிட வேண்டாமென்று.. அதை நான் பார்ப்பன்..” என்றான் செந்தூரன்.

இதற்குப் பிறகு சசிவன் எதையும் கதைக்க விரும்பவில்லை.

“சரியடா தம்பி” என்று கூறிவிட்டுப் புறப்பட்டுவிட்டான்.

அடுத்த நாள் தேவனைச் சந்தித்து “செந்தூரன் தன்னளவில் விவரமாகவே உள்ளான்.. நீ அமைதியாய் இரு” என்று கூறியபோது தேவனால் அதனை ஏற்றுக் கொள்ள முடிய வில்லை.

“எதற்கும் பார்ப்போம்” என்று அமைதியடைந்தான்.

பன்னிரண்டு

செந்தூரன் சர்வகலாசாலையில் படிக்கும்போது சுமிதா என்கின்ற பெண்ணோடு அவனுக்குப் பழக்கம் ஏற்பட்டது. இருவரும் ஒரே கலாசாலையில் படித்ததால் ஆளுக்காள் உதவி செய்து படிப்பதாகவே ஆரம்பத்தில் இருந்தது. நாளாக நாளாக அது அன்பாக மாறிக் காதலாகிவிட்டது.

சுமிதா எதையும் நேரடியாகப் பேசும் குணம் கொண்டவள். தனக்குப் பிடியாத எதையும் சமரசம் செய்து போகிறவளல்ல. இதனால் இருவருக்கும் பல விடயங்களில் ஒத்துப் போகாமல் வாதங்கள் தொடர்ந்து நடைபெறும். மீண்டும் ஒன்று சேர்ந்து விடுவார்கள். செந்தூரனின் வீட்டில் குறுகிய காலத்தில் நடந்த தொடர்ச்சியான மரணங்களால் அவன் மனமுடைந்த போதெல்லாம் அவனுக்குப் பக்கபலமாக நின்று அவனை நிஜ உலகுக்குக் கொண்டு வந்தவள் அவள். சுமிதாவுக்கு அப்பா அம்மா என்று யாரும் இல்லை. சிறுவயதிலேயே அவர்களைப் பறிகொடுத்து விட்டாள். இப்போது அவள் தனியாகத்தான் வாழ்கிறாள். அரச உதவியுடன் படித்துக் கொண்டிருக்கிறாள். அவள் பிறந்ததும் லண்டனில்தான்.

ஒரு தடவை அவளுக்கு ஐந்து வயதிருக்கும்போது அப்பா அம் மாவுடன் உறவினர் ஒருவரின் வீட்டுக்கு ஒரு நிகழ்வுக்காகச் சென்ற வேளை நடந்த விபத்தில் அப்பா அம்மாவை இழந்ததுடன் அவள் மட்டும் தெய்வாதீனமாகத் தப்பிக் கொண்டாள். அந்த விபத்தின் பின் எந்த உறவினரும் அவளைப் பொறுப்பேற்க

முன்வராத நிலையில் அரசாங்க ஆதரவுடன் சிறு வயதிலிருந்தே படித்து வருகிறாள். அவளுக்கு இப்போ இருபத்து மூன்று வயதாகிறது.

இப்போ தனித்து இருக்கிறாள். படிக்கும் போதே வேலையும் செய்ய ஆரம்பித்துவிட்டாள். தன்னை யாரும் அனுதாபக் கண் கொண்டு பார்ப்பதை அவள் அறவே விரும்புவதில்லை. செந்தூரனுக்கும் அவளுக்குமிடையில் காதல் மலர்வதற்குக் காரணம் இதுவாகவும் இருக்கலாம். அவள் இந்த வாழ்க்கை ரகசியத்தைச் செந்தூரனைத் தவிர வேறு யாருக்கும் சொன்னதேயில்லை. செந்தூரன் மனதில் அவளையிட்டு ஒரு மதிப்பும் வேதனையும் இருந்து கொண்டிருந்தது.

சுமி தான் படிக்கும் துறையில் மேலேமேலே போய்க் கொண்டிருந்தாள். அவள் தன் மேற்படிப்புக்காக முதியவர்களின் வாழ்வும் வளமும் என்ற துறையையே தெரிவு செய்திருந்தாள்.

இங்கே செந்தூரன் தன் கடையும் தானுமாக அதனை எப்படி விரிவு படுத்துவது போன்ற விடயங்களில் மனதைச் செலுத்திக் கொண்டிருந்தான். இருவரும் அவரவர் விடயங்களில் கூடுதல் கவனம் செலுத்தியமையால் சந்தித்துப் பல விடயங்களைத் தீர்த்துக் கொள்ள முடியாதிருந்தது.

வீட்டில் தகப்பன் கல்யாணத்திற்கு அவசரப்படுத்துவதும் தான் இன்னும் அதுபற்றி அவளோடு கதைக்காததும் அவனுக்கு நிரம்ப மன அழுத்தத்தைக் கொடுத்தது.

சுமியின் கொள்கைகள் சில மிகமிக வித்தியாசமானவை என்பதும் அவனுக்குத் தெரியும். சில நாட்கள் விட்டுப் பார்ப்போம் என்ற மனநிலையிலிருந்தான். செந்தூரனைப் பொறுத்தவரை தனக்கு மனைவியாக வருபவள் தன் தகப்பனையும் அவள் தகப்பனாகப் பாவிக்க வேண்டும் என்பதுவாகும். இங்கு வதியும் மற்றவர்களைப் போல் வயோதிபர் இல்லங்களில் தகப்பனை விடுவதற்கு அவன் மனது ஒப்புக் கொள்ளவில்லை. அவன் காதலித்த சுமி அவனது கருத்திற்கு எதிராகவே இருந்தாள்.

அவளைப் பொறுத்தவரை எங்களுடைய சுய விருப்பங்களுக்காக

வயதுபோன பெற்றோரை வீட்டில் வைத்து கொடுமைப்படுத்தக் கூடாது என்பதே. ஒரு நாள் சுமிக்கும் அவனுக்கும் இடையில் மிகப் பெரிய வாதம் ஒன்றே நிகழ்ந்தது.

இருவரும் இரவுணவுக்காக கடைக்குச் சென்றிருந்தார்கள். அவர்கள் இருந்த மேசைக்கருகில் ஒரு குடும்பம் வந்திருந்தது. ஒரு வயோதிபர் அவரின் மனைவி அவர்களின் மகன் மருமகள் ஆகியோர். இன்னொரு மேசையில் வயதுபோன ஒருவர் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்தார். அவர் சாப்பிடும்போது எல்லா இடமும் சாப்பாட்டைப் பரவி மேசை முழுவதும் சாப்பாடாகப் போய் விட்டது. அவருடைய முகம் எல்லாம் உணவு பரவிக் கிடந்தது. அதனைப் பார்த்து அங்கு வந்திருந்த மற்றையவர்கள் சிரித்தார்கள். சிலர் அருவருத்தார்கள். ஆனால் அவரோடு வந்த பையன் அவரை அன்பாக ஆதரவாக உள்ளே அழைத்துச் சென்று அவரை நன்றாகச் சுத்தம் செய்து அவர் சாப்பிட்ட மேசையையும் துப்பரவு செய்து புறப்பட ஆயத்தமானான். அதனைப் பார்த்த மற்றவர்கள் தாங்கள் செய்த செயலுக்காக வெட்கப்பட்டார்கள். அந்தப் பையன் போக எழுந்தபோது செந்தூரன் அவர்களைக் கூப்பிட்டு “தம்பி நீங்கள் எதையோ விட்டுவிட்டுப் போகிறீர்கள்” என்று சொன்னான்.

அந்தப் பையன் திரும்பி வந்து “இல்லையே நான் எதையும் விட்டுப்போகவில்லை” என்று கூறினான். அப்போது செந்தூரன் “இல்லை நீங்கள் வயது போன பெற்றார்களுடன் எப்படி பழகவேண்டும் எப்படிப் பராமரிக்க வேண்டும் என்ற விடயத்தை இங்கு விட்டு விட்டுப் போகிறீர்கள்” என்றான். அந்த உணவு நிலையம் சிறிது நேரம் மௌனமாகியதோடல்லாமல் அங்கிருந்து முணுமுணுத்த எல்லோரும் தலையைக் குனிந்து கொண்டனர்.

செந்தூரன் சுமியைப் பார்த்து அவர்களைக் காட்டி “நானும் அவர்கள்போல்தான் இருக்க வேண்டும்” என்று கூறினான். சுமி எதுவும் கூறவில்லை. அமைதியாகக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தான். அந்த இடத்தில் வாதிடுவது அவ்வளவு நல்லதாகப்படவில்லை அவளுக்கு. அமைதியாக இருந்து சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்தான்.

சுமி நன்றாகப் படித்தவள். அதுவும் உளவியல் பட்டதாரி. தன்னுடைய இறுதி ஆண்டுக் கட்டுரை கொடுப்பதற்கான தலைப்பாக வயதுபோன பெற்றார்களும் பிள்ளைகளும் என்ற தலைப்பையே எடுத்திருந்தாள். அதற்காக அவள் பல பெற்றார் களையும் பிள்ளைகளையும் வயோதிபர் இல்லம் நடத்துப வர்களையும் பேட்டியும் எடுத்துள்ளாள். இதற்காக ஒரு மாதம் ஒரு வயோதிபர் இல்லத்தில் வேலையும் செய்திருக்கிறாள்.

அவள் இறுதியாகச் சமர்ப்பித்த கட்டுரையைப் பாராட்டாத பேராசிரியர்களே இல்லை எனலாம். இந்த விடயமெல்லாம் செந்தூரனுக்கும் தெரியும்.

ஒரு நாள் “சுமி நாங்கள் மணமுடித்தபிறகு அப்பா எங்களோட தான் இருக்கவேணும்” என்றான் செந்தூரன்.

“அப்ப நீங்கள் கடையைவிட்டிட்டு வீட்டிலையா நிற்கப் போறியள்?” என்று கேட்டாள் சுமி.

“இதென்ன கேள்வி?” சற்றுச் சினத்தோடு கேட்டான் செந்தூரன்.

“அப்ப அவரை வீட்டிலை ஆர் பார்க்கிறது?”

“.....”

“ஒண்டில் நான் நிற்கவேணும் அல்லது நீங்கள் நிற்க வேணும். ஆனால் இரண்டுமே நடக்காது.” அர்த்தத்தோடு பதில் சொன்னாள் சுமி.

“அப்ப என்னதான் செய்யிறது. இவ்வளவு காலமும் என்னை வளர்த்து தன்னை கடையையும் எனக்குத் தந்த அப்பாவை றோட்டிலையே விடிந்து”

“நான் அப்படிச் சொல்லவில்லையே. பெற்றார்களைப் பராமரிக்கத்தானே பல இல்லங்கள் இருக்கு.”

“அப்ப உம்மடை கதையைப் பார்த்தால். அப்பாவை கொண்டுபோய் அங்க விடலாமெண்டமாதிரியெல்லே இருக்கு. அது நான் உயிரோடை இருக்கிறவரைக்கும் நடக்காது.” குரலை

உயர்த்திக் கோபமாகக் சொன்னான் செந்தூரன்.

“செந்து.. உப்பிடி உணர்ச்சிவசப்படிறதை விடுங்கோ.. நடைமுறையைப் பற்றிக் கதையுங்கோ.. நாங்கள் இரண்டு பேரும் அப்பாவை வீட்டிலை விட்டிட்டு வேலைக்குப் போனால் அவர் வீட்டை தனிய இருந்து ஏதாவது நடந்தால் உங்களுக்குச் சம்மதமே.. ஏன் இல்லங்களை ஏதோ கொலைக்களமாகப் பார்க்கிறியள். மனிதர்களை அவர்களின் இறுதிக்காலம்வரை எவ்வித வேதனைகளும் இல்லாமல் இருக்கத்தானே இல்லங்கள் இருக்கு. அதை ஏன் எதிர் மறையாகப் பார்க்கிறியள்.”

“வீட்டிலை ஒரு ஆளை ஒழுங்கு செய்வம்” என்றான் செந்தூரன்.

“சரி அப்படி ஒரு ஆளை ஒழுங்கு செய்தால் அந்த நபர் அவருக்கு சாப்பாடு மட்டும் தான் கொடுப்பார். அப்பா எந்த நேரமும் ரிவியைப் பார்த்துக் கொண்டு எவ்வளவு நேரம் கதிரையிலை இருக்கிறது. ஒரு வயோதிபர் நிலையத்திலை சேர்த்தால் ... அவ ரொட்டை ஆக்களோடை கதைப்பினம் ... எல்லாப் பத்திரி கைகளையும் வாசிப்பினம். உடற்பயிற்சிகள் செய்வினம். நேரத்திற்கு மருந்து சாப்பிடுவினம். ஏதாவது திடீர் வருத்தம் வந்தால் உடனே வைத்தியர் பார்ப்பார். உடனே வைத்தியசாலைக்குக் கொண்டு போவினம். வீட்டிலை தனிய இருக்கேக்கை இருக்கிற காலத்தைவிட இன்னுமொரு பத்து வருசம் உயிர் வாழுவினம். அது உங்களுக்கு விருப்பமில்லையா? ஏன் உப்பிடித் தேவையில்லாமல் பிடிவாதம் பிடிக்கிறீர்?” சுமி வேதனையோடு கூறினாள்.

“நீர் சொல்லிறதெல்லாம் சரி. ஆனால் எங்களுக்குத் தெரிஞ்ச நாலுபேர் நான் ஒரு நன்றியில்லாதவனென்றும் கெட்டவனென்றும் தானே பேசுவினம்”

“அப்ப உமக்கு உம்மடை அப்பாவின்ரை வாழ்க்கை உடல் நலம் இவற்றைவிட அந்த ஆரோ நாலுபேர்தான் முக்கியம்”

என்று கூறிவிட்டுச் சிரித்தாள் சுமி. சுமி தொடர்ந்து...

“நான் ஒண்டும் இரக்கம் இல்லாதவள் இல்லை.

கொடியவனும்வில்லை. உங்கடை அப்பா படிச்சவர். அவருக்கு தன் கடைசிக்காலத்திலை தன்னோடொத்த ஆக்களோடு கதைக்கத்தான் விருப்பமாக இருக்கும். இப்ப உங்கடை அப்பாவுக்கு ஆங்கிலம் கதைக்கத் தெரியாவிட்டால் நான் இப்படிச் சொல்ல மாட்டன். அவருக்குக் கடைசிக்காலத்திலை சுதந்திரம்தான் வேணும். எங்களோடை இருந்தால் அது அவருக்குக் கிடைக்காது. இதை நீங்கள் புரிஞ்சு கொள்ள வேணும்” என்றாள் சுமி.

செந்தூரனால் அவள் கூறியதை ஏற்றுக்கொள்ளவே முடியவில்லை. அவள் சிரிப்பது மேலும் அவனுக்கு எரிச்சலை ஊட்டியது.

ஒன்றுமே சொல்லாமல் கோபத்தோடு போய்விட்டான். சுமி அவனைப் புரிந்து கொள்ள முடியாமல் திகைத்துப் போய் நின்றாள்.

பதின்மூன்று

செந்தூரனால் அன்று கடையில் வேலை செய்ய முடியவில்லை. தேவை இல்லாததற்கெல்லாம் வேலையாட்களோடு பாய்ந்து விழுந்தான். அப்போது கடைக்கு வந்த தேவன், செந்தூரனின் நடவடிக்கைகளைத் தூரத்தில் நின்று அவதானித்தான். இதைக் கொஞ்சமும் தேவன் எதிர்பார்க்கவேயில்லை.

மகன் நடந்து கொள்ளும் முறையும் அவனுக்கு வியப்பைக் கொடுத்தது. தகப்பனைக் கண்ட செந்தூரன் தன்னை மாற்றிக் கொண்டு வேலையாளுக்குச் சொல்லிக் கதிரை தருவித்து அவரை இருக்கும்படி கூறினான். ஆனாலும் அப்பா ஏன் கடைக்கு வந்திருக்கிறார் என்பது அவனுக்குப் புரியவேயில்லை.

“ஏனப்பா இந்த நேரம் கடைக்கு.. வீட்டை ஆறுதலாய் இருந்திருக்கலாமே” என்று அவன் கூற

“இல்லைத் தம்பி உன்னோடை கொஞ்சம் கதைக்க வேண்டி இருந்துது.. இரவிலை நான் நித்திரைக்குப் போனபிறகுதான் நீ வாறாய். காலைமை நான் எழும்பமுன் கடைக்கு வந்திடுறாய்” என்று அவர் கூறியபோது செந்தூரனுக்கு அவர் ஏன் வந்திருக்கிறார் என்பது புரிந்தது.

“சரி..அப்பா நீங்கள் வீட்டை வாங்கோ கதைப்பம்.” என்று கூறிவிட்டு வேலையாட்களில் அவனுக்கு மிக நெருக்கமான நம்பிக்கையான ராஜனைக் கூப்பிட்டு கடையைப் பார்க்கும்படி கூறிவிட்டுத் தகப்பனையும் அழைத்துக் கொண்டு புறப்பட்டான்.

போகும் வழியில் “தம்பி திரும்பத் திரும்பக் கதைக்கிறன் என்று குறை விளங்கக் கூடாது.. நீ இப்ப தலைக்கு மேலை வளர்ந்திட்டாய். உனக்கு அப்பாவை நல்லாய்த் தெரியும் அதையதை அந்தந்த நேரம் செய்துதான் வளர்ந்த நான். அதே போல என்றை பிள்ளையையும் அப்படித்தான் நான் வளர்த்தனான். இப்ப உனக்கு கல்யாண வயது வந்திட்டுது, எனக்காக யோசிக்காதே. நான் வீட்டிலை ஒரு மூலையிலை இருந்து கடைசிக்காலத்தைக் கழிச்சிட்டுப் போயிடுவன்.” என்று கூறிவிட்டு அவனைப் பார்த்தார். செந்தூரன் எதையுமே சொல்லவில்லை.

அவர் தொடர்ந்தார்..

“உனக்குத் தெரியும் உன்றை அம்மாவை நான் காதலிச்சுத்தான் கல்யாணம் கட்டினனான். உனக்கொரு காதல் இருந்ததாயும் என்னுடைய வாழ்க்கை கருதி அதிலிருந்து நீ விலகத் தீர்மானித்து விட்டதாயும் சசிவன் சொன்னவன். எனக்கு உதிலை உடன்பாடிஸ்லைத் தம்பி. எனக்காக நீ ஏன் இந்த முடிவு எடுக்கவேணும். உன்னைக் காதலிக்கிற பிள்ளை என்னைப் பார்க்கமாட்டான் என்று நினைக்கிறியே?”

“அப்பா எனக்குக் கொஞ்சக் காலஅவகாசம் தாங்கோ. உங்களுக்கு நல்ல பதில் தாறன்” என்று செந்தூரன் சொன்னான்.

“கால அவகாசம் எண்டாப்போலை .. வருசக்கணக்காய் இருக்கக்கூடாது. ஒரு மாதம் தாறன். அதுக்குள்ளை ஒரு முடிவு சொல்ல வேணும்” என்று அவரும் கூற இருவரும் வீட்டடிக்கு வந்து விட்டார்கள்.

தகப்பனைக் கூட்டிக் கொண்டுபோய் வீட்டிற்குள் விட்டு விட்டு செந்தூரன் திரும்பவும் கடையை நோக்கிப் புறப்பட்டான்.

கடையில் வேலை செய்யும் ராஜன் செந்தூரனுக்கு ஒரு நண்பன் மாதிரி. எல்லா விடயத்தையும் செந்தூரன் அவனோடு கதைப்பதுண்டு. தேவனுக்குச் சசிவன் மாதிரி செந்தூரனுக்கு ராஜன் மிகப் பொறுப்பான ஒரு பையன். இண்டைக்கும் அவனோடை இந்த விடயத்தைக் கதைக்கவேணும் என்று

செந்தூரன் மனதுள் நினைத்துக் கொண்டான்.

அன்று கடை சரியான விற்பனை நடைபெறும் நாளாக இருந்தது. மாறிமாறி மக்கள் வந்து சாமான்கள் வாங்கிக் கொண்டு போவதாகவே இருந்தார்கள். ராஜன் பம்பரமாகச் சுழன்று கொண்டிருந்தான். செந்தூரனும் அப்படியே. கடை பூட்டும் நேரம் வந்தது. இறுதி நேரம் அங்கு வேலை செய்த எல்லாரும் களைத்துப் போயிருந்தார்கள். செந்தூரன் எல்லாருக்கும் கொத்து றொட்டி ஓடர் செய்தான். இப்படி வேலை யாட்களை நன்றாகப் பார்ப்பவன் செந்தூரன். அதனால் அவர்களும் தங்கள் கடைபோலவே வேலை செய்வார்கள். எல்லாரும் சாப்பிட்டுவிட்டுச் செந்தூரனுக்கு நன்றி சொல்லி விட்டுப் புறப்படத் தயாரானார்கள்.

செந்தூரன் ராஜனைமட்டும் நிற்கும்படி கேட்டான்.

முதலாளியாக இருந்தாலும் செந்தூரனைச் செந்தூர் என்றுதான் ராஜன் அழைப்பது வழக்கம்.

“ஏன் செந்தூர் ஏதும் பிரச்சினையே?” என்று ராஜன்கேட்டான்.

“பிரச்சினைதான் ராஜன்.. உனக்கு சுமியைத் தெரியும் தானே..” என்றான் செந்தூரன்.

“ஏன் உங்கள் இரண்டு பேருக்கிடையிலும் ஏதும் குழப்பமே?” என்றான் ராஜன்.

“ஓம் ராஜன்” என்று கூறிவிட்டு நடந்த பிரச்சினைகளை ஒன்றுவிடாமல் கூறினான் செந்தூரன்.

எல்லாவற்றையும் மௌனமாகக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த ராஜன் “இப்ப உந்தப் பிரச்சினை உனக்கு மட்டுமில்லை பல பேருக்கு இருக்கு. சுமி சொல்லிறதை நான் தவறென்று சொல்ல மாட்டன். அவ யதார்த்தத்தை சொல்லிறா. அவ சொல்லிற மாதிரிச் செய்யாமல் பல குடும்பங்கள் குழம்பிப் போய் விவாகரத்துவரை போனதும் எனக்குத் தெரியும்.” என்றான் ராஜன்.

செந்தூரன் அவன் கூறுவதை மௌனமாகக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தான்.

ராஜன் தொடர்ந்தான்.

“உனக்குத் தெரிஞ்ச குகனின்ரை கதை தெரியுமே. உன்ரை கொப்பரைப்போலத்தான் குகனின்ரை அப்பரும் வியாபாரம் செய்து கடைசியிலை எல்லாத்தையும் குகனுக்குக் கொடுத்துக் கல்யாணம் கட்டிக் கொடுத்தவர். சந்தோசமாய்த்தான் வாழ்ந்தவை. கடை சியிலை இரண்டு பேரும் பிரிஞ்சிட்டினம். காரணம் குகனின்ரை அப்பாதான். இதுக்காக குகன்ரை அப்பா கொடுமைக்காரன் எண்டு நினையாதை. பிழை விட்டது குகனின்ரை அளவுக்கு மிஞ்சிய அப்பாப் பாசம்தான். இது ஒரு நாள் காலைமை நடந்த சின்னப் பிரச்சினைதான். காலைமை சாப்பிடேக்கை குகனின்ரை அப்பா தன் மருமகளிடம் தயிர் தரச் சொல்லிக் கேட்டிருக்கிறார். அதற்கு அந்தப் பிள்ளை. முடிஞ்சது மாமா என்று சொல்லியிருக்குது. பிறகு குகன் சாப்பிடேக்கை தயிரைக் கொண்டுவந்து குகனுக்குக் குடுத்திருக்குது. அப்பா கேட்கேக்கை இல்லாத தயிர் இப்ப எங்கையிருந்தடி வந்தது என்று பிரச்சினை ஆரம்பிச்சது..”

“அது பிழைதானேயடாப்பா” என்று செந்தூரன் கூறினான்.

“மிச்சத்தையும்கேள். குகன் ஏன் அப்பாவுக்குக் குடுக்கேல்லை என்று கேட்க ..கொஞ்சம் தானப்பா கிடந்தது.. அப்பா வீட்டை இருக்கிறவர்தானே .. கடையிலைபோய் வாங்கிவந்து மத்தியானச் சாப்பாட்டோடை குடுக்கலாமென்றிருந்தன்.. என்று சொல்ல .. எங்கடை குகன் அப்பா மேலை உள்ள பாசத்தைக் காட்ட அவளின்ரை கன்னத்திலை பளாரெண்டு அறைஞ்சிட்டான். அதோடை விடாமல் பாசக் கொழுந்து அன்று பின்னேரமே அந்தப் பிள்ளையின்ரை அண்ணன் வீட்டை கொண்டு போய் விட்டு விட்டுவந்து இப்ப விவாகரத்துக் கேட்டு வழக்குத் தொடர்ந்திருக்கிறான்” என்றான் ராஜன்.

“அது அநியாயம்” என்றான் செந்தூரன்.

“இந்தப் பிரச்சினை வரக் கூடாதெண்டுதான் சுமி முன்னுக்கே இந்தப் பிரச்சினையை டீல் பண்ணப் பார்க்குது” என்றான் ராஜன்.

“விளங்குதடாப்பா.. ஆனால் உந்தச் சனங்கள் அப்படி இப்ப டிக் கதைப்பினமெல்லே”

“செந்து எங்கடை சனங்கள் எதுக்குத்தான் கதைக்கேல்லை. இப்ப கலியாணத்திற்குப் பிறகு கொப்பர் வீட்டை தனிய இருந்து கஸ்டப்ப்டேக்கை.. நீ சொல்லிற சனங்கள் மற்றமாதிரிக் கதைக்குங்கள்...பாவம் உந்த மனிசன்.. அவைக்கென்ன அவரைத் தனியவிட்டிட்டு இரண்டு பேரும் உழைக்கப் போயிட்டினம்... மனிசன் தனிய இருந்து அல்லாடிது...பேசாமல் அவரை ஏதும் ‘கோமிலை’ சேர்த்து விட்டிருக்கலாம்...என்று கதைக்குங்கள். செந்து எங்களுக்கு எது சரியெண்டு படுகுதோ அதை நாங்கள் செய்யவேணும்..” என்றான் ராஜன்.

“அது சரி.. உங்கை இருக்கிற வயோதிபர் நிலையத்திலை ஆக்களை வடிவாய்க் கவனிக்கிறதில்லையாம்.. சில இல்லங்களிலை கொடுமைப்படுத்திறாங்களாம். அதுதான்ராப்பா பயமாய்க் கிடக்குது”

“அப்பியெல்லாம் இல்லையடாப்பா.. எங்கையோ ஒண்டிலை நடந்ததிற்காக எல்லாம் அப்பியே.. ஆற அமர இருந்து யோசி.. விரும்பினால் கொப்பரோடையும் கதை..அவர் புரிஞ்சு கொள்வார்” என்று கூறிப் பிரச்சினைக்கு ஒரு முற்றுப் புள்ளி வைத்தான் ராஜன்.

பதினான்கு

வீட்டிற்கு வந்த செந்தூரனுக்கு மனம் குழம்பி எப்படி முடிவெடுப்பதென்று தெரியாமல்தவித்தான். சுமியைக்கைவிடவும் விருப்பமில்லை. சுமியின் வாதத்தை ஏற்றுக் கொள்ளவும் மனம் ஒத்துக் கொள்ள மறுத்தது. அறைக்குள் சென்ற அவன் கட்டிலில் படுத்திருந்தபடியே யோசித்துக் கொண்டிருந்தான். அப்படியே தூங்கியும் விட்டான்.

காலை எழும்பியபின் தகப்பனின் அறையை எட்டிப் பார்த்தான். அவர் உறங்கிக்கொண்டிருந்தார். சத்தமெழுப்பாமல் வெளியே போனவன் கைத் தொலைபேசி எடுத்து சுமியைக் கூப்பிட்டான்.

சுமியின் கைத்தொலைபேசி மணி அடித்தபோது அவளுக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது. வழமையாக இந்த நேரத்தில் செந்தூரன் எடுப்பதில்லை. தொலைபேசியை எடுத்து

“ஹலோ” என்றாள் சுமி.

“சுமி இண்டைக்கு நான் உம்மைச் சந்திக்கவேணும் ஒருக்கா வாருமன்” என்றான் செந்தூரன்.

“சரி வாறன்”

தொலைபேசியை வைத்துவிட்டு கடைக்குப் புறப்பட்டான் செந்தூரன். கடையில் பெரிதாய்க் கூட்டமில்லை. ராஜனைக் கூப்பிட்டான். பின்னுக்கு சாமான்கள் வைக்கும் அறையிலிருந்து

சாமான்களைக் கணக்கெடுத்துக் கொண்டிருந்த ராஜன் செந்தூரனின் குரல் கேட்டு உடனடியாகவே முன்னுக்கு வந்தான்.

“ராஜன் இண்டைக்கு சுமியோடைபோய் சில வயோதிபர் இல்லங்களைப் பார்க்கலாமென்றிருக்கிறன்.”

“இது நல்ல முடிவு. இப்படியான உணர்வுபூர்வமான விசயங்களை எடுத்தான் கவிழ்த்தான் என்று செய்யிறது தவறு. எதையும் நிதானமாய் யோசித்துச் செய்யிறதுதான் நல்லது. சுமியோடை போய்ப் பார். நீயே ஆச்சரியப்படுவாய். பிறகு முடிவெடு” என்று ராஜன் சொன்னான்.

மாலை நான்கு மணியளவில் சுமி வந்தாள். கடையைப் பார்க்கும்படி ராஜனிடம் கூறிவிட்டு சுமியோடு வெளியில் போனான் செந்தூரன்.

“என்ன அப்படி அதிசயமாய் வரச் சொன்னியள்”

“சுமி நாங்கள் ஒருக்கால் வயோதிபர் இல்லத்திற்குப் போய் வருவமா?” என்றான் செந்தூரன்.

சுமி அவனை வியப்போடு பார்த்தாள்.

“எனக்குத் தெரியும் நீ உப்பிடிப் பார்ப்பாய் எண்டு. நேற்று உன்னோடை கதைச்சாப்போலை முதலிலை பார்ப்பம் பிறகு முடிவெடுப்பம் எண்டு தோன்றிச்சு” என்றான்.

“நல்ல முடிவு. முன்பு எனக்கும் உங்களைப்போல அபிப்பிராயம் தான் இருந்தது. பிறகு படிப்புக்காக அங்கு போன போதுதான் நானும் விளங்கிக்கொண்டன். வாங்கோ போவம் என்று சுமி கூற செந்தூரன் அவளோடு புறப்பட்டான்.

இருவரும் சுமியின்காரில் செல்ம்ஸ்போட் என்னுமிடத் திலுள்ள மூத்தோர் நிலையத்தை நோக்கிச் சென்றனர்.

காரில் இருவரும் எதுவும் உரையாடவில்லை. செந்தூரன் யன்னல் ஊடாக வெளியைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். வெளியில் கரையோரங்களில் உள்ள மரங்கள் எல்லாம் தாங்கள் செல்லும் எதிர்த்திசையில் செல்வது போல் அவனுக்குப்பட்டது. மெதுவாகச்

சிரித்தான். அவன் சிரிப்பதைக் கவனித்த சுமி “என்ன சிரிக்கிறியள்?” என்றாள்.

“இல்லைச் சுமி வெளியிலுள்ள மரங்களைப் பார் அவை எங்களுக்கு எதிராக ஓடிக்கொண்டிருக்கின்றன. ஏன் அவை எங்களோடு ஓடி வரவில்லை?”

“ஏன் நீங்கள் இதைப் பௌதிகத்தில் சார்பு வேகம் என்று பாடிக்க வில்லையா?” என்று அவள் கேட்டாள்.

“விஞ்ஞான விளக்கங்களைவிடு சுமி. இதை மனிதர்களின் வாழ்க்கை யோடு ஒப்பிட்டுப் பார்த்தேன். எங்களுடைய வயது கூடக்கூட இளமையும் துடிப்பும் பின்னோக்கிச் செல்வதை நினைத்துப் பார்த்தேன். சிரிப்பு வந்து விட்டது”

இப்போ அவனின் விளக்கத்தைக்கேட்டு அவளும் சிரித்தாள்.

“நினைத்துப் பார். இப்படி நாங்கள் இருவரும் மனம்விட்டுச் சிரித்து எவ்வளவு நாட்களாகிவிட்டன. சின்னச் சின்ன விடயங்களுக் கெல்லாம் கவலைப்பட்டு பேசப்பட்டு அடிபட்டு எங்கள் சந்தோ சத்தை நாங்களே கெடுத்துக் கொண்டதுதான் மிச்சம்” என்று வருத்தத்தோடு கூறினாள் சுமி.

“உண்மை சுமி. எண்பதுவீதமான தவறு என்னதுதான்.” என்று ஒத்துக்கொண்டான் செந்தூரன்.

இப்படி அவர்கள் கதைத்துக் கொண்டே அந்த இல்லத்தடிக்கு வந்துவிட்டார்கள். காரிணைக் கொண்டு சென்று ஒரு ஓரமாக நிறுத்தினார்கள். இருவருமாக அந்த இல்லத்தின் முதன்மை வாசலை நோக்கிச் சென்றார்கள். ஏற்கனவே இந்த இல்லத்திற்குச் சுமி வந்தவளாகையால் பலரை அவளுக்குத் தெரிந்திருந்தது. செந்தூரன் அந்த நிலையத்தை அவதானமாகக் கவனித்துக் கொண்டான். மிகவும் துப்பரவாகவும் நேர்த்தியாகவும் இருந்தது. அங்கு இருந்தவர்கள் இவர்களை வரவேற்றுக் கொண்டவிதம் அவனை நன்றாகக் கவரந்தது.

அங்கு தங்கியுள்ள முதியவர்களைப் பார்த்தான். எவ்வளவு

சந்தோசமாக ஒவ்வொருவரும் மற்றவர்களுடன் கதைத்துச் சிரித்துப் பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள். ஒரு சிலர் பத்திரிகை படித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். ஒரு சிலர் ஏதோ ஒரு விளையாட்டை உற்சாகமாக விளையாடிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

இவர்கள் எல்லோரையும் கவனிக்கும் தாதிமார் எவ்வளவு அன்பாக அவர்களுடன் கதைத்துத் தேவைகளை நிறைவேற்றுகிறார்கள். இவைகளையெல்லாம் பார்த்த செந்தூரனுக்கு வியப்பாகவிருந்தது. இப்படி இவர்கள் பேசிக் கொண்டிருக்கும் போது தன் சைரனை எழுப்பிக் கொண்டு அம்புலன்ஸ் வண்டி ஒன்று உள்ளே வந்து கொண்டிருந்தது. திடீரென்று இல்லம் பரபரப்பாகத் தொடங்கியது. அந்த இல்லத்தில் தங்கியிருக்கும் முதியவர் ஒருவர் மூச்சு எடுக்கமுடியாமல் அவதிப்பட்டதாகவும் அதற்காகவே அம்புலன்ஸ் வந்ததாகவும் கூறிக் கொண்டார்கள்.

அவருக்கு வயது தொண்ணூற்றியிரண்டு. அவரின் பிள்ளைகள் இருவருக்கும் தொலைபேசி மூலம் தகவல் அனுப்பிக் கொண்டிருந்தார்கள். எல்லாக் காரியமும் செவ்வனவே நடந்து கொண்டிருந்தது. வியப்பின் உச்சத்திற்கே சென்றிருந்தான் செந்தூரன். ஆனால் வெளியில் ஏன் எல்லோரும் இவ்வகையான இல்லங்களைப்பற்றித் தவறாகக் கூறிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். இந்தப் பகுதி மட்டும் அவனுக்குப் புரியவேயில்லை.

“சுமி..இப்படித்தான் எல்லா இல்லங்களிலும் நடக்கிறதா?” என்று கேட்டான்.

அவனது கேள்வியைப் பார்த்துவிட்டு சிரித்தவாறு “செந்து உங்கடை கடையிலை நேர்மையாக நீங்கள் நடக்கிற மாதிரியா மற்றக் கடைகள் நடக்கின்றன?” என்று கேட்டான்.

அவளுடைய கேள்வியிலேயே தன் கேள்விக்கான பதிலும் அடங்கியிருப்பதைப் புரிந்து கொண்டான் செந்தூரன்.

பதினைந்து

அந்த இல்லத்திற்குப் போய்வந்த நேரம் தொடக்கம் அதைப்பற்றியே சிந்தித்துக் கொண்டிருந்தான் செந்தூரன். பெற்று வளர்த்தவர்களை தம்மோடு வைத்து சந்தோசப்படாமல் இல்லங்களில் விடுவது சரிதானா? என்ற வினாவுக்கு இன்னும் சரியான பதில் கிடைக்காது வருத்தப்பட்டுக் கொண்டிருந்தான்.

அவனைப் பார்த்த ராஜன் “நேற்றுப் போன விடயம் எப்படிப் போச்சது?” என்று கேட்டான்.

“அந்த இல்லம் ஒழுங்காகத்தான் நடக்குது. வயதில் முதிர்ந்தவர்களை அங்குள்ளவர்கள் அன்பாகத்தான் பார்க்கிறார்கள். அதிலை எனக்கு எந்த முரண்பாடுமில்லை. ஆனால் பிள்ளைகள் இருக்கும் அப்பா அம்மாவுக்கு இது அவசியமா?” என்றான் செந்தூரன். பழையபடி வேதாளம் மரத்தில் ஏற ஆரம்பிக்கிறதென்பதை ராஜன்புரிந்து கொண்டான்.

“சரி. கல்யாணம் கட்டின பிறகு அப்பாவை என்ன செய்யப் போறாய்?” கேட்டான் ராஜன்.

“என்னோடை வைச்சுப் பார்ப்பன்.” சொன்னான் செந்தூரன்.

“எவ்வளவு காலம் வைச்சுப் பார்ப்பாய்? இப்ப அவர் நடந்து திரியிறார். இன்னும் ஒரு ஐஞ்சு வருசத்திலை அவராலை நடக்க முடியாமல் போகும். அவரைப் பக்கத்திலையிருந்து யாராவது கவனிக்கவேண்டும். உன்னாலை முடியுமா? அல்லது உன் மனைவி யாலை முடியுமா? யதார்த்தமாக யோசி. ஒரு நாளைக்கு அந்த

இல்லத்தை அப்பாவுக்குக் கூட்டிக் கொண்டு போய் காட்டிப்பாரன். அவர் சொல்லி அபிப்பிராயம் சில வேளை உனக்கு முடிவெடுக்க வசதியாக இருக்கும்” என்றான் ராஜன்.

ராஜன்கூறியதுபோல் செய்தாலென்ன என்று செந்தூரனின் மனம் வினாவெழுப்பியது. இந்த எண்ணத்தோடு வீட்டுக்கு வந்து படுத்திருந்தவன் நன்றாக உறங்கிவிட்டான்.

*****

அடுத்தநாள் காலை எழும்பியதும் தகப்பனுடைய அறையை எட்டிப் பார்த்தான் செந்தூரன். தேவனும் நித்திரைவிட்டு எழும்பியிருந்தார்.

தகப்பனைப் பார்த்து

“அப்பா வெளிக்கிடுங்கோ. ஒரு இடத்துக்குப் போய் வருவம்.” என்றான் செந்தூரன்.

“எங்கை தம்பி?” என்றான் தேவன்.

“காருக்கை போகேக்கை சொல்லிறன். இப்ப வெளிக்கிடுங்கோ” என்றான். காருக்குள் இருவரும் எதுவும் கதைக்கவில்லை.

நாற்பது நிமிட ஓட்டத்தில் கார் அந்த இல்லத்தின் முன் நின்றது.

தேவன் தன் மனதிற்குள் சிரித்துக்கொண்டான். செந்தூரனின் பிரச்சினை அவருக்குத் தெளிவாகப் புரிந்தது.

“ஏன் தம்பி இஞ்சை வந்தனி?” என்று கேட்டான் தேவன்.

“உள்ளுக்கை வாங்கோ. பிறகு கதைப்பம்.”

இருவரும் உள்ளே சென்றனர்.

அந்த இல்லத்தை நன்கு சுற்றிப் பார்த்தனர்.

“எப்படியப்பா இந்த இல்லம்?”

“நல்ல இடம். எனக்குப் பிடிச்சிது. எப்ப நான் இஞ்சை வரவேணும்?” இந்தக் கேள்வி செந்தூரனைக் குழப்பிவிட்டது.

அவன் அதற்குப் பதில் சொல்லவில்லை.

அவன் இப்படிக் குழம்பி நிற்கும்போது தேவன் இன்னொரு குண்டைத் தூக்கிப்போட்டார்.

“நான் ஏற்கனவே இஞ்சை வந்திருக்கிறன் தம்பி” என்றார்.

“ஏன் இஞ்சை வந்தனீங்கள். உங்களை ஆர் இஞ்சை யெல்லாம் வரச் சொன்னது?” என்று பதகழித்தான் செந்தூரன்.

அடுத்த குண்டைப் போடுவதற்குத் தயாரானார் தேவன்.

“தம்பி கவலைப்படாதே. நான் இஞ்சை என்றை மருமகள் சுமிதா வோடை வந்தனான்.”

செந்தூரனுக்கு என்ன செய்வதென்றே புரியவில்லை.

“செந்து.. சுமிதா முந்தநாள் வீட்டிற்கு வந்திருந்தாள். நல்ல வடிவான பிள்ளை. நல்லாய்ப் படிச்சிருக்கிறாள். அவள் பழகினவிதத்திலை குணத்திலையும் குன்று. அவள் பிரச்சினை எல்லாவற்றையும் எனக்குக் கூறினாள். அவள் சொல்வது எனக்கும் நியாயமாகவேபட்டது. நானும் அவளும் இஞ்சை வந்து என் பெயரையும் பதிஞ்சாச்சு. என்னைப் பற்றிக் கவலைப்படாதே. நீ ஒவ்வொரு கிழமையும் என்னை வந்து பார். அது எனக்குப்போதும். நல்லதொரு வாழ்க்கைத் துணையைத் தேர்ந்தெடுத்திருக்கிறாய். உன்னை அம்மாவும் உப்பிடித்தான். நீ நல்லாய் வாழவேணும். அதுதான் என்றை ஆசை. உன்னை அம்மாவும் மேலையிருந்து ஆசீர்வதிப்பா.”

என்று கூறிவிட்டு செந்தூரனைப் பார்த்தார் தேவன். செந்தூரன் அமைதியாக நின்றிருந்தான்.

“செந்து.. நான் சுமிதாவோடு எல்லாம் கதைச்சிட்டன். நல்ல உனக்குப் பொருத்தமான பிள்ளை. உன்னைக் கேளாமலே உன் கல்யாணத்திகதியும் குறித்தாச்சு” செந்தூரனுக்கு என்ன செய்வதென்றே புரியவில்லை.

இருவரும் புன்னகைத்தபடி காருக்குள் ஏறினர்.

இருவரும் எதுவுமே கதைக்கவில்லை. மௌனமாக இருவரும் வெவ்வேறு திசைகளில் சிந்தித்துக் கொண்டிருந்தனர். செந்தூரனைப் பொறுத்தவரை அவன் மனம் இன்னும் அமைதியடையவில்லை.

பதினாறு

தகப்பன் தனக்காகத்தான் இப்படி ஒரு முடிவுக்கு வந்திருக்கிறார் என்றே அவன் நினைத்தான். சுமி பெரிதா? அப்பா பெரிதா? என்று அவன் மனம் திரும்பத் திரும்பக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தது.

அப்பாவைவிட வேறு எவரும் பெரிதாக முடியாது. ஆனால் சுமி பக்கத்து நியாயங்களும் ராஜனின் வாதமும் அவனைப் போட்டுக் குழப்பிக் கொண்டிருந்தன. சுமியோடு திரும்பவும் இதுபற்றிக் கதைக்க வேண்டுமென்று விரும்பினான். சுமியை வரும்படி தொலைபேசியில் கூப்பிட்டான். சுமி தான் ஒரு வேலையாக இருப்பதாகவும் நாளை வருவதாகக் கூறிவிட்டான்.

சுமியோடு கதைத்தால்திரும்பத்திரும்ப அதே விளக்கம்தானே வரும் அதனால் வேறு யாராவது ஒருவருடன் கதைக்க வேண்டுமென்று விரும்பினான். தன்னுடைய விருப்பத்தை அவன் ராஜனுக்குக் கூறியபோது ராஜன்தனக்குத் தெரிந்த ஒருவர் இருக்கிறார் என்றும் அவரிடம் கூட்டிச் செல்வதாகவும் கூறினான். உடனே தொலைபேசி எடுத்துக் கதை என்று அவனை அவசரப்படுத்திக் கதைக்க வைத்தான்.

அவன் தொலைபேசியில் கதைத்தபோது அவரும் இன்று மாலையே வாருங்கள் என்று கூறிவிட்டார்.

கடையை இன்னொரு பையனின் பொறுப்பில் விட்டுவிட்டு ராஜனும் செந்தூரனும் அவர் வீட்டை நோக்கிப் புறப்பட்டனர்.

அவரின் பெயர் சிவநாதன். அவர் இரண்டு இல்லங்கள் நடத்துகிறார் என்றும் ராஜன் கூறினான். அவருக்கு இந்தத் துறையில் நிரம்ப அனுபவம் உண்டென்றும் அவன் கூறினான்.

அவர் வீட்டை அடைந்தபோது இரவு ஏழு மணியாகி யிருந்தது.

அவர் இவர்களை மகிழ்வோடு வரவேற்றார்.

“சிவா அண்ணை இவர் என் நண்பன் முதலாளி எல்லாம் இவர்தான். பெயர் செந்தூரன். இல்லங்களைப் பற்றிக் கொஞ்சம் இவருக்கு விளக்கிச் சொல்லுங்கோ.” என்றான் ராஜன்.

“ஆரைவிட யோசிக்கிறியள்?” என்று அவர் கேட்டபோது

“இன்னும் யோசிக்கயில்லை. அப்படி யோசிக்கிறதே பாவம்” என்று பதட்டப்பட்டான் செந்தூரன்.

இடையில் புகுந்து “இவரின்ரை அப்பாவைத்தான்..” என்று ராஜன்கூறினான்.

“தம்பி பதட்டப்படாதையுங்கோ. இல்லத்திலை விடுகிறது பாவம் எண்டு நினைக்க வேண்டாம். அது ஒரு வகையிலை புண்ணியம்தான். உங்கடை அப்பாமேலை உங்களுக்கு நல்ல பாசம். எல்லாருக்குந்தான். அதாவது அவையை நல்லாய்ப் பார்க்க வேணும் என்று நினைக்கிறியள். நீங்கள் மட்டுமல்ல நாங்களும் தான். இந்தப் பாசத்தை வைச்சு அவையைத் துன்பப்படுத்தக் கூடாது. அது எங்களுக்கே புரியாத ஒரு வகைச் சுயநலம்தான். உங்கடை அப்பாவை நீங்கள் தனிய விட்டிட்டுப் போகத்தானே வேண்டும். அப்ப அவரின் நிலையைக் கொஞ்சம் நினைத்துப் பாரும். அவைக்கு வாழ்க்கையிலை ஒரு வெறுப்பே வந்துவிடும். சிலவேளை நீர் கல்யாணம் செய்து வாற பொம்பிளை கொஞ்சம் கறாராக நடத்தினால் நீர் பாசக் கொழுந்து அவளுக்கு அடிப்பீர். கடைசியிலை உம்மடை வாழ்க்கை டிவோசிலை வந்து நிற்கும். உம்மடை வாழ்க்கை சீரழியிறதை அப்பா பார்த்து சந்தோசப்படுவார் என்றா நினைக்கிறீர்? தன்னாலைதான் உங்களுக்கிடையிலை பிரச்சினை என்பது தெரிய வந்தவுடன் அவர் பாவம் ஒன்றில் தற்கொலை

செய்யப் பார்ப்பார் அல்லது உம்மை விட்டுப் போகிறதிற்கான முயற்சிகளைத்தானே செய்வார். இது உமக்குச் சம்மதமோ? இன்னுமொரு பத்து வருசம் வாழப்போற அப்பாவை வேளைக்கு நீரே அனுப்பிறமாதிரி இல்லையோ? சரி இப்ப விசயத்திற்கு வருவம். நீர் ஏன் இப்ப உதைப்பற்றி யோசிக்கிறீர்?” என்று அவர் கேட்க ராஜன்

“அண்ணை இவர் ஒரு பெண்ணைக் காதலிக்கிறார். அவ தான் இவரை இப்படிக் குழப்பியுள்ளார். அந்தப் பெண்ணும் இப்படி ஒரு இல்லத்திலை ஆராய்ச்சிப் படிப்புக்கு வேலை செய்ததாம்”

“என்ன பெயர்?”

“சுமிதா” என்று செந்தூரன் கூறினான்.

சிவநாதன் மெதுவாகச் சிரித்தார்.

“எனக்கும் அவரைத் தெரியும். என்னுடைய இல்லத்திலையும் அவ இரண்டு கிழமை வேலை செய்தவ”

சிவநாதன் தொடர்ந்தார்.

“தம்பி நீங்கள் பயப்பிடுகிற விடயங்கள் எனக்குப் புரியும். சில இல்லங்களிலை வயது போனவர்களை ஒழுங்காகப் பார்ப்பதில்லை என்று நீர் நினைக்கிறீர். சரிதானே?”

“பத்திரிகைகளிலை அப்பிடித்தானே வருகுது” செந்தூரன் சொன்னான்.

“சில இடங்களிலை அப்பிடி நடக்குதுதான். அதற்கும் காரணம் நாங்கள்தான். பெற்றாரைக் கொண்டு வந்து விட்டிட்டு தீபாவளிக்கும் வருசத்திற்கும் மட்டும் பார்க்க வருவினம். அப்பிடி வாறதாலை அந்தப் பெற்றார்கள் நாங்கள் எவ்வளவுதான் பார்த்தாலும் விரக்தியடைந்து ஒத்துழைக்க மறுக்கினம். அப்போது நடைபெறுகிற இழுபறிகளை பத்திரிகைகள் பெரிசாக்குகினம். பெற்றாரை இங்கு விடிற தோடை உங்கடை காரியம் முடியேல்லை. அவர்களை வீட்டிலை நீங்கள் பார்க்கிறமாதிரி வந்து பார்க்கவேணும்.

உங்களைக் காணும்போது அவர்களுக்கு உற்சாகம் வரும். அவர்களின் நீங்கள் இல்லாதநேரத்துத் தனிமையைத்தான் நாங்கள் நிரப்பிறம். அவர்கள் உடல் நிலையை நாங்கள் கவனிக்கிறம். மன நிலையை நீங்கள்தான் பார்க்க வேணும். பேரப்பிள்ளைகளை அடிக்கடி கொண்டு வந்து காட்ட வேணும். அப்பதான் அவர்களுக்குத் தெம்பு வரும்.” அவர் சொல்லச் சொல்ல செந்தூரன் தெளிவடைந்து கொண்டிருந்தான்.

“தம்பி இஞ்சை கொண்டு வந்து விட்டால் நாங்கள் அவர்களின் மூளையின் இயக்கத்தை மதிப்பீடு செய்வோம். அதற்கேற்ற மாதிரித்தான் அவர்களின் பாதுகாப்பை வடிவமைப்புச் செய்வோம். மூளையின் இயக்கம் ஒழுங்காக இருந்தால் அவர்கள் வெளியே சென்று பிள்ளைகளைப் பார்க்கக் கூட அனுமதிப்போம். அதாவது வெளியே செல்பவர் திரும்பி இங்கே வரக்கூடியளவுக்கு மூளைப்பலம் உடையவர் என்பதை உறுதி செய்தபின்பே வெளியில் விடுவோம். ஒன்றைமட்டும் ரூபகத்தில் கொள்ளுங்கள். இல்லங்கள் உங்கள் உறவுகளை பிரிப்பதற்காக உருவாக்கப்பட்டவையிலலை. உறவுகளை நெடுங்காலம் உங்களோடு வாழ வைப்பதற்காக உருவாக்கப்பட்ட வையே. இல்லங்களை உங்கள் வீடுகளாகவே கருதிப் பாருங்கள். எல்லாம் சரியாகவிருக்கும்”

சிவநாதன் சில கட்டங்களில் உணர்ச்சிவசப்படும் கூறினார்.

செந்தூரனது மனது ஆறுதலடைந்தது.

“உங்கடை நேரத்தை எடுத்திட்டம். மன்னிச்சுக் கொள்ளுங்கோ.” என்று செந்தூரன் கூறினான்.

அவர் செந்தூரனின் முதுகில் தட்டி “சுமிதா உமக்கேற்றவள் தான். வாழ்த்துகள்” என்று கூறி அனுப்பி வைத்தார்.

இருவரும் வெளியே வந்து பஸ் நிலையத்தை நோக்கி நடக்கத் தொடங்கினர். செந்தூரனின் மனதில் அவர் கூறிய ‘இல்லங்களை உங்கள் இல்லங்களாகக் கருதுங்கள்’ என்ற வசனம் நிறைத்திருந்தது.

பதினேழு

மகனின் கல்யாண ஏற்பாடுகளில் மிக மும்முரமாக ஈடுபட்டிருந்தான் தேவன். தேவனுடைய உற்சாகத்தையும் வேகத்தையும் பார்த்து செந்தூரன் மகிழ்ச்சியும் வியப்பும் அடைந்திருந்தான். இன்னும் அவன் மனதில் தகப்பனை தன்னிடமிருந்து பிரித்து இல்லத்தில் விடுவதென்னும் விடயத்தில் ஒரு உடன்பாட்டுக்கு வர முடியவில்லை என்பதே உண்மை. உளவியறத்ததுவ விடயங்களை எவர் எப்படிச் கூறியபோதும் இவைகளுக் கெல்லாம் அப்பாற்பட்டு அறிவியலுக்கும் அப்பாற்பட்டு உறவு என்ற ஒன்று இருப்பதாகவே செந்தூரன் எண்ணிக் கொண்டான்.

சுமிதா ஒரு தடவை இதுபற்றிக் கேட்டபோது “பிறகு பார்ப்போம்” என்று சொன்னானே ஒழிய “செய்வோம்” என்று அவனால் சொல்ல முடியவில்லை.

செந்தூரனுக்கும் சுமிக்கும் திருமணம் நடந்து முடிந்தது. வந்தவர்கள் யாவரும் தேவனைப் பாராட்டிச் சென்றபோது தேவன் மகிழ்ந்ததைவிட செந்தூரனே மகிழ்ச்சி அடைந்தான்.

காலம் என்பது யாருக்காகவும் காத்து நிற்பதில்லை. அதன் நகர்வு பல புதிய ஆரம்பங்களையும் முடிவுகளையும் உண்டு பண்ணி விடுகிறது.

செந்தூரனின் திருமணம் முடிந்து இரு வருடங்கள் கடந்து விட்டன. தேவன் இப்பொழுதும் செந்தூரன் குடும்பத்தோடு தான் இருக்கிறான். சுமிதாவும் ஒன்றும் சொல்லவில்லை. வாழ்க்கை

சுமுகமாகவே சென்று கொண்டிருந்தது. சுமிதாவுக்கும் மாமனார் தேவனை நன்கு பிடித்திருந்தது. முடிந்தளவுக்கு அவருக்குத் தேவையான யாவற்றையும் அவள் செய்தாள். அவற்றை செந்தூரனும் கவனிக்கத் தவறவில்லை.

வயதோடு சேர்ந்து வருத்தங்களும் வரும் என்று கூறுவார்கள். அவை தேவனுக்கும் வர ஆரம்பித்திருந்தன. அன்று மாலை பத்து மணியளவில் செந்தூரன் கடையால் வந்திருந்தான். சுமிதாவும் வேலையால் வந்திருந்தாள். இருவரும் தொலைக் காட்சிப் பெட்டியில் செய்திகளைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

தேவன் தன்னுடைய அறையிலிருந்து ஏதோ எடுப்பதற்காக வெளியில் வந்தவன் திடீரென்று அவனையறியாமலே மயங்கி விழுந்து விட்டான். சத்தங் கேட்டு ஓடிய செந்தூரனும் சுமிதாவும் தேவனின் நிலை கண்டு பயந்துவிட்டனர். செந்தூரன் உடனே அம்புலன்ஸ்க்கு தொலைபேசி மூலமாக அழைப்பு விடுத்தான். பின்பு இருவருமாக அவரைத் தூக்கிக் கட்டிலில் வளர்த்தினர். அம்புலன்ஸ்காரர் வந்து அவரைப் பரிசோதித் துவிட்டு வைத்தியசாலைக்குக் கொண்டு போகவேண்டு மென்று கூறிக் கொண்டு சென்றுவிட்டார்கள். அம்புலன்ஸில் தேவனோடு சுமிதா செல்ல செந்தூரன் காரில் அவர்களைப் பின் தொடர்ந்து சென்றான்.

வைத்தியசாலையில் பல பரிசோதனைகள் வேகமாக நடந்தன. பின்பு வைத்தியரோடு செந்தூரனும் சுமிதாவும் கதைத்தனர். வைத்தியரின் முடிவின்படி அவர் நீரிழிவு நோயினால் கடுமையாகப் பாதிக்கப்பட்டிருப்பதாகவும் அதற்கான மருந்துகள் எடுக்காமல் இருந்ததால்தான் அவர் மயங்கவேண்டிய சூழல் ஏற்பட்டதென்றும் கூறினார். அவரைக் கவனமாகப் பராமரிக்கும்படியும் வைத்தியர் அறிவுறுத்தினார். செந்தூரனும் சுமியும் ஆளைஆள் பார்த்துக் கொண்டனர். அந்தப் பார்வையினால் அவர்கள் கதைத்த விடயங்கள் பல.

அடுத்த நாளே தேவன் வீட்டுக்கு வந்து விட்டான். அவருக்கும் அவரது நிலை தெரியும். இப்போது அவனின் பிரச்சினை இதனால்

பிள்ளையின் வாழ்க்கையில் பிரச்சினை வந்துவிடக் கூடாது என்பதே. அவர்கள் பிரச்சினைப்பட்டு முடிவுக்கு வரமுன்னம் தானே ஒரு முடிவுக்கு வரவேண்டு மென்று மனதில் நினைத்துக் கொண்டார்.

மாலையில் அவர்கள் இருவரும் வேலையால் வந்த பின்பு அவர்களோடு கதைப்பதற்காக செந்தூரனைக் கூப்பிட்டு சுமியையும் வரச் சொன்னார். சுமியும் வந்த பின்பு தேவன் கூறினார்.

“தம்பி.. உணர்ச்சிவசப்படாமல் நான் சொல்வதைக் கேள். உணர்ச்சிவசப்படுவதாலை எப்பவும் எமக்கு இழப்புதான் பரிசாகக் கிடைக்கும். என்றை உடல் நிலை எனக்குத் தெரியும். நான் இன்னும் கொஞ்சக்காலம் வாழ்ந்து உன்ரை பிள்ளையையும் பார்த்துச் சந்தோசப்படவேணும். உன்ரை அம்மாவுக்குத்தான் அதற்குக் கொடுப்பினை இல்லாமல் போயிட்டுது. நானெண்டாலும் அதை அனுபவிக்க வேணும். நீங்கள் இரண்டு பேரும் வேலைக்குப் போனபிறகு நான் தனிச்சமாதிரி நினைக்கிறன். நான் ஓடியாடித் திரிஞ்சு உழைச்சவன். இப்ப வருத்தமும் வந்திட்டுது. இந்த வருத்தத் தாலை என்னை எப்பவும் யாராவது கவனிக்க வேணும். அது உங்களாலை ஏலாது எண்டதும் எனக்குத் தெரியும். எனக்கு இந்த நேரத்திலை யாரோடையாவது கதைச்சுக் கொண்டிருக்கவேணும் போலையிருக்கு. உங்களுக்கும் தொந்தரவில்லாமல் எனக்கும் பலன் தரக் கூடியதாய் இன்னும் கொஞ்சக்காலம் வாழிறதுக்கு நாங்கள் அண்டைக்குப்போன இல்லத்திலை என்னைச் சேர்த்து விடுங்கோ.” என்று கூறிவிட்டு நிலத்தைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். செந்தூரன் ஏதோ சொல்ல முற்பட்டான். அவனை மறித்து சுமிதா சொல்லத் தொடங்கினாள். செந்தூரன் அவளை முறாய்த்துப் பார்த்தான். அவனைக் கண்டு கொள்ளாது, சுமிதா “மாமா.. நான் சிறுவயதிலேயே அப்பாவை இழந்தவள். அப்பா பாசத்தை முழுமையாக அனுபவிக்காதவள். நான் செந்தூரனைக் கல்யாணம் செய்து வந்த பிறகுதான் அந்தப் பாசத்தை உங்களிடமிருந்து பெற்றனான். நீங்கள் உப்பிடிச் சொல்லும்போது எனக்குக் கவலையாகக் கிட்டுக்குது.. நான் முந்திச் சொன்னதையெல்லாம்

மறந்திடுங்கோ.. நான் வேலையைவிட்டு நின்று உங்களைப் பார்க்கிறேன். நீங்கள் ஒரு இடமும் போகவேண்டாம்” என்று கூறிவிட்டு அழத் தொடங்கிவிட்டாள். செந்தூரன் இதனைச் சுமியிடமிருந்து எதிர்பார்க்கவேயில்லை. திகைத்துப் போய் என்ன செய்வதென்றறியாது சிலையாக நின்றான். தேவன் மெதுவாக நிமிர்ந்து “சுமி.. எனக்கு விளங்குதம்மா.. இந்த நாட்டிலைதான் நானும் வாழ்ந்தனான். தனி ஒருத்தர் வேலைசெய்து சமாளிப்பதென்பது கொஞ்ச நாளைக்குச் சரியாக இருக்கும். ஆனால் நீண்ட காலத்துக்கு அது சாத்தியமில்லை. நீங்கள் இருவரும் உங்கடை பக்கத்தைப் பார்க்கிறியள் ஆனால் என் பக்கத்தைப் பார்க்கவில்லை. நீ வேலையாலை நிண்டு நேரத்திற்கு மருந்து தருவாய் நேரத்திற்கு சாப்பாடு தருவாய். இந்த இரண்டையும் இல்லத்திலை செய்வாங்கள்தானே. அதை விட எனக்கொரு சுதந்திரம் அங்கை இருக்கும். நாலு பேரோடை நான் கதைக்கலாம். உடற்பயிற்சி செய்யலாம். இவற்றுக்காக உவ்வளவு கஸ்டப்பட்டுப் படிச்சு செய்யிற வேலையைவிட்டிட்டு எனக்கு மருந்து தந்து கொண்டிருக்கப் போறியே. உங்களுக்கு என்னைப் பார்க்கவேண்டு மென்று தோன்றுகிற போதெல்லாம் வந்து பாருங்கோ. அங்கை என்னோடை இருந்து கதையுங்கோ. உங்களுக்குப் பிள்ளை பிறந்தாப்போலை கூட்டி வாங்கோ. உறவுகள் பக்கத்திலை இருக்கவேண்டும் அது கடமை என்று நினைக்கிறதெல்லாம் வெறும் உணர்ச்சி வார்த்தைகள் தானம்மா. அதிலையிருந்து வெளியிலை வருவம். நிஜத்திலை வாழவேணும். வசதிகள் உருவாக்கப்படும்போது அவற்றை உபயோகித்து சந்தோசமாக இருப்பதுதானே வாழ்க்கை. கவலைப் படாமல் நாளைக்கே அந்த இல்லத்திலை போய்க் கதைச்சு என்னை நாளைக்கு அங்கை கொண்டுபோய் விடுங்கோ” என்று பேச்சிற்கு முற்றுப்புள்ளி வைத்துவிட்டார். செந்தூரனோ சுமியோ அதற்குப் பின் கதைக்காமல் படுக்கைக்குச் சென்றனர்.

அவர்களோடு நகர்ந்துவந்த காலம் மாற்றத்தை ஜீரணித்து மெதுவாக நகைத்துக் கொண்டது.

முற்றும்

THE NEW BEGINNING

A. HUGAN
78, 2ND LANE
ANANDAPUR
TRENCO

M.Thayalan

Magudam
90, Bar Road,
Batticaloa 30000,
Sri Lanka.

Credits

M. Thayalan and Magudam Publications would like to thank everyone who worked on this short novel , The New Beginning in the UK and Srilanka.

Cover Design and Proof reading

Ramanan Natkunathayalan

Proof Reading

Myra Ramanan

Publishing and Sales

Magudam Michael Collin

Printing

Wanasinge Printers

Distribution and Sales

Saranya Thanapalasingam

ISBN: 978-624-5849-20-8

Author's Note.....

Ageing is a series of processes that begin with life and continue throughout life. It represents the closing period in the lifespan, when the individual looks back on life, live on past accomplishments and begins to finish off his life course. Adjusting to the changes that accompany old age requires that an individual is flexible and develops new coping skills to adapt to the changes common to this time in their lives (Warnick, 1995).

The elderly population is large in general and growing due to the advancement of health care education. These people are faced with numerous physical, psychological and social role changes that challenge their sense of self and capacity to live happily. Many people experience loneliness and depression in old age, either due to living alone or a lack of close family ties and reduced connections with their culture of origin, resulting in an inability to participate in community activities actively. With advancing age, people inevitably lose contact with their friendship networks. Regaining friendships and new networks was impossible for the older people.

This story is based on my continuous observation of the cold war between the younger and older generations. In this dynamic world, both females and males were forced to work to manage their day-to-day lives. Whether they liked it or not. They were left in a predicament to find a way to look after their parents.

The people who were displaced from their home country due to the political imbalance and living in the western

countries were facing this problem are immense. Historically most parents reside in their home country. But as generations pass, the parents become citizens of western countries.

They were facing the problem of settling their parents' lives securely.

In this story, I have discussed this problem, and I have suggested some ideas for them to think about.

My observations and ideas are only a starting point. I think they can start from here and make some constructive ideas independently.

Please have a read and send me your views to my email.

I will see you all with another story soon.

M.Thayalan

skmbooks50@gmail.com

One

Many people were waiting for their relatives at the London Airport in the morning. At the same time, some of these people were getting ready to fly to other countries and watching the information board to find out their boarding time. The airport seemed to be very busy, so early in the morning. The young girls serving the passengers at the counters were also very busy.

Finally, the flight from Sri Lanka landed on time at the London airport. Thevan, who was on that plane, was coming to London for the first time. After boarding the flight, he followed all the other passengers and walked toward the customs area. However, before reaching the customs, Thevan had to find the toilets to do something important. The agency firm that brought him to the UK from Sri Lanka instructed Thevan to destroy all the travel documents and flush them down the toilet. So, he did exactly what was told of him. Once the travel documents were destroyed, he walked toward the customs area with all the other passengers. There were many customs officers watching every passenger and their behaviours on their way to the customs counter. One of the customs officers stopped Thevan for questioning as he was walking. He got terrified and walked over to the officer. The customs officer asked for the passport and other relevant travel documents from Thevan. He explained to the officer what the

Agency firm from Sri Lanka advised him to do once he reached London. The customs officer took Thevan to the office and asked him to wait till another officer came to speak to him.

After ten minutes, the officer interrogated him by asking so many questions. "Do you have any relatives or friends that live in London?" the officer asked. Thevan replied that he had a friend. Then, the officer asked for his friend's contact details.

This is the standard procedure for asylum seekers from Sri Lanka or other countries. Every day, lots of Tamils come from Sri Lanka like this. The customs officers in London were used to dealing with similar cases like this very often. Thevan gave his friend's details to the officer. The friend's name is Sasivan, and he is currently living in Croydon. After many protocol checks, Thevan was allowed into the UK and was sent away with Sasivan to Croydon.

Sasivan took him to the home office and submitted the asylum application the next day. He was then granted a temporary visa with a working permit. He did not go anywhere the first week, stayed in the room, and slept occasionally. The second week, Sasivan helped Thevan get a job at a petrol station as a cashier. As part of his job role, he needed to talk with the customers in English, but this was something that he was not used to doing back home, but he managed very well.

However, as days and weeks went by, he started to manage well independently in all the aspects of that petrol station. Thevan liked the job and worked very hard. The petrol station owner also seemed to like Thevan very well. The time flew by so quickly, and just like that, five months passed by whilst he was working.

In this job, he had many opportunities to meet many new people. Thevan is the character who wants to go further and

further in his career. So he started to inquire for advice from many people about buying a petrol station in his name. He also spoke to Sasivan about this. Although, Sasivan didn't support this idea. He told Thevan, "Bro, this is too early to think like this. If you want to start a business, you need to have a proper visa in this country, and you need to have enough money". So Sasivan and all the other people Thevan spoke to advised him not to go for the petrol station business because it won't be profitable and may not be suitable for him.

He had given up the idea to go into the petrol station business.

Now two years have passed in this job. Thevan got bored here. He needs to get the proper visa to go to the next step.

Usually, Thevan must have got the visa by now. But he did not get any letters or information from the home office regarding his visa. So, he wanted to meet with his immigration lawyer to seek help for his visa. He and Sasivan went to the solicitor's office and inquired about his visa. The solicitor said he might get the visa by next week and asked Thevan to pay £500.00. They told the solicitor that we would come back tomorrow with the payment, as they didn't bring the money today. After the meeting, Thevan told Sasivan that he didn't feel comfortable with this and had doubts about this lawyer. So, before making any decisions to pay the solicitor, Thevan phoned the home office to discuss his visa. The home office explained that the visa was posted two weeks ago to his lawyer. The information from the home office made Thevan so mad that he went back to the lawyer to confront him. The lawyer got scared and blamed his workers for not checking their post emails properly. He finally gave the visa papers back to Thevan. He was given an indefinite visa; he was entitled to live in the UK permanently.

Two

Thevan wasn't satisfied working as a cashier and didn't want to work for too long at this petrol station. He is a person who prefers to be an employer for an organisation or business rather than working as an employee. So he tried to organise his own business. He hated the structure of the petrol station work.

Thevan's role every day was to go to work in the morning, work as a cashier, calculate the money, and hand it to the petrol station owner. That was all. He felt more like a robot day by day and hated the repetition in his career. Therefore, he wanted to leave the job. Everyone that knew him told him how hard it is these days to get another job.

Nevertheless, he did not listen to anybody's advice. Finally, one day, Thevan went to the boss and handed over his resignation. He asked the boss to arrange another employee within this month. The owner did not expect this and did not want to lose such a good employee. So, he tried his best to talk to Thevan about not leaving the job and staying, but nothing helped change his decision.

After Thevan left his job as a cashier, he started to think about the future. Still, at the same time, he wanted to look for another job in a different field in the meantime. So he looked for jobs in big supermarkets. He visited one of the supermarkets

closer to his place to avoid travelling far distances. On that day, he visited the supermarket and asked if there was a vacancy. They unexpectedly there was a vacancy and asked him to come for an interview that same afternoon. Thevan went to the interview and did very well. The supermarket offered him the job and asked him to start the next day.

His job role at this workplace was to fill up the shelves and sometimes work on the tills when needed. Thevan's nature is working hard; he applied that here also. Everyone at this new workplace liked him, and he made a good name for himself in the management. One of the supervisors left the supermarket and went for a higher position at another place. For anyone that left a more elevated position job within the supermarket, the HR department does not recruit any outsiders; instead, they ask their employees in the supermarket to apply. They advertised the vacancy on the notice boards for everyone to see. Thevan was also used for that job, like all the other employees. The supermarket had an interview, and Thevan was selected.

He was now a supervisor. This new change made him more confident in himself. He started to work more enthusiastically and became an amicable and good team worker with his co-employees.

One day, he went to buy some vegetables from the shop near where he lives and observed the shop's work pattern. He was a bit annoyed with the way they ran the business. While he was shopping, he bent down to get an item off the shelf and accidentally bumped into a woman's head, who also happened to have turned towards him at the same time to get to the rack. Thevan apologised to her and moved over to the other side.

He collected all the things he needed and waited in the queue to be served. However, the line did not move because one

young woman was arguing with the cashier about something. Thevan realised several minutes later that the woman claiming with the cashier at the front was the same lady that bumped into him earlier whilst shopping. The woman shouted that the cashier had put the wrong price on the products. She was sure that the cashier was doing this on purpose and that he had done this earlier also but decided not to say anything because she thought it was a mistake. However, today the cashier was making the same error again. The lady looked frustrated and was yelling a lot. While watching the argument, Thevan thought to himself; the woman seemed to be very talkative and not shy to fight for her rights when needed. He liked that about her. He said to himself, "Next time I see her, I need to praise her!". Once he got back home from the shop, he questioned why he could not open a shop like this, which had been on his mind. Thevan is a character who constantly lives with practical ideas and not with imagination.

It was messy when he went into his room, and Sasivan, his roommate, was in a deep sleep. Thevan yelled at Sasivan and woke him up from the bed, asking to clean the room. After cleaning the room together, Thevan told him about the shop and the woman. To get a shop on his own is not an easy venture, especially for one person, which he understood well. Above all things, financially, he needed help from his roommate also. Sasivan is completing his 9th year in this country, and Thevan will be coming into the fourth year of being in London by next month. He has the chance of getting a loan from the bank, and the advantage of being a British citizen now makes it easier to own a business in the country. After some time, they both talked for ten minutes and went to bed.

Three

The following day, Thevan went to work early and thought about that shop. He wanted to discuss with someone who has more experience in the business field and share his ideas about owning a shop. So, he approached Edward, who is also working with him at the supermarket, as a manager for Thevan. After their conversation, Edward said, "It is a good idea, but you will need to face many ups and downs, so you need to prepare yourself to face them!". He also explained to Thevan examples of the problem he may have to deal with. Thevan listened to everything carefully and kept them in his mind.

After returning from work, he got changed and went to that shop where he met that lady and waited for her, but she didn't come. Nevertheless, he didn't get disappointed. So, he waited for some time and then decided to walk on that road for some distance. Whilst walking, he saw a board in front of a shop. He went inside the shop and looked around. A man in the till seemed to be aged seventy-five or over and possibly the shop owner.

Thevan asked the shop owner about that advertisement board. The man said, "I am too old to run the business, so I want to give this for lease to someone interested. Thevan explained his and his friend's situation to that shop owner. Thevan also asked about the details of leasing that shop.

Then the shop owner said, "I need the key money, £20,000.00 and the cost of the goods in the shop." Thevan told him about his interest and said, "I will come and talk to you today before you close the shop."

He returned to his room, and he spoke to Sasivan about it. Sasivan agreed to join him. Unfortunately, finance was one of the main problems for both. Sasivan said, "We can somehow get the money later. But first, we must go and pay an advance to fix the lease on the shop". Thevan said, "I have some money here, so let's go now before it's too late!". Sasivan grabbed his British passport as well." They both went to the shop and spoke with the older man. Thevan introduced Sasivan and showed him his passport; they paid the deposit and then asked the older man to remove the advert.

They both returned and discussed the money they needed to give to that man.

Sasivan said, "I can apply straight away online, and there may not be a problem because I don't have any loan on my name yet; my credit history is also good."

Thevan said, "I have saved about ten thousand pounds in the bank. I can try and apply with the bank, but they might not be willing to give me more, so you ask for thirty thousand, and I will request ten thousand."

They both sat with their computers and started to apply for a loan from the bank. Both of their applications for the loan were granted within 20 minutes of submitting them; they were pleased. Thevan said, "We are investing the same capital, so we have to meet a solicitor and sign the documents before him." Sasivan laughed loudly at what Thevan said and replied, "Thevan, I trust you, and you trust me, so why do we need these documents?". However, Thevan was not convinced and said, "No Sasi trust is entirely different. The human mind can change anytime, and

there is no guarantee for that. It is better to have legal documents, and it will also save our friendship for longer!” They both went to bed early after, as they have to go to the bank in the morning and sort it out all.

.....

The following day, they went to the bank and showed their documents. A staff member working at the bank took photocopies of the papers and said they would be in touch before the end of the day. After the bank, they both went off to their workplaces to start their shifts. Finally, at about 3 pm, the bank sent a message saying that their money had been deposited in their accounts.

A day later, Thevan and Sasivan went to the shop and informed the owner that they had arranged the money. The owner told them that he would call his shop solicitor tomorrow morning and asked him to bring their documents. Once they got back home, they started to plan things for the new shop they would begin. However, before discussing any further, they wanted to first decide on changing the shop’s name. The name must represent both of their names, so they came up with *SASITHEVAN GROCERIES*.

The next day, both went to the shop to see the solicitor and shop owner. First, the solicitor checked their identities and asked them to sign the documents. Then, the solicitor asked thevan’s solicitor detail to send the documents. Thevan gave the solicitor’s name and detail to him. Then the solicitor asked them to contact their solicitor and transfer the money to his account. Then your solicitor transfers the money to our account; you will own the shop after this transaction. After the money has been received into the account, they will be able to come and collect the keys to the shop. Everything went smoothly, Both Thevan and Sasivan were extremely happy.

Four

After two days, they went and met their lawyer regarding the shop. The lawyer asked them to transfer the money to his account. After this, they went to their banks and transferred the money to their lawyer's account.

The next day the information came from the shop lawyer as every transaction was completed; you could go to the shop owner and collect the key. So both of them were happy and went to the shop, collected the key, and took over the shop on their own.

They started to organise the shop together, in a way they both liked. Thevan gave his one month notice to his workplace but was still working at the supermarket as usual until the notice period ended. Sasivan left his job and was working full time at their new shop.

The shop changed many internal arrangements to attract customers. Most of the customers started to praise them for their excellent services. This is what Thevan expected. They have introduced many offers to attract more and more customers. Lots of customers came from distant cities also.

In the meantime, Thevan had more pressure from home about his wedding. So many letters kept coming from his mother, recommending girls from Sri Lanka. Still, he wanted

to choose his life partner in London. He was still thinking about the girl he met in the shop, but he couldn't see her anywhere for the last few weeks. On Friday, the shop was so busy and swarming with customers.

Suddenly, Thevan saw the girl he's been thinking about entering their shop. He wasn't expecting this; he was beaming full of joy. Sasivan also noticed that on Thevan's face. She came into the shop, picked up a few things she needed, and went to the counter where Thevan was serving.

After putting the bill, Thevan asked her if she could spare a few minutes to talk. She agreed and went to the free space area in the shop. Thevan also went there. He spoke first and said,

"Sorry to disturb you. You don't know me, but I know you very well. Unfortunately, this is our first meeting also. I don't know how to say this. I saw you for the first time at the grocery store, and you were having an argument with the cashier about the mistake he made." She smiled and remembered that incident. Thevan continued, "From that day, I looked everywhere for you. You might not believe me, but I waited every day in front of the same shop. But you never came there again." She looked at him in surprise and seemed to love how he expressed himself to her.

He continued, "I don't know your name; my name is Thevan." Then she said her name was Nanthiny. Then, without hesitation, she asked him, "Do you love me?" he couldn't answer back to her immediately.

Thevan said, "I don't know how to express myself, but I would like to marry you."

She couldn't say anything back to him; around two or three minutes of complete silence. Then she started to talk and she told him, "Why don't you come and speak to my parents?"

Thevan replied to her, "I will do that, but before I go ahead, I would like to know what you wish? If you don't mind, can you text me with an answer and your address, please? then, if it is favourable to me, I will come to your house and speak to your parents." After listening to what he had said, Nanthiny didn't say anything back to him straight away. Thevan gave his mobile number to her; she took it and left the shop.

He went and told Sasivan. So now he must wait for the text before he goes any further.

Many people came to the shop, so Thevan went to the till and started to serve the people. If she says 'YES', the next problem is who will talk with her parents. Thevan had only one friend. There were no elderly relatives for him who lived in this country. But he knows that Sasivan's uncle lives in London, so Thevan planned to ask sasivan about this.

The time came to close the shop. They brought in all the goods from outside, arranged them properly inside and got ready to leave. After they shut the shop, they went to the food shop for dinner. When they had food, Thevan told Sasivan about his problem. Sasivan told him we could arrange his uncle's family for this. Thevan liked this arrangement and was happy. After dinner, both of them started to walk toward their place.

On their way, Thevan thought deeply about the arrangement and suddenly told Sasivan,

"Sasi, if she says 'yes', I will go and talk to them, so don't ask your uncle; we will leave the arrangement for now."

"Why?"

"No, Sasi, I would like to go on my own."

"That is a good decision. When do you want to go?"

"I think if everything is well, I may go tomorrow."

Five

Nanthiny sent a text message early in the morning, “Are you coming today?”. Thevan understood the news, so he planned to go today, dressed well, and phoned Nanthiny. When she answered his phone call, listening to her voice made him very happy, and he told her that he was going to come today at about 6 pm to see her parents. She agreed to that arrangement.

After this, he went to the shop to do some work.

“Hi, what time you are going?” Sasivan asked.

“I have told her about six pm.”

“Go with flowers,” Sasivan told him and concentrated back to his work. Today Thevan wasn’t in the mood to work. Instead, he was standing around and preparing himself for how he would speak with Nanthiny’s father.

Nanthiny’s house was thirty minutes from their shop.

He started his journey at about 4.30 pm from the bus stop in front of his shop. When he reached Nanthiny’s house, the time was 6.05 pm. He pressed the doorbell and waited for them to open. Nanthiny opened the door and invited him to come inside. Nanthiny’s father was also at the door. Thevan went inside and sat down. Nanthiny’s father sat before him, and Nanthiny sat far away from them in the corner. Nanthiny’s

mum was also present and sat near Thevan.

Nanthiny's mum observed Thevan very well from top to bottom. Then, Nanthiny's father started to talk.

"Thambi¹, where are you from?"

"From Meesalai²", Thevan answered.

"In Meesalai, which area is your house based?". Again Nanthiny's father asked.

Thevan understood that this question was leading to finding out his cast.

So, Thevan said, "Uncle, don't worry, I am from a good cast."

"I hope you can understand; we need to find everything before the wedding. It's a normal practice." This answer was from Nanthiny's father.

"No, uncle, I didn't mean that," Thevan said and continued his story to him.

"Uncle, my father passed away when I was ten years old, so only Amma³ and Thankatchi⁴ are in Sri Lanka. She also got married."

"Have you got the horoscope chart with you?"

"Yes, I do, but I don't tend to believe in those things."

"But I believe Thambi¹."

"No problem, uncle. I will pass that tomorrow to you."

"We will be happy to have you in our family, only after checking the horoscope, and then we can talk further."

After a while, Thevan left their place and returned to his room. He rested for a bit before heading back to the shop.

On the way to the shop, he wasn't happy. For some reason,

he felt uneasy; a question kept arising in his mind as to what if the horoscopes didn't match, then what happens next? But unfortunately, there were no answers to his thoughts.

Is it the horoscope that is going to decide on his marriage life? Of course, he couldn't accept this at all.

When he entered the shop, Sasivan noticed the changes in his face. So, he went close to Thevan and asked, "What happened, bro?"

Thevan didn't answer the question. Instead, Thevan tried his best to concentrate on his work. But he couldn't; instead, the question about the horoscope kept coming to his mind.

Sasivan didn't give up either; he kept asking the questions repeatedly. Finally, Thevan opened his mouth and said, "They would like to see the horoscopes first."

"So, what! Let them see the horoscopes. Why are you worrying about that?"

"No, bro. If our horoscopes don't match, what will I do?"

Sasivan started to chuckle, and Thevan looked back at him with surprise. Sasivan said, "Bro, they always have a remedy or solution for every bad thing in the horoscope. Usually, if they like the groom, the family will ask the groom's relatives to do some religious rituals to overcome whatever is in the way and then accept the groom. Although, if in case they don't like the groom, they will use the horoscope as an excuse and reject the proposal. Did they like you?"

"Looks like it."

"So don't worry about it."

"Wait and see; tomorrow, your future father-in-law will come to our shop to ensure your work."

Six

The following day, they opened the shop and ran the business as usual. Then, around 10 am, Nanthiny's father came to the shop. Sasivan welcomed him, but he said, "No, thambi¹, don't let me bother you; please carry on with your work; I just came here to buy some groceries."

So Sasivan went back to whatever he was doing. Her father bought some groceries and went back home.

After he left, both were quite disturbed at what happened and tried to think of a reason for the sudden visit.

Thevan took the horoscope to Nanthiny's house and gave it to her parents.

Two days went by since he gave the horoscope, but there was still no response from her side. Nanthiny didn't come to shop either. Thevan was in distress, and he couldn't concentrate at the shop.

He wanted to phone Nanthiny, but Sasivan stopped him and asked to wait for another day to go by.

While they were talking about this, Nanthiny was entering the shop.

Thevan was startled and smiled at Nanthiny. Then, she approached Thevan and told him, "Appa wants to see you

tomorrow". After that, she didn't say anything else and went back.

Sasivan came to his place and asked, "bro is everything okay now?"

"No, bro, she has asked me to come home tomorrow."

"I think everything is going to be well!"

The next day Thevan went to their house. Nanthiny's mother answered the door and asked him to come inside.

Nanthiny's father was already sitting there with some papers.

"Don't worry, Thambi¹, it's good news, the horoscope matches, and we are so happy to discuss things further."

Hearing that from her father, Thevan was delighted and breathed more freely. Nanthiny brought tea for him. Thevan told them that he didn't want to have the wedding on a big scale and only wanted to have the marriage ceremony after buying a house. Nanthiny's father disagreed and wanted a civil wedding until he bought a house. But Thevan didn't like the idea. Nanthiny's father wasn't happy with Thevan's attitude. Thevan said, "I need to think about this and will inform you soon."

He left their house and took the bus back to his shop. He seemed a bit annoyed with what happened at Nanthiny's house. Thevan is usually a person who decides everything on his own, but he couldn't decide when it came to the wedding matter; he couldn't decide.

These are some of the problems every human being faces when it comes to life. But Thevan couldn't understand these things. All of this disturbed his mind and made him very restless. He felt tired, and straight away, he returned to his room. After some time, Sasivan came to the room with some

food. He asked Thevan to eat, but he refused. Finally, Sasivan understood his situation and asked him about the horoscope matching.

“Did you have dinner at their house?”

“No”, and Thevan explained what had happened there.

“If you wanted to get married after buying a house, why did you start all these things now! Personally, my view is that they are right on this issue. However, Nanthiny may have some thoughts about the house. So, it would be best if you respected her wishes too.”

Thevan didn't appreciate what Sasivan said to him.

“Wedding isn't a game. There are so many problems that will arise. You need to talk with the other people and make every decision together. For example, better you buy the house after the wedding with your wife. Then only she will be happy.” After this, Thevan didn't say anything and went to bed after dinner.

Seven

He usually woke up very early in the morning, but he was sleeping much longer today because after returning from Nanthiny's house, his mind was not in a good state. So Sasivan went to his room, woke him up, and asked him to get ready for work. "No, bro, I am not going to work. I still have my twenty days of leave left to take, so I have applied for them and don't need to go. I will come to the shop around 10 am."

"So, hereafter, will you come to our shop every day?"

The problem for Thevan is that he doesn't want to stay with his in-laws after his wedding. It is one of the main reasons he wanted to have his own house before the wedding, but nobody understood him. He slept a little longer and got up at 10 am, and got ready to go to his shop. He was standing at the counter, but his eyes looked outside like he was expecting someone. Sasivan noticed this and asked Thevan, "Bro are you expecting someone today?"

"No. I was looking outside. Why are you asking?" The shop staff were busy bringing in the goods from storage and arranging them on the shelves. Whilst they were talking, Nanthiny came to the shop. Sasivan threw a smile at her, and so did she. Thevan asked Sasivan to look after the counter and welcomed Nanthiny. Then, they both went to the corner of the shop.

"Why this sudden visit?" he asked her.

"I would like to discuss some important matters with you.

First, Appa wants the civil wedding soon before the end of this month. After the civil marriage, we can start looking around for a house. Another point is that I am also working in a good company and a good position. After the wedding, I will go to work because I need to support my parents, as I am an only child, so it would be great if you would allow this.”

“Okay, so what is your opinion about having the civil marriage early?”

“I have already told you that I may have some ideas about our future house. But, unfortunately, without having a civil marriage, my parents won’t allow me to come with you to select our house,” said Nanthiny.

“Then tell your father to organise both weddings on the same day. Otherwise, it is an unnecessary expense for everyone,” said Thevan. She liked this idea and seemed to be happy with it. “Okay. I will pass this message to my Dad. I will leave now. See you later.”

After she left the shop, Thevan explained to Sasivan about everything.

“I think they are right. It would be best if you gave up your adamant manner.”

“My problem is different, Sasi.”

“And what is that?”

“I don’t want to stay in my in-law’s house after marriage.”

“Now, what did you say to that girl?”

“I told her to organise both civil and traditional together. Otherwise, it’s too expensive,” said Thevan.

Sasivan started to laugh. “I think you are so confused, and you should take some rest,” said sasivan

“We will go home and talk about the rest. Now let’s close the shop.”

Eight

Humans' lives change with time, but time never stops for anyone.

Thevan's wedding finally happened on a small scale, just like he wished for. But, unfortunately, Nanthiny is still going to work. Thevan tried to stop that, but she didn't listen. So, after this, he didn't put any pressure on her.

Thevan lived at his in-law's house for three months after the wedding. He and Nanthiny were hunting everywhere to buy a house. Sometimes Thevan liked one place, but Nanthiny won't be satisfied with that house. They couldn't find a home that both of them wanted. Thevan is seriously worried as nothing is not happening as he wishes.

Now Nanthiny is also pregnant. Before Nanthiny delivers the baby, he wants to buy the house. He was going madly here, and finally, they found a place closer to their shop. Thevan has given all the details to the solicitor to do further.

Solicitors never do things fast. They will take their own time always. So Thevan got annoyed with the solicitor and wanted to change them. Sasivan introduced this solicitor, so he phoned him and said he would like to change them. But Sasivan said to wait for thirty minutes, and I will talk to them and come back to you.

After Sasivan phoned the solicitors, they started to work very fast, and they finished all the work in two weeks.

One morning they phoned Thevan to collect the key to the house.

Thevan and Nanthiny were very happy, and they went to the solicitor and got the key. Nathini's parents were also pleased, and they looked at the calendar for a good day and planned to arrange a priest for that event. But Thevan didn't agree to this. He said that he didn't want the priest involved in this ceremony. He said some of his friends & families were enough for the ceremony. Thevan's in-laws didn't say anything against him. They kept quiet and followed what he said.

On a good day, his house ceremony nicely happened with his friends and in-laws. Now Thevan was very happy because his baby would come into this world in his own house.

After some months passed, Nathiny delivered her baby on one good Wednesday. Everyone in the family was so happy. They named their child Senthuran. Every single year Senthuran was also growing with time and joy. Senthuran was clever in his studies and got a good name in school. Thevan and Nanthiny were proud of him.

The time was passing very quickly.

Now Senthuran was ten years old. Thevan is also getting old. He plans to hand over the shop to the Senthuran after his time.

Sasivan is a very understanding friend. Sasivan wants to get one shop for him in a nearby place. He came and told the idea to Thevan. Both of them looked everywhere and found a shop in the next town. Thevan legally gave Sasivan's share to him. Even though still they were good friends.

Senthuran became a teenage boy and entered university, and he has started a course called Business and Management.

Thevan was also getting old with the years. He couldn't do any work like in the early times. So before Senthuran finishes his degree, Thevan wants to buy that shop independently from the lease agreement.

He went to the owner's house to talk about buying the shop, and the owner also agreed to that. So, Thevan came back, spoke to the solicitor about this, and asked him to make the necessary arrangements.

They fixed the reasonable price for the shop, and all the legal work had finished within three months. So now the shop was entirely in Thevan's name.

Now Thevan has reached 50 years old. Nanthiny's health condition was also not good after the delivery of Senthuran.

Various people in that area opened many new grocery stores; because of this, Thevan's business reduced a lot. As a result, profit also decreased a lot, and they were managing the expenses by Nanthiny's wages.

With all these problems, another problem also started for them. Nanthiny's parents' age also went above seventy. So, they need somebody with them to manage their day-to-day life. So, Nanthiny asked permission from Thevan to bring them to their house. Thevan said, "I don't mind bringing them here, but who will stay with them to look after."

Thevan continued, "At the moment, shop business also decreased. If they come here, then you need to leave work. Are you ready to do that?"

"Can't we arrange for them to stay in an elderly Home?" Nanthiny said.

"Are you mad? They are your parents. How can you put them in an elderly home? That's not right. I will not agree with that. Okay. we will bring them here by next week."

Thevan told Nanthiny, "You need to give resignation to your work and stay with them and look after them. I will manage the other things."

"First, we will bring them here and will see their status, then we can think about leaving work," Nanthiny said. Thevan also agreed to that, and they went to the parent's house and brought them in the same afternoon.

They allocated the downstairs room for them. Nanthiny explained everything to them and gave them a phone with their mobile numbers.

Everything went smoothly and with no problem at all. After some days, the people in the nearby houses started to talk differently. Nanthiny brought her parents here to cook and make them do the household work. Nanthiny got annoyed and said to Thevan.

Thevan said, "Yes, I expected this. No harm you give your resignation this month. That is the only solution for this" Nanthiny has given her resignation the next day.

One month she needs to go to work after that she gives her full time to her parents. After listening to this, Nanthiny's parents started to worry a lot. They felt that they are giving trouble to their daughter.

The shop is not doing well. Now the expenses are very high because of this Thevan suffered a lot.

Nanthiny also had some illnesses slowly; it started to increase. So this is another burden to Thevan.

In university, this is the final year for Senthuran. Senthuran understands the parent's worries also. He is overly worried about his family problems.

Nine

Nanthiny's parents started to worry about causing trouble to their daughter and son in law. They understood Thevan was started to worry about his wife also. He couldn't handle this pressure anymore. All these things made Nanthni's parents tense, and they also began to think about going to the elderly home. Once Senthuran came home, they cried and asked him to arrange an elderly home for them to live in; Senthuran refused and rejected their idea and said I would sort out everything. Both of you, be quiet and stay happily.

He has told everything to his Dad and delivered their request also. So naturally, this information made Thevan worry a lot.

"Senthu, if you come and take the shop's responsibility, I can look after all three of them," said Thevan.

"Wait for two months; I will be here to take it over." when Senthuran said this, Thevan started to cry on his own and hugged Senthuran tightly.

After two weeks, there was an incident at Thevan's house. Nathini's Dad slipped on the bathroom floor, and his head smashed on the heater. Lots of blood came out. Nanthiny got shocked and informed Thevan and the ambulance. When the ambulance came, Thevan also came there.

Ambulance people took him to the hospital, and Thevan also accompanied them. Nanthiny informed Senthuran also. Senthuran travels straight to the hospital to give a hand to his Dad.

Nanthiny's Dad was admitted to the ICU unit. Thevan and Senthuran were waiting outside with worries.

That day the hospital seemed busy—lots of people in the emergency unit. The doctor and nurses are running here and there to meet the patient's needs.

The doctor came out from the ICU unit and said he had lost lots of blood as we were trying our best - can't say anything now.

Thevan and Senthuran worried a lot, and their problem was how to pass this message to Nanthiny. Nanthiny is a compassionate and sick person also.

Around 9 pm, the doctors came out and said that he had passed away.

They came home, and Nathini's mother and Nanthiny were waiting for the message about their Dad. Senthuran took his mother Nanthiny into the kitchen and passed the message. Immediately she started to cry loudly. Nanthiny's mother also understood the problem and started to cry loudly.

Thevan couldn't control them, and now he worries about Nanthiny also.

The neighbourhood people heard this sound and came to the house. The house is now full of people.

Thevan and Senthuran arranged everything for the funeral, which will happen the day after tomorrow at 4 pm.

Thevan sent Sethuran to Nanthiny to look after her and instructed him not to allow her to cry too much, which is

not suitable for her. So Senthuran did what his Dad said, but he couldn't control his mum, who was totally out of control.

Thevan informed everyone and sent his uncle's last journey with respect.

Now the house is tranquil, and everyone sat in the corners of the house and silently cried for him.

The shop also closed the last two days.

Three weeks have gone from the funeral day. Slowly everyone is back to normal. One Monday, Thevan went to the shop. Nanthiny was cooking in the kitchen. Usually, Nanthini's mother woke up early, but today she didn't. Nanthiny got doubt, and she went to her room. She was still sleeping deeply. Nanthiny went near her and tried to wake up. But she didn't; her hand was so cool. Nanthiny started to cry and phoned Thevan and the ambulance.

The ambulance people came and said she had died six hours before. They have taken the body as usual to do other customs. Thevan couldn't stand these deaths one after the other. This time Thevan also lost himself.

Senthuran came and made all the arrangements and sent his grandma's body respectfully.

Slowly Thevan started to do his day-to-day activities. He began to look after Nanthiny also carefully.

Ten

The time never takes rest for anyone.

Now Thevan is sixty years old, and he couldn't look after his shop as earlier. He looks fatigued. The two deaths in the house affected him a lot. Nanthiny's illness and the in-laws' death made him like a seventy-five-year-old man.

Nanthni's health, day by day, was getting worse. He had spent lots of money on her. They have seen many specialists, but nothing is worked out. The illness was related to her bones.

Thevan couldn't look after his wife and the shop. So, he started to teach the shop matters to Senthuran. Finally, Senthuran understood Dad's difficulties in his position, so he took over the responsibility entirely and asked Thevan to stay at home and look after Nanthiny.

Thevan stayed at home and looked after Nanthiny very well. Whatever he did, Nanthiny's last date was approaching so soon.

One Friday afternoon, around five pm, Nanthiny left everyone and went to see her parents. So sad. Thevan cried a lot and informed Senthuran and Sasivan. Nanthiny's departure badly affected Thevan.

Senthuran and Sasivan made all the arrangements and

sent Nanthiny to see her parents.

After her departure, Thevan doesn't want to live in this world, but he has to arrange a partner for Senthuran.

That day he was waiting to talk to Senthuran about his wedding. Senthuran came from the shop, and he saw Thevan was sitting in the living room without sleeping.

He came near him and asked, "Dad, why didn't you sleep?"

"I am waiting for you, Senthur. I need to talk to you."

So Senthuran sat next to him. "Okay, Dad, tell me what problem you are facing now. I observed you last three days, but you are not normal," Senthuran said.

"Senthur, you are not a small boy now. You had grown up now. As a dad, I have to find a partner for you." when he said this, Senthuran didn't allow him further.

"Dad finding a suitable partner for me is my job. So please don't interfere with this and stop worrying about this and making you ill. I know when I have to marry and whom I have to marry. So please leave me alone on this matter."

Thevan didn't expect this answer from him. After this, he didn't say any word; he went to his room. Senthuran also went to his room.

Senthuran was in love with Sumitha, who studied with him. But he doesn't want to say anything about her at this moment.

Thevan thought that Senthuran was hiding something from him, so he wanted to ask Sasivan to talk about this wedding matter with Senthuran.

The next day Thevan phoned Sasivan and passed the message. Sasivan doesn't want to get involved in this matter, but

when he sees Thevan, he worries a lot about him. So, he agreed to talk with Senthuran. So Sasivan explained to Thevan the youngster's mind set up nowadays about their life. But Thevan couldn't understand this; according to his mind Senthuran is my son; he is my wealth, so he needs to listen to my words.

So Sasivan had decided to talk with Senthuran.

When Sasivan started to talk with Senthuran, he didn't allow it further. Instead, he said, "Uncle, I know what you will say; Please, uncle, ask my dad to leave me alone."

Sasivan didn't say anything after this and respected his request, then started to walk to meet Thevan to explain the situation of Senthuran.

Eleven

Senthuran had a friendship with Sumitha when he was studying at the university. In the beginning, it was just a friendship. But, in the end, it became love.

Sumitha is the girl who talks about everything straightforward. But she never gave up her say with anyone. If she doesn't like anything, she won't accept that; instead, she will argue a lot to get her point across. Because of her character, there were many arguments between Senthuran and her.

When Senthuran faced lots of problems because of his mum and grandparents' death, she was the one who stood by him and helped him to come out from those sorrows.

Sumitha didn't have her parents alive. They had died in an accident when she was small. At that time, she was five years old. She was the only one who survived that fatal accident. After that, she grew up with government support and lived independently throughout her life. Now she was twenty-three.

For her studies, she selected the topic of older adults and their lifestyles. For this one, she had visited many elderly homes and some time to get more information; she also worked in the elderly home for one or two months.

Senthuran was busy with his shop and engaging more

time to develop the shop to the next stage.

Senthuran and Sumitha were too busy in their profession, and they couldn't find time to meet and talk about their wedding. Moreover, Senthuran's Dad was in a hurry to finish Senthuran's wedding soon. So Senthuran couldn't say yes to him, and at the same time, he couldn't say anything about Sumitha to his Dad also. All these are because he had many differences with Sumitha's policy regarding the responsibility of the older parents. According to her, it is practically impossible to keep older people at home alone. So we have to leave them in the elderly homes for their betterness.

According to Senthuran, his wife had to treat his Dad as her Dad also, and at the same time, he didn't want to leave his Dad in the home. So Dad's problem is the main problem between them always; They couldn't conclude this matter happily.

Sumitha says that we cannot keep older adults with us for our selfishness. If they go to Elderly homes, they will get more facilities. They can talk with different people; They will have their medicines on time and their food on time. On top of all these, they will have freedom in the Elderly homes.

One day both of them went to a restaurant for dinner. One boy and his Dad had their food at another table in that restaurant. The Dad was around eighty years old; He messed the food everywhere. The other people in that restaurant didn't like this and were annoyed. But that gentleman's son took him to the restroom, cleaned him properly, cleaned the table nicely, and started moving towards the exit. Senthuran called him and said, "Friend, you left something and went". He looked back and said, "No, nothing". Then Senthuran said, "You left to these people how to look after an older person patiently". Everyone in that restaurant put their head down.

Senthuran told Sumitha, "We also have to be like him". Sumitha didn't say anything to him. It is not advisable to argue with him here, so she left the matter.

When they were coming back on the way, Sumitha asked him, "Okay, Senthur, as you wish, if we keep your Dad with us, who will look after him at the house. At his age, do you want him to be alone there? I can't give up my job, and at the same time, you can't close your shop. "

"Sumi, I can understand your points, but how can I do that to my Dad. He is everything to me." by saying this; he started to cry.

"Calm down, Senthur; we will not leave him on the road. We are arranging for him a secure place. Why don't you understand this.? Please, Senthur, think practically."

"Can't we arrange someone at home to look after his needs?"

"Do you think a man needs only the food and medicine to live? Because of your wish, you are going to put him in trouble. He needs freedom; He needs to talk to the people.; can't watch television all the time; If you give all these things to him, he will survive another ten years more."

She continued.

"I am not a horrible girl. Your father is my father also. I am trying to put him in a safer place, and we will visit every day and make him happy."

Still, he couldn't accept her points and explanation.

"Okay, Sumi, leave me here; I will talk to you later."

Then Sumi stops the car and allows him to get down.

Twelve

Senthuran couldn't work with peace in the shop. So, he shouted at the employees without any reason. When he was raising his voice to one of the employees, Thevan entered the shop. Senthuran didn't expect this. He was a little panicked and went to his Dad and called one of the employees to bring a chair and asked Thevan to sit on it.

Thevan got shocked by seeing his son raising his voice against an employee. But he didn't say anything about that.

"Senthu, I need to talk to you. I haven't got a chance to see you at home because you always came after I slept, and you always left the house before I got up. So that's why I came here to talk to you."

Senthu called Rajan, one of the trustable employees, and asked him to look after the shop. Then he left the shop with his father. On their way, Thevan said, "Senthu, listen carefully; you are not a small schoolboy. You had grown up. The time had come for your wedding. Today I need a firm word from you about that. If you like anyone, I don't mind. Tell me the truth. I will organise everything."

Thevan continued.

"Sasivan told me that you had a love affair, and you

have decided to give up that one because of me. Do you think your girlfriend won't look after me? Don't worry about me. I can manage myself. I don't know how many years I am going to live. I am giving you one month for you to answer. If you don't give, I will start to look for a partner for you."

"Okay, dad, I will give you an answer within a month."

Now Thevan is much more satisfied and back home. Senthuran went back to the shop.

Rajan is a very close employee in the shop as a friend. Most of the problems Senthuran discussed with Rajan. Senthuran wants to talk about this matter with Rajan.

That day shop was too busy, and many people from other cities came. Rajan was working very hard. Everyone is tired. The time had come to close the shop. So, they all together bring all the goods outside to inside.

Everyone started to leave then Senthuran asked Rajan to stay back.

Rajan asked Senthuran, "Is there any problem, Senthur?"

Then Senthuran explained all the problems that had happened between him and Sumitha. Rajan knows about Sumitha already.

"Senthur, the same problem so many youngsters have nowadays. I won't say that what Sumitha said to you is wrong. I think she has a practical approach. So many families had many problems, and it went up to divorce also"

Rajan continued.

"You know Kugan; he has the same problem as your Dad. His Dad also gave all his business to Kugan and arranged the marriage for him. They were happily living at the beginning

and now went up to divorce. All because of his father. He didn't do anything, but one day, when he was eating, he asked for a curd from daughter in law, but she said we needed to buy it as it all finished. So, after 30 minutes, when Kugan was eating, she brought the curd for him. Kugan got angry at her and raised his voice, and threw his food on the floor. She tried her maximum to explain the matter. But he doesn't want to listen to anything. So finally went up to divorce, and now they divorced."

"I can understand Sumitha's view, but I am perturbed about our society people." said senthuran.

"Don't worry about our people; they talk for everything. But suppose you have doubt, why don't you go with Sumitha and visit some Elderly home. Then only you can conclude." said Rajan.

"I think this is a good idea. I will talk to Sumitha about this" said Senthuran

Thirteen

After Senthuran came home, he was not in a good mood, and he couldn't sleep also. Still, he couldn't accept Sumitha's argument about elderly homes. He went to bed and slept for three hours.

Early in the morning, he got up, went to his Dad's room, and looked in; he was sleeping well. Then, he phoned Sumitha about the elderly home without making noise, Rajan told him last night.

Sumitha got surprised by his request and said I would be there in one hour. After that, he got ready and went to the shop and told Rajan as he and Sumitha were going to see one Elderly home. Rajan said, "Don't worry, I will look after the shop. You carry on. Anyway, good luck."

Sumitha came there at about 11 am; they said bye to Rajan and travelled to an elderly home in Chelmsford.

They didn't talk anything in the car. Senthuran was watching the outside, and Sumitha was driving the vehicle. When Senthuran watched the outside, he observed that all the trees ran against them. So, he started to smile, and then Sumitha asked him, "Why you are smiling."

"Nothing Sumi. See the trees outside. They were running against us. Why they didn't come with us?"

"Why didn't you study this in your science subjects? This theory is called physics as relative velocity. I had studied this

in physics when I was studying advanced level.”

“Forget about science I was comparing this with our life cycle. when our age goes up and up, our kinetic value goes down.” Now she also started to laugh.

“Senthur, what a lovely day today. We both were laughing and enjoying ourselves. We didn’t do this for so many days. “

“That’s true, Sumi, that’s all my mistake. I never talk anything openly with you. Sorry for that, Sumi”

When they were talking like this, the place had come. So, they parked the car and went inside. They went to the main door. Sumi went to this place earlier for her studies. So, they all know her very much. So, they welcomed them and took them on a home tour.

Senthuran saw the older people happy and enjoying their life. The people who worked there did their duties politely and were friendly with the older people.

Some were reading the newspapers, some were playing some games, and some were watching television. Everyone had a happy face.

Suddenly, one ambulance with a siren came in when they were there. One of the older people had a breathing problem. That’s why the ambulance arrived. The ambulance checked that person and took him to the hospital with them.

That person’s age is nine⁵ty- two, and they informed his children about that incident. But Senthuran didn’t expect that standard of service given by them to the older people.

But his question is, Is this type of service happening in all the elderly homes? He asked this question, Sumitha. Sumitha, I can’t say yes to your question, but we need to search and find out the right place. I can more than 100% recommend this elderly home to anyone. Senthuran also agreed.

After returning from that elderly home, he thought a lot about that. But, still, he couldn’t decide to leave his Dad at the elderly

home.

Straightaway he went to the shop. Rajan asked about that.

Senthuran answered his question, "The home is good, and they were looking after the old people very well. I liked that place, but I couldn't accept sending my Dad when I was alive.

"Okay, after you get married, what is your plan for your Dad?"

"I will keep him with us."

"How many years you are going to do this? Now he is walking, reading and doing all his needs independently. After some time, he will lose all of his self-movement, then what you will do? You need to come to the shop, and Sumitha needs to go to work. At that time, is it advisable to leave him alone?"

Senthuran didn't answer for this.

"Senthur, why don't you take your father to that home and find out his opinion about that."

Senthuran thought this must be a good idea, and he said I would take him tomorrow.

The following morning, he went to his Dad's room and asked him to get up early to visit one place. He didn't want to say where they were going. Thevan kept on asking about that, but he didn't say anything.

"I will tell everything in the car; now you get up and get ready."

Thevan got ready to go; both went to the car and started moving towards the Elderly home in Chelmsford.

They didn't talk anything in the car.

After 40 minutes, they have reached the place. They walked around their observed all the things happening there.

Senthuran asked, "How is place Appa?"

Thevan smiled and said, "The place is very nice; when do I have to come here?" Senthuran got shocked, and he didn't answer his question and was disturbed.

"Thambi, I came here already" This made him more shocked.

"Why did you come here?"

“Senthu is calm, and I came with my daughter-in-law Sumitha.” Senthuran couldn’t believe this.

“Senthu, once Sumitha came to our house and told me everything. She is a good girl. She explained to me all the problems between you and her. She registered my name here, and I have also fixed the wedding date for you.” said Thevan.

Senthuran couldn’t say anything; so many things happened behind him without speaking to him.”

They got into the car and didn’t talk a single word about anything.

Fourteen

Senthuran thought the father had decided because of him. But a question arose in his mind “Is it Sumitha or Father who is most important to him?”

According to his nature, no one can be bigger than his Dad because he loves his Dad so much.

Sumithira’s arguments and Rajan’s Arguments all disturbed him a lot.

He has decided to talk with Sumi again regarding the ongoing matter. Therefore, he phoned Sumi to come and see him.

Sumi couldn’t make his request and said to come tomorrow afternoon.

When you spoke with Sumi, nothing would change; she was going to repeat what she said last time. So he wants to talk with somebody who knows a lot about this matter.

He told his wish to Rajan, and Rajan said he knew someone running an Elderly home. Then and there he phoned that person and made an appointment. He made an appointment the same day afternoon.

Ask another employee to look after the shop, and Senthuran and Rajan left to see him.

His name is Sivanathan. He was running two Elderly

homes, and he had enough experience also.

When they reach his house, the time is around 7.

“Siva annai, he is my friend and boss, the name is Senthuran. Explain about homes to him, please.”

“For whom you are thinking?”

“Still, I haven’t decided; that type of thinking is sin.”

“Thambi, don’t get panicked; leaving an old man in a home is not a sin. First, you have to throw that idea into your mind. Everyone loves their parents. If they left their parents at home, that doesn’t mean they don’t love them. You want to look after your Dad very well, but No one opposed that. Everyone’s motive is that. Having more love for them, we don’t think about their wishes and freedom. Having more love is also a type of selfishness. You need to leave your Dad alone in your house at one point. Who will look after him? and they can’t watch television all the time. They get bored. Because of this, they were frustrated and started to worry a lot. The girl you married began to ill-treat him; then you will start to fight with your wife. End of the day, you will apply for divorce. Do you think your Dad will like this? If he comes to know that you had a problem with your wife because of him, he might commit suicide or leave your house. Do you like that? Think always. He may live another ten years if he doesn’t have any problems. Like earlier, I said; otherwise; they will die very early. Okay, tell me why you are thinking like this and panicking?

“Annai, he had loved with one girl who is the one giving tension to him. She also worked in one of the homes for her studies.”

“What is her name?”

“Sumitha”

“I know her, brilliant and polite girl; she has worked in

our home also.”

“Thambi, I understand your problem. In some homes, the older people were ill-treated. That’s why you hate homes, but not every home is like that. I do not deny that. Some homes severely had that problem, and all came on the newspapers.”

Sivanathan continued.

“For those ill-treat, we are the people responsible. If you leave your parents, you need to visit them regularly. Then only you know his status in the home. But most of them go to their parents here and visit only once a year. Because of that parents get tense and start to behave violently with our staff. To control that, sometimes they have to be rude to them. The newspaper people publish this differently. You all think leaving your parents here is your only duty; it is not like that. You all have to visit them frequently, sit and talk with them, and bring their grandchildren. Then only they will be happy and enjoy their life. All the other facilities we are providing. From time to time, food medicine was delivered by us.

He continued again.

“Thambi, if you bring your Dad here first, we will measure his mental and physical ability. After that only, we will decide about their status here. Sometimes, if they are good in their mental and Physical ability, we will allow them to go out and see their children. Remember one thing the elderly homes are not for separating your relationship, but they are for building up a good relationship between son or daughter with their parents. So always think elderly homes are like your house or one of the rooms in your house.”

Senthuran cleared his mind now, and both of them came out and walked toward the car. Then, full of Senthuran’s mind, the sentence Siva said, ‘consider elderly homes as your house.’

Fifteen

Thevan was busy with his son's wedding preparations. However, the excitement and speed of Thevan made Senthuran have a surprise. But still, he couldn't make up his mind to send his father to an elderly home.

Whoever said about reality and scientific knowledge, Senthuran still thinks there is a place for relationships above all of them.

Once Sumitha asked about this, Senthuran said 'will see' not the definite answer 'yes'.

The wedding has finished on one good day. Everyone was happy, and everyone praised Thevan for having the wedding systematically. When everyone praised Thevan, Senthuran also was delighted, and he was over the moon.

Time never waits for anyone. Instead, the movement of the time commences with many beginnings and many endings.

Two years passed after Senthuran's wedding happened.

Thevan is still staying with Senthuran's family in the same house. Sumitha also likes her uncle Thevan much more. She lost her father at an early age; she has started to consider Thevan her Dad. She did all the help to him than Senthuran. Senthuran also noticed this.

Sickness is always walked with your age. Thevan is not an exceptional person.

One day Senthuran came from the shop around 10 pm, and at the same time, Sumitha also came. So, both of them took a bath, sat in the hall, and watched the television.

Thevan came out of his room to take something and slipped on the floor and fell and fainted. After hearing the noise, Senthuran and Sumitha ran to the place and got shocked by seeing Thevan. Senthuran phoned the ambulance and carried him up to the bed, and made him sleep.

Ambulance people came and checked Thevan and said he had high blood pressure and said don't allow him to stay on his own. Then they said we needed to take him to the hospital to do further checking, then Sumitha also went with them. Senthuran followed them with the car.

In the hospital, they checked him. They scanned him also. The doctor told them that he had got high diabolic and blood pressure. He didn't take the medicines on time, that's why he fainted. After the doctor said, Senthuran and Sumitha looked at each of their faces.

The next day Thevan came home. He knows his state, and he doesn't want to cause trouble for the children. But, before they decide, he wants to make a decision. He was waiting for them to come home, and they came home at about nine pm. Thevan called them to the hall.

"Both of you listen carefully. Don't get tense. I know my sickness, and at the same time, I know my state also. After both of you went to work, I feel alone here. Now the doctor said I need to be looked after by somebody all the time. But that is not possible for both of you. So I have concluded, therefore,

please take me to the Elderly home where we went that day. Then I can live another couple of years and see your kids.”

Thevan started to say something, but Sumitha stopped the Senthuran, saying, “Mama, I lost my parents early. I don’t know the value of a father’s love. After I had married Senthur, I started to move with you, and I understood the father’s love, so I have decided to give up my job and want to look after you well. Please give me that chance.” and she cried.

Senthuran didn’t expect this from Sumitha. But instead, he got shocked and had no words to say.

Thevan said, “I can understand your feeling, Sumitha, but I know one man’s work is never enough for a family in this country. Maybe okay now, but in the long run, that is not possible. If you stay, you will give me food and medicine on time. Do you think that is enough for me? I need to talk with someone, and I need some freedom also. I think I can get all of these things from there. You know this better than I do. We have lived with reality, not with imagination. So I will stay in that Elderly home. You both come every day and see me.”

He doesn’t want to talk further and does not allow anyone to talk.

Senthuran and Sumitha didn’t say anything after, and they went to bed.

All this time, the time has moved with them now it has made the revolution and smiled.

A SHORT NOVEL

THE NEW BEGINNING

Different times brings different thoughts

M. THAYALAN

MAGUDAM